

www.balkandownload.org

„Napeti triler čiji je opčinjavajući
i složen zaplet sasvim
moguć i jeziv.“
Huffington Post

NEZNANAC
HARLAN KOBEN

Majstor napetosti i bestseler autor *New York Timesa*

HARLAN KOBEN NEZNANAC

Prevela
Milica Cvetković

www.balkandownload.org

Naslov originala

Harlan Coben
The Stranger

Copyright © 2015 by Harlan Coben

Za uspomenu na mog rođaka Stivena Rajtera

I za njegovu decu Dejvida, Samantu i Džejsona

*O dušo moja, budi spremna za dolazak Neznanca,
Spremna budi za onoga koji ume da pita.
Ali postoji neko ko pamti put do vaših vrata:
Život možete izbeći, ali Smrt: Ne!¹*

Tomas Sterns Eliot

PRVO POGLAVLJE

NEZNANAC NIJE ODJEDNOM UZDRMAO Adamov Svet.

U to će se kasnije ubeđivati i sam Adam Prajs, ali lagaće. Adam je znao nekako odmah, od one prve rečenice, da zauvek nestaje život zadovoljnog oženjenog čoveka i oca iz unutrašnjosti. Naizgled je to bila jednostavna rečenica, ali u tonu je bilo nečega pouzdanog, čak i brižnog, što je Adamu dalo do znanja da nikad više ništa neće biti kao pre.

„Nisi morao da ostaneš s njom“, rekao je neznanac.

Bili su u Sidarfildu u Nju Džersiju, u sali Američke legije.² Sidarfild je gradić pun bogatih menadžera hedž fondova, bankara i ostalih finansijskih gospodara svemira. Svi oni su voleli da piju pivo u sali Američke legije, jer ih je privlačila udobnost mesta ispod njihovog nivoa, gde su se pretvarali da su onaj najplemenitiji i najpošteniji sloj društva, kao u reklami za dodž ram, a zapravo su bili sve osim toga.

Adam je stajao za lepljivim šankom. Iza njega je bila tabla za pikado. Neonski natpisi su reklamirali svetlo Milerovo pivo, ali Adam je u desnoj ruci držao bocu badvajzera. Okrenuo se prema tom čoveku kad mu je ovaj neupadljivo prišao, pa iako je već znao odgovor, ipak je pitao: „Obraćáš li se meni?“

Onaj čovek je bio mlađi od većine očeva u sali, vitkiji, gotovo mršav, s krupnim, prodornim plavim očima. Ruke su mu bile bele i tanke, a pod kratkim rukavima nazirale su mu se tetovaže. Nosio je kačket. Nije bio baš hipster, ali delovao je nekako štreberski, kao da vodi tehnološko odeljenje i da ne vidi sunca.

One prodorne plave oči upro je u Adamove s takvom ozbiljnošću da je ovaj poželeo da skrene pogled. „Rekla ti je da je trudna, zar ne?“

Adam je nesvesno stegao bocu s pivom.

„Zato si ostao. Korin ti je rekla da je trudna.“

Upravo tad je Adam osetio kako mu se nekakav prekidač pokreće u grudima, kao da je neko aktivirao digitalni crveni tajmer na bombi iz filmova, i sad on kreće da otkucava. Tik, tik, tik, tik.

„Poznajem li te ja?“

„Rekla ti je da je trudna“, ponovio je neznanac. „Mislim, Korin. Rekla ti je da je trudna, a onda i da je izgubila bebu.“

Sala Američke legije bila je puna gradskih glava porodica u belim

majicama za bejzbol s tričetvrt rukavima, u vrećastim šortsevima sa mnogo džepova ili u farmerkama koje im spadaju. Mnogo ih je nosilo kačkete. Te večeri se održavalo izvlačenje timova lakrosa za dečake četvrtog, petog i šestog razreda, kao i izbor za prvi tim. Ako neko poželi da vidi ponašanje ličnosti tipa A u prirodnom okruženju, pomislio je Adam, samo neka gleda roditelje kad se uključe u izbor svog potomstva za tim. To bi trebalo da snima kanal Diskaveri.

„Osećao si obavezu da ostaneš, jesam li u pravu?“, pitao je onaj čovek.

„Ne znam, dođavola, niko...“

„Adame, lagala je.“ Mlađi čovek je govorio tako ubedljivo, ne samo kao da nešto pouzdano zna već i da mu u suštini Adamova dobrobit leži na srcu. „Korin je sve izmislila. Uopšte nije bila trudna.“

Reči su sletale kao udarci, ošamućivale Adama, crple mu otpor, od njih se osećao omamljeno, kao bokser kome sudija broji do osam. Želeo je da uzvрати udarce, da zgrabi tog tipa za košulju, da ga baci na drugi kraj prostorije zato što je tako uvredio njegovu ženu. Međutim, to nije uradio iz dva razloga.

Prvi je bilo to ošamućeno primanje udaraca i crpljenje otpora.

A drugo, zbog nečeg u načinu na koji je taj čovek govorio, u njegovom tonu punom samopouzdanja, ubeđenosti, Adam je pomislio da je bolje da ga sasluša.

„Ko si ti?“, pitao je.

„Zar je važno?“

„Da, važno je.“

„Ja sam neznanac“, kazao je ovaj. „Neznanac koji nešto važno zna. Adame, lagala te je. Korin. Uopšte nije bila trudna. Sve je to bila podvala da te vrati.“

Adam je zavrteo glavom. Nekako se borio s omamljenošću, trudio se da bude racionalan i miran. „Video sam test.“

„Lažan.“

„Video sam sliku s ultrazvučnog pregleda.“

„Opet lažno.“ Digao je ruku pre nego što Adam išta kaže. „Da, lažan je bio i stomak. Ili da kažem, stomaci. Kad je trudnoća počela da se primećuje, uopšte je nisi video golu, zar ne? Šta je radila? Tvrđila je da oseća nekakvu večernju mučninu kako bi izbegla seks? Uglavnom se to dešava. Pa kad dođe do spontanog pobačaja, osvrneš se i shvatiš da je od samog početka ta trudnoća bila teška.“

Snažan glas s drugog kraja sale vikao je: „U redu, ljudi, uzmite još po pivo, pa da počnemo.“

To je bio glas Tripa Evansa, predsednika lige lakrosa, nekadašnjeg direktora reklamne agencije s Avenije Medison i prilično dobrog čoveka. Ostali očevi su uzimali aluminijske stolice, onakve na kakvima se sedi na dečjem školskom koncertu, pa ih redaju ukруг po prostoriji. Trip Evans je pogledao u Adama, primetio da mu je lice nesumnjivo pobledelo, i zabrinuto

se namrštio. Adam mu je odmahnuo glavom i ponovo se okrenuo ka neznancu.

„Ko si ti?“

„Misli o meni kao o svom spasitelju. Ili o prijatelju koji te je upravo oslobodio iz zatvora.“

„Mnogo sereš.“

Tad su svi razgovorili utihnuli. Glasovi su se prigušili, u tihoj sali čula se samo škripa stolica. Očevima su se menjali izrazi lica, u skladu sa atmosferom koja vlada kad se izvlači sastav timova. Adam je to mrzeo. Čak nije ni trebalo da bude tu - došao je umesto Korin. Ona je blagajnik odbora lakrosa, ali je zbog promene datuma održavanja nastavničke konferencije u Atlantik Sitiju, a i pored toga što je to bio najznačajniji dan u godini za sidarfildski lakros - zapravo i glavni razlog tolikog Korininog zauzimanja - Adam bio primoran da je zameni.

„Trebalo bi da mi budeš zahvalan“, kazao je onaj čovek.

„O čemu to pričaš?“

Prvi put se čovek nasmešio. Adam je morao da primeti dobrodušnost osmeha, osmeha iscelitelja, čoveka koji jednostavno želi da učini nešto ispravno.

„Slobodan si“, rekao je neznancu.

„Lažeš.“

„Znaš i sam, Adame, da nije tako.“

S druge strane prostorije Trip Evans je doviknuo: „Adame?“

Gledao ih je. Sad su svi sedeli osim Adama i neznanca.

„Moram da idem“, šapnuo je neznancu. „Ali ako ti zaista treba dokaz, proveri svoju viza karticu. Potraži naplatu *Novelti fansija*.“

„Čekaj...“

„Još nešto.“ Čovek se nagnuo prema njemu. „Da sam na tvom mestu, verovatno bih proverio DNK oba sina.“

Tik, tik, tik... traaas! „Šta?“

„Za to nemam račun, ali kad je žena spremna da laže o nečem kao što je ovo, e, pa sasvim je moguće da i nije prvi put.“

I tad je neznancu, ostavivši Adama ošamućenog tim poslednjim optužbama, žurno izašao.

DRUGO POGLAVLJE

KAD JE ADAM USPEO DA POVRATI snagu u nogama, potrčao je za neznancem.

Prekasno.

Ovaj je taman sedao na suvozačko sedište sive honde akord. Auto je krenuo. Adam je potrčao kako bi bolje video, možda da uhvati broj registarske tablice, ali uspeo je da shvati samo da je odavde, iz Nju Džersija. Dok je auto skretao ka izlazu, primetio je još nešto.

Vozila ga je žena.

Bila je mlada i plavokosa. Kad joj je lice obasjala ulična svetiljka, video je da i ona gleda njega. Pogledi su im se sreli samo na tren. Na licu joj se ogledala zabrinutost, sažaljenje.

Zbog njega.

Auto je nestao urlajući. Neko ga je pozvao po imenu. Okrenuo se i pošao unutra.

REFLIXDOWNLOAD

KRENULI SU OD izbora za domaći tim.

Adam se trudio da pažljivo prati, ali mu se činilo da zvuci putuju kroz salu kao da stižu iza vrata tuša. Korin je Adamu olakšala posao. Ocenila je svakog dečaka koji se kvalifikovao da uđe u tim šestaka, tako da je ostalo da on prosto izabere na osnovu toga ko je preostao. A, u stvari, pravi razlog Adamovog prisustva bio je da se uveri da će Rajan, njihov sin šestak, ući u ekipu koja će putovati. Tomas, njihov stariji sin koji je išao u drugi razred gimnazije, u bratovljevom uzrastu izuzet je iz najboljeg tima kad je bio tih godina zato što se, kako je Korin mislila a Adam bio sklon da se složi, njegovi roditelji nisu na vreme uključili. Mnogo očeva je te večeri tamo bilo ne iz ljubavi prema sportu, već da zaštite interes svog deteta.

Među njima i Adam. Jadno, ali tako je.

Pokušao je da zanemari ono što je upravo čuo - ko je uopšte taj tip? - ali to mu nije uspevalo. Vid mu je bio zamućen dok je gledao Korinine „skautske izveštaje“. Njegova žena je volela red, bila je gotovo pedantna, a dečake je popisala od najboljeg ka najlošijem. Kad bi neko od njih bio izabran, Adam je

tupo samo precrtao njegovo ime. Proučavao je ženin savršeni rukopis, gotovo kao šablon za ona slova što vam učitelj kači nad tablom. Takva je Korin. Devojka koja bi ušla u razred i žalila se da će pasti, a prva završavala test i dobijala najvišu ocenu. Bila je pametna, ambiciozna, lepa i...

Lažljiva?

„Momci, hajde da ih podelimo u timove koji će putovati“, kazao je Trip.

Opet je salom odjeknula škripa stolica. Sve vreme kao u magli, Adam se pridružio krugu četvorice ljudi koji će okupiti timove A i B. Ovo je zaista bilo važno. Tim domaće lige ostaje u gradu. Najbolji igrači idu u A i B timove, pa putuju i igraju turnire po čitavoj državi.

Novelti fansi. Zašto mu to ime zvuči poznato?

Glavni trener šestaka se zvao Bob Bejm, ali ga je Adam u sebi uvek zvao Gaston, po ličnosti iz Diznijevog crtanog filma *Lepotica i zver*. Bob je bio nalik lisnatom testu, s radosnim osmehom kakav se sreće samo kod glupih ljudi. Bio je glasan, ponosan, glup i zao, a kad je hodao, isturenih grudi, mašući rukama, kao da ga je pratila pesma iz filma: „Niko nije tako prepreden, niko se ne bori, ne puca kao Gaston...“

Potisni to, Adam je govorio sebi. Neznamac se samo poigravao s tobom...

Biranje timova bi trebalo da traje sasvim kratko. Svako dete je ocenjeno od jedan do deset u raznim kategorijama - držanje štapa, brzina, snaga, dodavanje, i tome slično. Ocene su sabirane i izračunata je prosečna. Teorijski, treba samo ići po spisku, prvu osmoricu staviti u A tim, sledeću osmoricu u B, a ostatak nije dovoljno dobar. Jednostavno. Međutim, prvo svi moraju biti uvereni da su njihovi sinovi u timovima koje oni treniraju.

Dobro, i to je urađeno.

Zatim se kreće po spiskovima. Sve je išlo glatko dok nisu došli do poslednjeg biranja za tim B.

„Džimi Hoč bi trebalo da uđe“ izjavio je Gaston. Bob Bejm je retko jednostavno govorio. Uglavnom je davao izjave.

Jedan od njegovih bojažljivih pomoćnih trenera - Adam mu nije znao ime - primetio je: „Ipak, i Džek i Logan su rangirani bolje od njega.“

„Da, tačno“, izjavio je Gaston. „Ali znam tog dečka. Džimija Hoča. Bolji je igrač od te dvojice. Samo je loše prošao na testiranju.“ Zakašljao se pokrivši usta pesnicom, pa nastavio: „Džimiju je osim toga ova godina bila teška. Njegovi roditelji su se razveli. Treba da mu olakšamo i stavimo ga u tim. Zato, ako niko nema ništa protiv...“

Već je pisao Džimijevo ime.

Adam se i sam iznenadio kad je rekao: „Ja sam protiv.“ Sve oči bile su uprte u njega.

Gaston je isturio bradu s jamicom prema Adamu. „Molim?“

„Ja sam protiv“, kazao je Adam. „Džek i Logan imaju bolje rezultate. Ko je od njih dvojice bolji?“

„Logan“, rekao je jedan od pomoćnika.

Adam je pogledao u spisak i video ocene. „Dobro, Logan treba da uđe u tim. On je bolje ocenjen i rangiran.“

Pomoćnici nisu glasno graknuli, ali kao da jesu. Gaston nije navikao da mu se preispituju odluke. Nagnuo se napred i iskezio ogromne zube. „Bez uvrede, ali ti si ovde samo da zameniš suprugu.“

Naglasio je reč *supruga*, kao da to što treba nju zameniti ne znači da si muško.

„Nisi čak ni pomoćnik trenera“, nastavio je Gaston.

„To je tačno“, kazao je Adam. „Ali umem da čitam brojke, Bobe. Loganova ukupna ocena je 6,7. Džimi je postigao samo 6,4. Čak i s današnjom novom matematikom, 6,7 je veće od 6,4. Ako će pomoći, mogu da ti napravim grafikon.“ Gaston nije prepoznao sarkazam. „Ali upravo sam objasnio, ovde ima olakšavajućih okolnosti.“

„Razvod?“

„Upravo tako.“

Adam je pogledao u pomoćne trenere. Pomoćni treneri su iznenada našli nešto očaravajuće na zemlji pred sobom. „Dobro, u tom slučaju, znaš li nešto o Džekovoj ili Loganovoj situaciji u kući?“

„Znam da su njihovi roditelji zajedno.“

„Znači, odsad nam je to presudan faktor?“ pitao je Adam. „Tvoj brak je zaista dobar, zar ne, Ga...“ Umalo ga je stvarno oslovio sa Gaston. „Bobe?“

„Šta?“

„Ti i Melani. Vas dvoje ste najsrećniji par koji znam, je li tako?“

Melani je bila sitna čila plavuša, koja je treptala kao da ju je neko upravo ošamario. Gaston je voleo da je u javnosti pipa po zadnjici, ne toliko da bi iskazao ljubav, pa čak ni požudu, već da bi pokazao kako je ona njegovo vlasništvo. Sad se nagnuo napred i pokušao da pažljivo odmeri reći. „Da, brak nam je dobar, ali...“

„E, pa to bi trebalo da smanji bar pola poena tvom sinu, zar ne? Znači, to obara Boba Mlađeg na... da vidim... na 6,3. Tim B. Hoću da kažem, ako ćemo da Džimiju dignemo ocenu zato što njegovi roditelji imaju nekih nevolja, zar ne treba isto tako da tvom sinu spustimo ocenu, jer ste vi u dozlaboga savršenim odnosima?“

Jedan od pomoćnih trenera je upitao: „Adame, je l' ti dobro?“

Adam je naglo okrenuo glavu prema tom glasu i odbrusio: „Odlično mi je.“

Gaston je počeo da steže pesnice.

„Korin je sve izmislila. Uopšte nije bila trudna.“

Adam je pogledao tog krupnog čoveka u oči i zadržao pogled. *Hajde, veliki*, pomislio je. Baš večeras. Gaston je bio od onih krupnih i mišićavih ljudi za koje ste znali da se samo prave važni. Preko Gastonovog ramena Adam je primetio kao ih Trip Evans iznenađeno posmatra.

„Ovo nije sudnica“, kazao je Gaston i iskezio zube. „Preterao si.“

Adam nije video sudnicu već četiri meseca, ali nije se potrudio da ga ispravi. Podigao je one spiskove. „Bobe, procene su ovde s određenim razlogom.“

„I mi smo ovde s određenim razlogom“, kazao je Gaston i prošao šakom kroz gustu crnu kosu. „Kao treneri. Kao ljudi koji su godinama gledali tu decu. Mi donosimo krajnji sud. Ja, kao glavni trener, donosim krajnji sud. Džimi ima dobar stav. To je isto važno. Nismo mi računari. Koristimo sve što možemo da izaberemo decu koja su to najviše zaslužila.“ Raširio je ogromne ruke, trudeći se da pridobije Adama. „Uostalom, hajde, pričamo o poslednjem detetu u timu B. To i nije nešto.“

„Kladim se da za Logana jeste.“

„Ja sam glavni trener. Moja je presudna.“

Društvo je počelo da se razilazi. Adam je zaustio još nešto da kaže, ali je shvatio da nema svrhe. Ne bi pobedio u toj raspravi, a zašto se uopšte i upuštao u nju? Čak nije ni znao ko je taj Logan. Samo je time malo skrenuo misli od onog haosa koji je ostao za neznancem. Ništa više. Znao je to. Ustao je sa stolice.

„Kuda si ti krenuo?“, pitao je Gaston isturene brade tako dugo da je prosto pozivao na udarac pesnicom.

„Rajan je u timu A, je l' tako?“

„Jeste.“

Zato je Adam i bio tamo - da, ako je potrebno, zastupa sina. To je obavljeno. Sve ostalo je nebitno. „Laku noć, momci.“

Adam je opet otišao do šanka. Dao je znak Lenu Gilmanu, načelniku gradske policije, koji je voleo da radi kao barmen jer je tako pazio da nema vožnje pod dejstvom alkohola. Ovaj je i sam klimnuo glavom i gurnuo Adamu bocu badvajzera. Adam je odvio poklopac nešto poletnije nego što je trebalo. Trip Evans mu je prišao. Len je i njemu gurnuo badvajzer. Trip je digao bocu i kucnuo se s Adamom. Pili su bez reci dok se sastanak nije rasturio. Momci su dovikivali pozdrave. Gaston je teatralno ustao - voleo je teatralnost - i besno pogledao Adama. Ovaj je podigao bocu prema njemu kao da mu nazdravlja. Gaston je izjurio iz sale.

„Stičeš prijatelje?“ pitao je Trip.

„Šta mogu kad sam druželjubiv“, odvratio je Adam.

„Znaš da je on potpredsednik odbora?“

„Moram se setiti da kleknem na koleno sledeći put kad ga budem video“, kazao je Adam.

„Ja sam predsednik.“

„U tom slučaju, treba da nabavim štitnike za kolena.“

Trip je klimnuo glavom, jer mu se dopala rečenica. „Bob prolazi kroz težak period.“

„Bob je serator.“

„Pa jeste. Znaš li zašto ja uporno držim predsedničko mesto?“

„To ti donosi poene kod ženskih?“

„Da, i to. A i zato što, ako se povučem, Bob će me naslediti.“

„Ježim se od toga.“ Adam je spustio pivo. „Trebalo da krenem.“

„Nema posao.“

„Ko?“

„Bob. Izgubio ga je još pre godinu dana.“

„Žao mi je što to čujem“, rekao je Adam. „To ipak nije izgovor.“

„Nisam ni rekao da jeste. Samo sam hteo da znaš.“

„Kapiram.“

„I tako“, nastavio je Trip, „Bob ima tog tipa koji može da mu pomogne da nađe posao - na visokom nivou, značajan tip.“

Adam je stao. „Kao što je otac Džimija Hoča?“

Trip ništa nije rekao.

„Zato hoće da taj klinac uđe u tim?“

„Šta, zar misliš da je Boba briga jesu li dečakovi roditelji razvedeni?“

Adam je samo vrteo glavom. „I tebi to ne smeta?“

Trip je slegnuo ramenima. „Ništa ovde nije čisto. Kad se roditelj uključi u sport kojim se dete bavi, znaš da to postaje kao da imaš lavicu s mladunčetom. Ponekad izaberu dete koje živi u susedstvu. Ponekad izaberu dete zato što ima zgodnu kevu koja se za utakmice oblači provokativno...“

„To znaš iz ličnog iskustva?“

„Uhvatio si me. A ponekad izaberu dete zato što njegov otac može da pomogne da dobiju posao. Čini mi se da je to bolji razlog od većine drugih.“

„Čoveče, tako si ciničan za jednog direktora reklamne agencije.“

Trip se nasmešio. „Da, znam. Ali o tome stalno pričamo. Koliko daleko bi otišao da zaštitish svoju porodicu? Nikad ne bi nikog povredio; ja nikad ne bih nikog povredio. Ali ako ti neko zapreti porodici, ako to znači da treba da spaseš rođeno dete...“

„Onda bismo i ubili?“

„Osvrni se oko sebe, prijatelju.“ Trip je raširio ruke. „Ovaj grad, ove škole, programi, deca, porodice - ponekad se zamislim i ne mogu da poverujem kako smo srećni. Živimo u snu, znaš.“

Adam je to znao. Na izvestan način. Od slabo plaćenog javnog pravobranioca postao je preplaćeni advokat za eksproprijacije upravo da bi obezbedio taj san. Zapitao se vredi li to. „A šta je s tim što Logan treba da plati za to?“

„Otkad je život pravedan? Vidi, imam neke klijente iz velike fabrike automobila. Da, znaš koje. I da, nedavno si pročitao u novinama kako su zataškali problem u vezi sa upravljačkim stubovima. Mnogo ljudi je povređeno ili poginulo. Ti iz fabrike automobila zaista su dobri ljudi.“

Normalni. Pa kako su onda dozvolili da se to dogodi? Kako su smislili neko sranje u odnosu troškova i koristi i dozvolili da ljudi izginu?“

Adam je shvatio kuda to vodi, ali je s Tripom uvek bilo lepo pričati. „Zato što su korumpirani skotovi?“

Trip se namrštitio. „Znaš da to nije tačno. Oni su kao radnici u fabrici duvana. Jesu li oni svi zli? Ili šta je s svim onim pobožnim ljudima koji zataškavaju crkvene skandale ili, šta ja znam, onima što zagađuju reke? Jesu li, Adame, svi oni jednostavno korumpirani skotovi?“

Trip je bio takav. Tata filozof iz unutrašnjosti. „Reci ti meni.“

„Pitanje je kako na to gledaš, Adame.“ Trip se smešio. Skinuo je kačket, zagladio proređenu kosu, pa ga vratio na glavu. „Mi, ljudi, ne gledamo pošteno. Uvek smo pristrasni. Uvek štitimo vlastite interese.“

„Jedno primećujem u svim tim primerima...“, počeo je Adam.

„Šta?“

„Novac.“

„Novac je koren svakog zla, prijatelju.“

Adam se setio neznanca. Pomislio je na svoje sinove koji su sad kod kuće i verovatno rade domaće zadatke ili igraju neku video-igricu. Pomislio je na svoju ženu na nekoj nastavničkoj konferenciji tamo u Atlantik Sitiju.

„Ne sveg zla“, rekao je.

TREĆE POGLAVLJE

PARKIRALIŠTE AMERIČKE LEGIJE bilo je mračno. Tamnu zavesu su probijali samo blesci svetla od otvaranja vrata automobila ili odsjaji smartfona kad ga neko uključi. Adam je došao do svog auta i seo za volan. Neko vreme nije ništa radio. Samo je sedeo. Oko njega se čulo zatvaranje vrata na kolima, paljenje motora. Adam se nije mrdao.

„Nisi morao da ostaneš s njom...“ Osetio je da mu u džepu vibrira telefon. Pretpostavio je da je to poruka od Korin. Svakako je zanima kako je prošao izbor timova. Adam je izvadio telefon i pogledao poruku. Da, od Korin je:

Kako je prošlo večeras?

Baš kao što je i očekivao.

Zurio je u poruku kao da je u njoj neki skriveni smisao pa je poskočio pošto je neko kuckao na prozor. Gastonova glava veličine bundeve ispunila je suvozački prozor. Široko se smešio Adamu i pokazivao mu da spusti prozor. Adam je dao kontakt i pritisnuo dugme, gledajući kako staklo klizi nadole.

„Hej, čoveče“, kazao je Gaston, „nema ljutnje. Samo smo otvoreno rekli jedan drugom šta mislimo, je li tako?“

„Tako je.“

Gaston je gurnuo ruku kroz prozor da se rukuju. Adam je uzvratio stisak.

„Srećno ove sezone“, kazao je Gaston.

„Da. A tebi srećno s traženjem posla.“

Gaston se načas ukočio. Stajali su tako - Gaston nadnet nad prozor, Adam u kolima i ne skrećući pogled. Na kraju je Gaston oslobodio šaku i otišao.

Klovn.

Telefon je ponovo zavibrirao. Opet je bila Korin:

Hej?!?

Adam ju je zamislio kako, željna odgovora, zuri u ekran. Igrice izazivanja nikad nisu bile u njegovom stilu - nije video razloga da joj ne kaže:

Rajan je u A.

Odgovorila je istog časa:

Juhu!!! Zovem za pola sata.

Odložio je telefon, upalio motor i pošao kući. Vozio se tačno četiri kilometra i sto šezdeset metara - čim je ušla u odbor, Korin je izmerila razdaljinu odometrom u kolima.

Prošao je pored mešovite prodavnice Dankinovih krofni i *Baskin-Robinsa* u Južnoj javorovoj ulici, pa skrenuo levo kod benzinske pumpe *Sunoko*. Bilo je već kasno kad je stigao kući ali, kao i obično, u kući su sva svetla još bila upaljena. U školi se odskora mnogo vremena posvećivalo priči o štednji energije i njenom obnavljanju, ali njegovi sinovi još nisu naučili da, kad izađu iz prostorije, ugase svetlo.

Prilazeći vratima, čuo je kako laje Džersi, ženka border kolija. Kad je otključao, Džersi ga je pozdravila kao da je ratni zarobljenik koji se vratio posle mnogo vremena. Adam je primetio da joj je činija za vodu prazna.

„Ima li koga?“

Niko mu nije odgovorio. Rajan je možda već i zaspao. Tomas ili završava domaći zadatak ili će bar tvrditi da to radi. Nikad nije bio usred ili pred kraj video-igre ili prčkanja po laptopu - Adam je uvek uspevao da ga prekine *baš* kad je završio domaći i *počinje* da se igra ili da prčka po laptopu.

Nasuo je vode u činiju.

„Gde ste?“

Tomas se pojavio na vrhu stepeništa. „Zdravo.“

„Jesi li prošetao Džersi?“

„Nisam još.“

To je tinejdžerska šifra za „ne“.

„Prošetaj je odmah.“

„Treba prvo samo da završim nešto za školu.“

Tinejdžerska šifra za „ne“.

Adam je zaustio da mu kaže „smesta“ - to je uobičajena igra između tinejdžera i roditelja - ali je oćutao i samo se zagledao u dećaka. Suze su mu navirale na oći, ali ih je zadržao. Tomas je bio isti on. Svi su to govorili. Hodao je kao on, smejao se kao on, na nogama imao isto drugi prst duži od palca.

Nema šanse. Nema šanse da nije Adamov. Iako je neznanac to natuknuo...

Sad slušaš nekog neznanca?

Setio se kako su mnogo puta on i Korin upozoravali sinove na neznance, na opasnost od nepoznatih ljudi, kako su ih učili da se ne priskaće svima u pomoć, da privuku pažnju na sebe ako im priđe neko odrastao, smišljali su bezbedne šifre. Tomas je odmah sve prihvatio. Rajan je po prirodi bio poverljiviji. Korin se brinula zbog onih muškaraca što se motaju oko igrališta male lige, onih što su ćitavog života bili treneri i stekli gotovo patološku potrebu da se bave time ćak i dugo pošto su njihova deca prerasla taj program ili, još gore, kad uopšte i nisu imali decu. Adam je prema tome uvek

bio nešto neodređeniji - a možda je tu postojalo nešto mračnije. Možda jednostavno nije verovao nikome kad mu se radi o deci, a ne samo onima koji obično izazivaju sumnju.

Tako je prosto bilo lakše, zar ne?

Tomas je primetio nešto u očevom izrazu. I sam je napravio grimasu pa pošao niz stepenice onim tinejdžerskim hodom koji je delimično obrušavanje a delimično strojev korak, kao da ga je nevidljiva ruka gurnula otpozadi i sad pokušava da prilagodi kretanje.

„Mogao bih i odmah da izvedem Džersi“, kazao je.

Trupnuo je pored oca i uzeo povodac. Džersi se već namestila kod vrata, spremna da krene. Veliku želju da izađe izražavala je time što bi stajala pred vratima tako da ona ne mogu da se otvore. Psi.

„Gde je Rajan?“, pitao je Adam.

„U krevetu.“

Adam je pogledao na sat na mikrotalasnoj pećnici. Deset i petnaest. Rajan je išao u krevet u deset sati, mada mu je bilo dozvoljeno da još pola sata čita. Kao i Korin, Rajan se držao pravila. Nikad nisu morali da ga podsećaju da je petnaest do deset, niti išta slično. Ujutro je Rajan ustajao istog trena kad mu zazvoni budilnik, tuširao se, oblačio i sam sebi spremao doručak. Tomas je bio drugačiji. Adam je razmišljao o tome da nabavi štap za stoku kako bi ujutro poterao starijeg sina.

Novelti fansi...

Adam je čuo kako se zatvaraju vrata s mrežom protiv komaraca kad su Tomas i Džersi izašli. Pošao je gore da obiđe Rajana. Ovaj je zaspao s upaljenim svetlom, a na grudima mu je stajao najnoviji roman Rika Riordana. Adam je na prstima prišao, uzeo knjigu, našao obeleživač stranice, pa je sklonio. Hteo je da ugasi lampu, kad se Rajan promeškoltio.

„Tata?“

„Zdravo.“

„Jesam li ušao u A tim?“

„Sutra stiže imejl, druškane.“

Bezazlena laž. Zvanično, Adam ne bi trebalo to još da zna. Treneri nisu smeli da kažu deci dok sutradan ujutro ne stigne zvanično obaveštenje, tako da svi saznaju u isto vreme.

„Dobro.“

Rajan je zažmurio i zaspao pre nego što je i spustio glavu. Adam se zagledao u sina. Što se tiče izgleda, Rajan je pre bio na majku. Do te večeri to Adamu nikad nije smetalo - čak je to uvek bio plus - ali sada ga je navelo na razmišljanje. Bilo je to glupo, ali tako je. Kao zvono koje ne možeš da prekineš. Kopkanje u pozadini mozga neće ga napustiti, ali s druge strane, šta onda? Hajde da razvije teoriju. Zurio je u Rajana i osećao da ga preplavljuje osećanje koje bi ga ponekad ophrvalo kad je gledao sinove - delimično čista

radost, delimično strah od onoga što bi moglo da im se dogodi u okrutnom svetu, zatim želje i nade, sve to pomešano u ono jedino na planeti što je sasvim čisto. Patetično, ali tako je. Čistota. To vas uhvati kad se izgubite gledajući rođeno dete - čistota koja može da potiče samo iz istinske, bezuslovne ljubavi.

Tako je vraški mnogo voleo Rajana.

A kad bi otkrio da Rajan nije njegov, zar bi tek tako izgubio sve to? Zar bi to nestalo? Zar je uopšte i važno?

Zavrteo je glavom i okrenuo se. Dosta je bilo filozofiranja za jedno veče. Trenutno se ništa nije promenilo. Neki čudak mu je sasuo neke besmislice o lažnoj trudnoći. To je sve. Adam je u pravnom sistemu bio već tako dugo da je znao kako ništa ne treba uzimati zdravo za gotovo. Odradiš svoj posao, proučiš sve. Ljudi lažu. Istražuješ zato što prečesto ono što misliš bude sasvim pobijeno.

Svakako je Adam osećao da su neznaničeve reči zvučale istinito, ali u tome i jeste nevolja. Kad slušaš osećanja, jednostavno se još više zavaravaš.

Odradi posao. Prouči sve.

Samo, kako?

Prosto. Počni s *Novelti fansi*.

Ćela porodica se služila računarom koji su nekad držali u dnevnoj sobi. To je bila Korinina zamisao. U njihovoj kući se neće odlaziti na tajne veb-stranice (čitaj: neće se gledati pornići). Po toj teoriji, Adam i Korin će znati sve i biće zreli, odgovorni roditelji. Međutim, Adam je brzo shvatio da je takva politika em izlišna, em besmislena. Dečaci mogu da gledaju šta hoće, pa i porniće, na svojim telefonima. Mogu da odu kod druga. Mogu da uzmu neki od laptopova ili tableta kojih je na sve strane po kući.

Smatrao je i da je to lenjo roditeljstvo. Nauči ih da rade ono što je ispravno zato što je to ispravno - a ne zato što mama i tata vire preko tvog ramena. Naravno, svi roditelji krenu s takvim uverenjima, ali brzo shvate da roditeljske prečice postoje s određenim razlogom.

Drugi problem je bio očigledniji: ako ćeš koristiti računar za učenje ili izradu domaćih zadataka - čemu je i namenjen - buka iz kuhinje ili s televizije svakako će smetati. Zato je Adam prebacio računar u kutak koji su velikodušno nazvali „kućna kancelarija“ - sobu koja je bila višenamenska svim ukućanima. Desno su stajali sastavi Korininih učenika koje je ocenjivala. Domaći zadaci njihovih sinova uvek su bili u neredu, sa štampača mlitavo visi poneki prvi koncept za sastav, kao ranjeni vojnik na bojnom polju. Na stolici su naslagani računi koji su čekali da ih Adam plati preko interneta.

Pretraživač računara je bio na stranici o nekom muzeju. Neko od dečaka mora da je učio o klasičnoj Grčkoj. Adam je pregledao šta je pre toga traženo, koje su stranice posećivane, mada su njegovi sinovi već shvatili da ne ostavljaju za sobom nešto što ih može inkriminisati. Ipak, nikad se ne zna.

Tomas je jednom slučajno ostavio otvoren *Fejsbuk* na svojoj stranici. Adam je seo za računar i upiljio se u ekran, trudeći se svim silama da se otrgne želji da zaviri u sinovljeve poruke.

Tu bitku je izgubio.

Pregledavši nekoliko poruka, Adam se obuzdao. Njegov sin je bezbedan - to je najvažnije - ali ga je uznemirilo što je narušio sinovljevu privatnost. Saznao je nešto što nije trebalo da zna. Ništa naročito ozbiljno. Ništa što potresa. Pre je to bilo nešto o čemu bi možda trebalo otac da porazgovara sa sinom. Međutim, šta sad on može s tim podatkom? Kad bi s Tomasom započeo razgovor o tome, morao bi da prizna da mu je zašao u privatnost. Vredi li to? Razmišljao je da li da o tome ispriča Korin, ali kad se opustio i dozvolio da se to malo slegne, shvatio je da zaista ono što je pročitao nije nenormalno, kako je i sam kao tinejdžer radio nešto što nije želeo da njegovi roditelji saznaju, zatim je to jednostavno prerastao i krenuo dalje, a da su ga roditelji uhodili i suočili s tim, verovatno bi bilo gore.

Stoga je Adam to pustio.

Roditeljstvo. Ono nije za šonje.

Adame, odugovlačiš.

Da, znao je to. Hajde ipak u sred srede.

Te večeri ništa naročito nije bilo nedavno pretraživano. Jedan od dečaka - verovatno Rajan - zaista je proučavao staru Grčku ili se baš uneo u Riordanovu knjigu. Bilo je linkova u vezi sa Zevsom, Hadom, Herom i Ikarom. Tačnije rečeno, grčka mitologija. Išao je dalje kroz pretraživane linkove i kliknuo je na istoriju pretraživanja za prethodni dan. Video je pretragu za put do hotela i kazina *Borgata* u Atlantik Sitiju. To je imalo smisla. Tamo je Korin odsela. Tražila je i raspored konvencije i kliknula na njega.

To je bilo otprilike sve.

Dostaje odugovlačenja.

Otvorio je veb-stranicu svoje banke. On i Korin su imali dva viza računa. Nezvanično su jedan zvali lični, a drugi poslovni. To su radili radi svog knjigovodstva. „Poslovnu“ karticu su koristili za ono što su smatrali poslovnim troškom - recimo nastavnička konferencija u Atlantik Sitiju. Za sve ostalo su koristili drugu karticu.

Otvorio je prvo račun lične kartice. Imali su univerzalan pretraživač. Ukucao je reč *novelti*. Ništa se nije pojavilo. Dobro, to je u redu. Izašao je odatle i isto to potražio na računima poslovnih vize.

I tamo ga je našao.

Pre nešto više od dve godine firmi pod imenom *Novelti fansi* plaćeno je 387,83 dolara. Adam je čuo kako računar tiho zuji.

Kako? Kako je neznanac znao za to?

Nije imao predstave.

Zar nije Adam još onda video tu uplatu? Da, siguran je da jeste. Naprezao

je mozak i prikupljao klimave ostatke pamćenja. Sedeo je baš na istom mestu i proveravao račune s vize. Pitaو je Korin za to. Ona je objasnila da je to nebitno. Rekla je nešto o uređenju učionice. Njega je čudila cena. Činilo mu se da je previsoka. Korin je rekla da će joj škola to nadoknaditi.

Novelti fansi. To nije zvučalo nimalo opako, zar ne?

Adam je otvorio još jedan prozor i u *Guglu* ukucao *Novelti fansi*. Pojavilo mu se:

Prikazani su rezultati za *Novelti fansi*

Pretraga za *Novelti fansi* ne odgovara nijednom dokumentu

Opa, baš čudno. Sve je u *Guglu*. Adam se odmakao i razmislio o mogućnostima. Zašto ne bi bilo ni jednog jedinog rezultata za *Novelti fansi*? Kompanija je stvarna. Video je to na računju. Pretpostavio je da prodaju nekakve ukrase ili, uh, neke nove zabavne stvari.

Adam je grickao donju usnu. Ništa mu nije bilo jasno. Neki čovek mu priđe i kaže da ga je žena lagala - očigledno podrobno planirano - o tome da je trudna. Ko je taj čovek? Zašto bi to uradio?

Dobro, zasad zaboravi ta dva i pređi na najvažnije pitanje: je li to istina?

Poželeo je da jednostavno kaže „ne“ i nastavi kao da se ništa nije dogodilo. Kakve god da su imali probleme, kakvi god da su ostali ožiljci posle osamnaest godina braka, on joj je verovao. S vremenom je mnogo toga prošlo, slomilo se i rastopilo, ili, da bude veći optimista, preinačilo i promenilo, ali ono što je ostalo i sve jedinstvenije raslo jeste zaštitna porodična veza - vi ste tim, ti i tvoj supružnik. Na istoj ste strani, u svemu zajedno, jedno u drugom imate zaleđe. Tvoje pobeđe su i njene. Isto tako i tvoji porazi.

Adam je neizmerno verovao Korin. A ipak...

Video je to milion puta u svojoj karijeri. Jednostavno rečeno: ljudi te zavaraju. On i Korin su možda jedinstveni, jedinica, ali su i ličnosti za sebe. Bilo bi lepo bezuslovno verovati i zaboraviti da se neznanac uopšte pojavio - Adam je bio u iskušenju upravo to da uradi - ali to bi previše ličilo na zarivanje glave u pesak. Možda će se jednog dana glas sumnje u glavi utišati, ali nikad neće sasvim utihnuti.

Neće dokle god ne bude tačno znao.

Neznanac je rekao da je dokaz u tom naizgled bezazlenom računju. Dugovao je sebi, pa i Korin (ni ona ne bi želela da se onaj glas čuje) da nastavi, te je pozvao besplatni broj informacija za vizu. Snimljeni glas mu je saopštio da ukuca broj kartice, dan isteka i CVV šifru s poledine. Pošto nije uspelo preko automata, snimljeni glas ga je upitao želi li da razgovara s predstavnikom. Predstavnik. Kao da je pozvao Kongres. Kazao je „da“ i začuo

zvono.

Javila se predstavница i tražila iste podatke - zašto to uvek rade? - pa još i poslednje četiri cifre njegovog osiguranja i adresu.

„Kako vam mogu pomoći, gospodine Prajse?“

„Na viza kartici imam račun koji je naplatila firma *Novelti fansi*

Zatražila je da joj slovo po slovo izdiktira „fansi“. Zatim: „Imate li iznos i datum?“

Adam joj je to rekao. Očekivao je negativan odgovor kad je izgovorio datum - ipak je račun bio stariji od dve godine - ali predstavница to nije prokomentarisala.

„Koji podatak vam treba, gospodine Prajse?“

„Ne sećam se da sam išta kupovao od kompanije *Novelti fansi*.“

„Hm“, rekla je ona.

„Hm?“

„Hm, neke kompanije ne naplaćuju pod pravim imenom. Znate, zbog diskrecije. Kao kad odete u hotel i oni vam kažu da naziv filma neće biti na telefonskom računu.“

Govorila je o pornografiji ili nečem povezanim sa seksom. „Ovde se ne radi o tome.“

„E, pa da vidimo šta je.“ Preko telefona je čuo kako kucka po tastaturi. „*Novelti fansi* je registrovan kao prodavač na malo preko interneta. To obično ukazuje na kompaniju koja ceni privatnost. Pomaže li vam to?“

I da i ne. „Postoji li način da im tražim račun s pojedinostima?“

„Svakako. To može potrajati nekoliko sati.“

„Mislim da je to u redu.“

„Ovde imamo za vas jedan imejl.“ Pročitala je njegovu adresu. „Da li da vam ga pošaljemo?“

„To bi bilo sjajno.“

Predstavница ga je pitala može li još nekako da mu pomogne. Rekao je da ne treba i zahvalio joj se. Ona mu je poželela laku noć. Prekinuo je vezu i upiljio se u ekran s računom. *Novelti fansi*. Kad bolje razmisli, to ime nije zvučalo kao diskretni naziv seks-šopa.

„Tata?“

Pojavio se Tomas. Adam je brzo pritisnuo taster za gašenje ekrana kao da, pa, kao da gleda pornić.

„Ej“, kazao je Adam, sušta ležernost. „Šta ima?“

Ako se njegovom sinu i učinilo da se otac ponaša čudno, to nije pokazivao. Tinejdžeri ionako nemaju pojma i opsednuti su samo sobom. Tog trenutka je Adam bio srećan zbog toga. Tomasa uopšte ne zanima šta njegov otac radi na internetu.

„Možeš li da me odvezeš do Džastina?“

„Sad?“

„Kod njega mi je šorts.“

„Koji šorts?“

„Šorts za treninge. Za sutrašnji trening.“

„Zar ne možeš da nosiš drugi šorts?“ Tomas je pogledao oca kao da mu se na glavi pojavio rog. „Trener kaže da na treningu treba da nosimo šortseve za trening.“

„Zar ne može Džastin da ti ga donese sutra u školu?“

„Trebalo je da mi ga ponese i danas. Zaboravan je.“

„Pa, šta si danas nosio?“

„Kevin je imao još jedan. Bratovljev. Meni je on prevelik.“

„Zar ne možeš da kažeš Džastinu da ga odmah spakuje u ranac?“

„Mogao bih, da, ali on to neće uraditi. Do njega je samo četiri bloka. Mogao bih da odem s probnom dozvolom.“

Tomas je nedelju dana ranije dobio dozvolu za one koji uče da voze - što je za roditelje ravno testu izdržljivosti na stres, samo bez aparata za EKG. „Dobro, silazim za sekund.“ Adam je izbrisao sve što je pretraživano i pošao niz stepenice. Džersi se ponadala još jednoj šetnji, pa ih je, dok su žurili pored nje, pogledala kao da kaže: „Neverovatno mi je da i mene ne vodite“. Tomas je uzeo ključeve i seo za volan.

Adam je sad uspevao da se uzdrži kad zauzme suvozačko sedište. Korin je bila manijak. Sve vreme je uzvikivala uputstva i upozorenja. Samo što nije gazila po zamišljenoj pedali kočnice. Kad je Tomas izvezao auto na ulicu, Adam se zagledao u sinovljev profil. Na obrazima su mu se pojavile bubuljice. Sa strane mu je rasla slaba brada, iako ne gusta, bar na onom delu lica kao kod Abrahama Linkolna. Svejedno je njegov sin morao da se brije. Ne svakodnevno. Čak ne češće od jednom nedeljno, ali svejedno, brija se. Na sebi je imao šorts s mnogo džepova. Noge su mu bile maljave. Imao je lepe plave oči. Njegov sin. Svi su ih zapažali, jer su se iskrile kao led.

Tomas je stao na prilazu kući, nešto bliže desnom ivičnjaku nego što je potrebno.

„Dolazim za dve sekunde“, kazao je.

„Važi.“

Tomas je ostavio kola na leri i otrčao do ulaznih vrata. Otvorila mu je Džastinova majka Kristin Oj - Adam je video njenu bujnu plavu kosu - što ga je iznenadilo. Kristin je predavala u istoj gimnaziji u kojoj i Korin. Njih dve su se prilično zbližile. Adam je mislio da je i ona u Atlantik Sitiju, ali se onda setio da je konferencija samo za nastavnike istorije i jezika. Kristin je predavala matematiku.

Ona mu se osmehnula i mahnula. Mahnuo je i on njoj. Tomas je nestao u kući, a Kristin se uputila stazom prema kolima. Koliko god nekorektno zvučalo, Kristin Oj je bila MILF.³ Adam je čuo da to govori gomila Tomasovih drugova, mada je to i sam zaključio. Sad se šepurila pred njim u oslikanim

farmerkama i tesnoj beloj majici. Bila je nekakav takmičar u bodibildingu. Adam nije bio siguran kakav. Uz ime joj je stajala gomila slova i stekla je zvanje „profesionalca“, šta god to značilo. Adam nije bio ljubitelj žena koje dižu tegove, a na nekim slikama sa takmičenja Kristin je zaista izgledala donekle žilavo i s jasno ocrtanim mišićima. Kosa joj je bila isuviše plava, osmeh preterano beo, ten narandžastiji nego što treba, ali izgledala je vraški dobro.

„Zdravo, Adame.“

Nije bio siguran treba li da izađe iz auta. Resio je da ostane unutra.
„Zdravo, Kristin.“

„Korin još nije stigla?“

„Nije.“

„Ali sutra se vraća, je l' tako?“

„Tako je.“

„Dobro, pozvaću je. Moramo da treniramo. Za dve nedelje imam državno.“

Na svojoj *Fejsbuk* stranici predstavila se kao „fitnes model“ i „profesionalac WBFF“.⁴ Korin joj je zavidela na telu. Počele su nedavno zajedno da treniraju. Kao i većina onoga što je dobro ili loše za nas, obično dođemo u fazu kad zdrava navika postane nešto nalik opsesiji.

Tomas se vratio sa šortsom.

„Doviđenja, Tomase.“

„Doviđenja, gospođo Oj.“

„Lep provod noćas, momci. Nemojte preterivati dok mame nema.“

Odvrckala je prema kući.

Tomas je primetio: „Mnogo je naporna.“

„To nije lepo.“

„Trebalo da vidiš njihovu kuhinju.“

„Zašto? Šta fali njihovoj kuhinji?“

„Na frižideru ona drži svoje slike u bikiniju“, kazao je Tomas. „Gnusno.“

To nije mogao da porekne. Kad je Tomas isparkirao auto, na licu mu je zaigrao nestašan osmeh.

„Šta je bilo?“, pitao je Adam.

„Kajl je zove telbezglav“, kazao je Tomas.

„Koga?“

„Gospođu Oj.“

Adam se zapitao da li je to neki novi izraz za MILF ili tako nešto. „Šta je telbezglav?“

„Tako se kaže za nekog ko nije lep - ali ima dobro telo.“

„Ne shvatam“, kazao je Adam.

„Telbezglav.“ Tad je Tomas izgovorio polako: „Telo bez glave.“

Adam se trudio da se ne smeši dok je negodujući mahao glavom. Hteo je da izgrdi sina - mada nije znao kako bi to uradio a da pritom ostane ozbiljan -

kad mu je zazvonio telefon. Pogledao je identifikaciju.

Bila je Korin.

Odbio joj je poziv. Treba da pazi kako njegov sin vozi. Korin će to shvatiti. Spremao se da vrati telefon u džep, kad je osetio da vibrira. Pomislio je kako je prebrzo da mu stigne govorna pošta, ali to je bio imejl iz banke. Pogledao ga je. Tamo su bili linkovi za detaljniju proveru narudžbina, ali Adam ih je jedva i primetio.

„Tata? Da li je sve u redu?“

„Gledaj na ulicu, Tomase.“

Pažljivo će sve proučiti kad stigne kući, ali je iz prve rečenice imejla saznao i više nego što je želeo.

***Novelti fansi* naplaćuje za sledećeg prodavca na malo preko interneta:**

Fake-A-Pregnancy.com⁵

ČETVRTO POGLAVLJE

KAD SE VRATIO KUĆI i otišao do kancelarijskog kutka, Adam je otišao na link iz imejla i gledao kako se pojavljuje veb-stranica.

Fake-A-Pregnancy.com.

Adam je pokušao da ne reaguje. Znao je da na internetu može da se nađe sve za svaki sitni greh i ukus, čak i za one koji prkose mašti, ali da postoji čitava internet strana posvećena lažnoj trudnoći bilo je nešto što racionalno ljudsko biće tera da se preda i rasplače kad prizna da su naši najgori instinkti prevagnuli.

Ispod velikog ružičastog naslova, nešto manjim fontom, stajao je slogan: NAJZABAVNIJE POŠALICE!

Pošalice?

Kliknuo je na link za „istaknuti proizvodi za narudžbinu!“ Na vrhu je stajao „SUPER NOV test za lažnu trudnoću!“ Adam je zavrteo glavom. Uobičajena cena od 34,95 dolara precrtana je crvenim i umesto nje istaknuta je cena od 19,99 dolara, a ispod toga je pisalo crnim kurzivom: „Uštedite 15 dolara!“

Baš divno, hvala na uštedi. Samo se nadam da moja žena nije platila punu cenu.

Test se dostavlja u roku od dvadeset četiri sata u „diskretnom paketu“. Čitao je dalje:

Koristite isto kao i pravi test za trudnoću!

Mokrite na traku i pročitajte rezultat!

Uvek pokazuje pozitivan rezultat!

Adamu su se osušila usta.

Prestrašite načisto dečka, svekra i svekrvu, rođaka ili profesora!

Rođak i profesor? Ko bi još da plaši rođaka ili profesora da pomisli... Adam nije želeo dalje da razrađuje.

Pri dnu je bilo upozorenje odštampano sitnim slovima.

UPOZORENJE: ovaj predmet može da se iskoristi neodgovorno. Ispunjavajući i šaljući formular u nastavku, slažete se da proizvod nećete koristiti u svrhe koje su nezakonite, nemoralne, kojima se neko može prevariti ili povrediti.

Neverovatno. Kliknuo je da uveća sliku na pakovanju. Test je predstavljala bela traka s crvenim krstićem koji označava trudnoću. Adam se napregnuo da se seti. Da li je to test koji je Korin koristila? Nije se sećao. Da li ga je uopšte i pogledao? Nije bio siguran. Uostalom, oni svi izgledaju isto, zar ne?

Ipak se setio da je Korin radila test dok je on bio kod kuće.

To je bilo nešto novo. Kada je saznala da nosi Tomasa i Rajana, Korin ga je sačekala na vratima široko se smešeci i saopštila mu novost. Međutim, poslednji put je htela da on bude kod kuće. Toga se sećao. Ležao je u krevetu i vrteo televizijske programe. Ona je otišla u kupatilo. Pomislio je da je za test potrebno nekoliko minuta, ali to tada nije bio slučaj. Istrčala je iz kupatila s trakom.

„Adame, vidi! Trudna sam!“

Da li je traka izgledala kao ta?

Nije znao.

Kliknuo je na drugi link i samo oborio glavu u šake.

Silikonski lažni stomaci!

Oni su bili različitih veličina: prvi trimestar (1-12 nedelja), drugi trimestar (13-27 nedelja), treći trimestar (28-40 nedelja). Postojao je i izuzetno veliki, kao i po jedan za blizance i trojke, pa čak i četvorke. Bila je tu i slika prelepe žene koja s ljubavlju posmatra svoj „trudnički“ stomak. Nosila je belo kao za venčanje i buket krinova u ruci.

Trgovački slogan je glasio:

Ništa vas ne stavlja u središte pažnje kao trudnoća!

A ispod toga nešto manje suptilni slogan:

Obezbedite sebi bolje poklone!

Proizvod se pravi od silikona „medicinskog kvaliteta“ koji je na stranici opisan kao „nešto najpribližnije koži što je dosad pronađeno!“ U dnu su bili dokazi, video-snimci „pravih klijenata sajta Fake-A-Pregnancy“. Adam je kliknuo na jedan. Lepa smeđokosa žena smešila se u kameru i rekla: „Ćao! Obožavam svoj silikonski stomak. Tako je prirodan!“ Onda je objašnjavala da joj je stigao za samo dva radna dana (ne baš brzo kao test za trudnoću, ali i

nije potrebno da stigne tako brzo, zar ne?), da ona i muž usvajaju dete i ne žele da njihovi prijatelji to znaju. Druga žena - ovog puta vitka ridokosa - objasnila je da su ona i muž uzeli surogat majku, sakrivši to od svojih prijatelja (Adam se ponadao, njih radi, kako njihovi prijatelji nisu tako grozni da često posećuju tu stranicu i provale ih). Poslednja je bila ispovest žene koja je lažni stomak koristila za „naj~ smešniju šalu svih vremena“ za prijatelje.

Mora da ima vrlo čudne prijatelje.

Adam je kliknuo na stranicu „vaša korpa“. Poslednji predmet na spisku bio je... čoveče... lažni ultrazvučni snimak.

2D ili 3D? Izaberite sami!

Lažni ultrazvučni snimci su bili na akciji i koštali 29,99 dolara. Sjajni, mat ili čak prozirni. Postojala su i polja da ukucate ime lekara, naziv bolnice ili klinike, kao i datum kad je rađen ultrazvučni pregled. Mogli ste da birate pol fetusa ili bar verovatnoću („muško - s 80% izvesnosti“), da ne pominjemo starost, blizance, šta god vam padne na pamet. Za dodatna 4,99 dolara mogli ste „dodati hologram na lažni snimak kako bi izgledao autentičnije“.

Adamu se smučilo. Da li se Korin bacila u trošak i za hologram? Nije mogao da se seti.

Opet su na stranici pokušali da sve izgleda da se kupuje radi šale. „Sjajno za momačke večeri!“ Da, tačno da umreš od smeha. „Savršeno za rođendanske žurke, pa čak i božićne pošalice!“ Božićne pošalice? Uvij test za lažnu trudnoću i stavi ga pod jelku za mamu i tatu. Da se upišaju od smeha.

Naravno, priča o „pošalicama“ je samo pokriće za eventualnu tužbu. Svakako su oni čija je stranica znali da će se to koristiti za prevaru.

Tako je, Adame. Samo pokazuj gnev. Zanemaruj očigledno.

Ona ošamućenost se opet vratila. Te večeri više ništa nije mogao da uradi. Otići će u krevet. Leći će i razmisliti o svemu. Ništa neće uraditi na brzinu. Suvviše toga je u pitanju. Ostani miran. Ako treba, potisni to.

Prošao je pored soba sinova i uputio se u svoju spavaću sobu. Njihove sobe, cela kuća, sve mu je najednom izgledalo tako krhko, sačinjeno od ljuski jaja, pa ako ne bude bio oprezan - ono što mu je neznanac rekao smrviće sve.

Ušao je u spavaću sobu koju je delio sa ženom. Na Korininom noćnom stočiću ležao je književni prvenac u mekom povezu neke Pakistanke. Pored njega je bio primerak časopisa *Ril simpl* s presavijenim obeleženim stranicama. Tu su stajale i njene rezervne naočare za čitanje. Dioptriya je bila mala i Korin nije volela da ih nosi izvan kuće. Radio sa satom bio je i baza za punjenje njenog ajfona. Adam i Korin su imali sličan muzički ukus. Springstin im je bio omiljen. Išli su na desetine njegovih koncerata. Adam bi se obično izgubio, ponela bi ga muzika, nije se ustručavao. Korin se usredsređivala i

koncentrisala. Stajala je i možda se lako klatila, ali je uglavnom držala oči prikovane za binu.

Adam je za to vreme igrao kao lud.

Otišao je u kupatilo da opere zube. Korin je koristila nekakvu novotariju, supersoničnu električnu četkicu za zube koja je izgledala kao nešto što je proizvela NASA. Adam se držao stare škole. Pogled mu je pri vukla Lorealova kutija. Još se osećao miris boje za kosu. Korin je verovatno pokrila sede pre odlaska u Atlantik Siti. Izgleda da je sedela pramen po pramen. Neko vreme je čupala sede vlasi, pa ih proučavala. Zatim bi se namrštila, digla ih i rekla: „Ima izgled i boju čelične vune.“

Zazvonio mu je mobilni. Proverio je identifikaciju, ali je već znao ko je. Ispljunuo je pastu za zube, hitro promućkao usta pa se javio.

„Zdravo“, rekao je.

„Adame?“

Naravno, bila je Korin.

„Da.“

„Već sam zvala“, rekla je. U glasu joj je nazreo blagu paniku. „Zašto se nisi javio?“

„Tomas je vozio. Hteo sam da pratim.“

„A.“

U pozadini je čuo muziku i smeh. Verovatno je još bila u baru s kolegama.

„Kako je bilo večeras?“, pitala je.

„Lepo. U timu je.“

„Kakav je bio Bob?“

„Kako to misliš, kakav je bio Bob? Bio je klovn. Kao i uvek.“

„Adame, treba da budeš fin prema njemu.“

„Ne, ne treba.“

„Želi da prebaci Rajana pomoćnom treneru, tako da ne bude konkurencija Bobu Mlađem. Nemoj mu davati povoda.“

„Korin?“

„Molim?“

„Kasno je, a ja imam sutra važan dan. Možemo li da pričamo ujutro?“

Neko iz pozadine - neki muškarac - vrištao je od smeha.

„Da li je sve u redu?“ pitala je Korin.

„Jeste“, rekao je i prekinuo vezu.

Isprao je četkicu za zube i umio se. Pre dve godine, kad je Tomas imao četrnaest, a Rajan deset godina, Korin je ostala u drugom stanju. Bilo je to iznenađenje. Adam je s godinama imao nekih problema sa smanjenim brojem spermatozoida, pa su kontracepciju uglavnom svodili na molitvu u sebi. To je, naravno, bilo neodgovorno s njihove strane. U to vreme on i Korin uopšte nisu razgovarali o tome da ne planiraju više dece. Izgledalo je - bar do tog trenutka - kao da su imali prećutni sporazum.

Adam je ugledao svoj odraz u ogledalu. Opet je začuo onaj glas u glavi. Tiho je otišao hodnikom. Na računaru je otvorio pretraživao i ukucao *DNK analiza*. Prvi test se prodavao u *Volgrinsu*. Taman je hteo da pritisne dugme za naručivanje, ali se predomislio. Neko bi mogao da otvori paket. Kupiće ga sutra u apoteci.

Otišao je u spavaću sobu i seo na krevet. Osećao je Korinin miris, posle svih tih godina i dalje moćan feromon, ili mu je samo možda mašta radila prekovremeno.

Opet je začuo neznančev glas.

„Nisi morao da ostaneš s njom.“

Adam je spustio glavu na jastuk, pa zatreptao u tavanicu i pustio da ga zvuci tihog doma preplave.

PETO POGLAVLJE

ADAM SE PROBUDIO U sedam ujutro. Rajan ga je čekao uz vrata spavaće sobe. „Tata...?“

„Molim?“

„Možeš li da proveriš poštu i vidiš da li je trener Bejm već poslao rezultate?“

„Već sam to uradio. Ušao si u tim A.“

Rajan nije vidno slavio. To nije njegov stil. Klimnuo je glavom i trudio se da obuzda osmeh. „Mogu li kod Maksa posle škole?“

„Šta ćete vas dvojica raditi po ovako lepom vremenu?“

„Sedeti u mraku i igrati igrice“, kazao je Rajan.

Adam se namrštio, ali znao je da se Rajan zavatlava. „Dolaze i Džek i Kolin. Igraćemo lakros.“

„Dobro.“ Adam je izbacio noge iz kreveta. „Jesi li doručkovao?“

„Još nisam.“

„Hoćeš da ti napravim tatinu kajganu?“

„Samo ako obećaš da je nećeš zvati tatina kajgana.“

Adam se osmehnuo. „Dogovoreno.“

Uspeo je da smetne s uma prethodno večer, neznanca, *Novelti fansi* i *Fake-A-Pregnancy.com*. Sad mu se to, kao što obično biva, činilo kao san, kao kad se čovek skoro zapita da nije sve izmislio. Potisnuo je to. Zapravo, uspeo je prilično dobro da spava te noći. Ako je nešto i sanjao, nije se toga sećao. Uglavnom je imao dobar san. Korin je bdela i brinula. Nekako je Adam u životu naučio da ne brine zbog onoga čime ne može da upravlja, da ne misli namerno na to. To je zdravo, ta sposobnost da se sve svrstava u odeljke. Sad se pitao da li je to sposobnost da ne misli na nešto ili da to jednostavno odagna.

Sišao je i spremio doručak. „Tatina kajgana“ je omlet s mlekom, senfom i parmezanom. Kad je Rajan imao šest godina, obožavao je tatina jaja, ali kao i u mnogo čemu s decom, prerastao ih je, a jednog dana ih proglasio „bezveznim“ i zakleo se da ih više neće okusiti. Nedavno je novi trener rekao Rajanu kako uvek treba da počne dan s visokoproteinskim doručkom, pa je tatina kajgana ponovo oživela, kao nostalgična muzika.

Dok je gledao sina kako napada tanjir kao da ga je ovaj uvredio, Adam je pokušao da prizove sliku šestogodišnjeg Rajana kako u istoj prostoriji jede to isto jelo. Slika nikako nije dolazila.

Tomasa je neko vozio, pa su se Rajan i Adam odvezli do škole u ugodnoj tišini. Otac i sin. Prošli su pored *Bejbi Gepa* i karate škole Tajgera Šulmana. Na onom „mrtvom“ uglu gde, kao u svakom gradu, jednostavno neko mesto nikom ne prija, otvorio se *Sabvej*. Pre toga su tu bili pekara, zlatara, prodavnica iz lanca skupih madraca, pa *Blimpi*, za koji je Adam ionako mislio da je isto što i *Sabvej*.

„Zdravo, tata. Hvala.“

Rajan je iskočio iz auta bez poljupca u obraz. Kad je prestao da ljubi oca? Ovaj nije mogao da se seti.

Presekao je Ulicu hrastova, pa prošao pored prehrambene prodavnice *Seven ileven* i ugledao *Volgrins*. Uzdahnuo je. Parkirao je i sedeo u kolima još nekoliko minuta. Pored njega je šepajući prošao neki starac, čvrsto stežući kesu s prepisanim lekovima između kvrgave šake i štapa. Ljutito je pogledao Adama, a možda je on sve tako gledao.

Adam je ušao. Uzeo je korpu. Trebali su im pasta za zube i antibakterijski sapun, ali to je samo zabašurivanje. Setio se kako je u mladosti u sličnu korpu ubacio gomilu toaletnog pribora da ne bi izgledalo da kupuje samo kondome, koji su mu, neiskorišćeni, ostali u novčaniku sve dok nisu počeli da pucaju od starosti.

Testovi DNK su bili smešteni blizu apotekara. Adam je prišao, trudeći se da izgleda nehajno. Pogledao je levo, pa desno. Uzeo je kutiju i pročitao šta piše na poleđini:

TRIDESET Odsto „OČEVA“ KOJI URADE OVAJ TEST OTKRIĆE DA DETE KOJE PODIŽU NIJE NJIHOVO.

Bacio je kutiju nazad. Požurio je odatle kao da bi ona mogla da ga prizove. Ne. Tu neće zadirati. Barem danas neće.

Ostale sitnice je odneo do kase, uzeo i paket žvakaćih guma i platio. Pošao je putem 17, prošao još nekoliko prodavnica madraca (kakva je to pomama u Nju Džersiju za prodavnicama madraca?), pa je stao kod teretane. Presvukao se i dizao tegove. Otkad je odrastao, prošao je cikluse različitih programa vežbanja - joga (nije bio dovoljno rastegljiv), pilates (to ga je zbunjivalo), rekreativni centar za obuku (onda je bolje da se prijavi u vojsku), zumba (ne pitajte), akvatiks (samo što se nije udavio), spin (nažuljao je zadnjicu) - ali se na kraju uvek vraćao dizanju tegova. Nekih dana je uživao u zatezanju mišića i nije mogao ni da zamisli da to ne radi. Drugi put bi zazirao od toga i samo je želeo da digne čašu s proteinskim šejkom od kikiriki putera koja mu sleduje posle vežbanja.

Odradio je vežbe, trudeći se da ima na umu stezanje mišića i zadržavanje na kraju. Shvatio je da je to ključno za rezultate. Ne treba samo da savije ruke. Kad ih savije nagore, zadrži sekund stežući biceps, pa spusti. Istuširao se,

obukao se za posao i pošao ka kancelariji na Aveniji Midland u Paramasu. Zgrada gde je radio bila je četvorospratnica, sva u glatkom staklu, a njena arhitektura se isticala samo time što je bila stereotipna poslovna zgrada, nimalo različita od svih ostalih. Nikad je ne biste zamenili za nešto drugo.

„Hej, Adame, imaš li sekund?“

Bio je to Endi Gribel, Adamov najbolji pomoćnik. Kad je počeo da radi za njega, svi su ga zvali Matori zato što je izgledao odrpano kao lik kog je glumio Džef Bridžis. Bio je stariji od mnogih pomoćnika - zapravo, stariji i od Adama - i svakako je mogao da upiše pravni fakultet i položi advokatski ispit, ali kao što je sam jednom rekao: „Čoveče, to nije moj štos“.

Da, rekao je to tek tako.

„Šta ima?“, pitao je Adam.

„Stari Rinski.“

Adam je bio stručan na polju eksproprijacije, što je podrazumevalo da vlada pokušava da vam oduzme zemlju kako bi izgradila auto-put, školu ili tako nešto. U ovom slučaju je opština Kaselton pokušavala da Rinskom oduzme kuću kako bi kraj bio ugledniji. Ukratko, taj deo grada učtivo je proglašen „nepoželjnim“ ili, laički rečeno, „smetlištem“, pa su vlasti pronašle investitora koji je želeo da sruši sve kuće i izgradi blistave nove zgrade, prodavnice i restorane.

„Šta je s njim?“

„Trebalo da odemo kod njega.“

„Dobro, otići ćemo.“

„Trebalo li da ponesem, ovaj, krupnu municiju?“

Mislio je na Adamove drastične mere. „Ne još“, kazao je ovaj. „Ima li još nešto?“

Gribel se zavalio na stolici i digao noge u radnim čizmama na sto. „Večeras imam gažu. Dolaziš li?“

Adam je zavrteo glavom. Endi Gribel je bio član grupe koja svira obrade iz sedamdesetih i to po najprestižnijim noćnim klubovima na severu Nju Džersija. „Ne mogu.“

„Neće biti pesama *Iglsa*, obećavam ti.“

„Nikad ne svirate *Iglse*.“

„Nisam njihov obožavalac“, rekao je Gribel. „Ali prvi put ćemo izvesti *'Please Come to Boston'*. Sećaš se te pesme?“

„Naravno.“

„Šta misliš o njoj?“

„Nisam obožavalac“, kazao je Adam.

„Stvarno? Pa ona je da ti srce pukne, čoveče. Ti voliš te srceparajuće.“

„Nije srceparajuća“, odvratio je Adam.

Gribel je zapevao: „Hej, lutalice, zašto se ne skrasiš?“

„Verovatno zato što mu je devojka dosadna“, kazao je Adam. „Momak je

uporno zove da se preseli s njim u drugi grad. Ona stalno govori kako se neće rascemizditi ako on ne ostane u Tenesiju.“

„To je zato što je ona najveća obožavateljka čoveka iz Tenesija.“

„Možda njemu ne treba obožavateljka. Možda mu treba životni partner, ljubavnica.“

Gribel je zagladio bradu. „Shvatam šta hoćeš da kažeš.“

„A on joj samo kaže: ‘Dođi ovog proleća u Boston’. Ovog proleća. Nije baš da je zove da zauvek napusti Tenesi. Šta ona odgovara? Rekla je ‘ne, momče.’ Kakvo je to ponašanje? Nema razgovora, nije ga saslušala - samo je rekla ‘ne’. Zatim joj on blago predloži Denver ili možda Los Anđeles. Odgovor je isti. Ne, ne, ne. Razmisli, sestro, razvij krila. Proživi malo.“

Gribel se smeškao. „Čoveče, lud si.“

„A onda“, nastavio je Adam, osetivši da ne može da prestane, „tvrdi da u tim ogromnim gradovima - Bostonu, Denveru, Los Anđelesu - nema nikog kao što je ona. Poprilično puna sebe?“

„Adame?“

„Molim?“

„Možda malo previše razmišljaš, brate.“

Adam je klimnuo glavom. „Istina.“

„Previše razmišljaš o mnogo čemu, Adame.“

„I to je istina.“

„Zato si najbolji advokat kog znam.“

„Hvala“, kazao je Adam. „I ne, ne možeš ranije da izađeš s posla zbog gaže.“

„Ma hajde. Ne budi takav.“

„Žao mi je.“

„Adame?“

„Šta je?“

„Onaj iz pesme. Lutalica koji je zove da pođe u Boston?“

„Šta je s njim?“

„Trebalo da budeš pošten prema devojci.“

„Zašto?“

„On joj kaže kako treba da prodaje svoje slike na ulici, pred kafićem gde se on nada da će naći posao.“ Gribel je raširio ruke. „Hoću da kažem, kakav je to finansijski plan?“

„Sredio si me“, kazao je Adam, škrtro se nasmešivši. „Zvuči kao da bi bilo najbolje da raskinu.“

„Ne. Dobro im ide. Čuješ mu to u glasu.“

Adam je slegnuo ramenima i pošao u svoju kancelariju. Taj razgovor mu je bio dobrodošla razbibriga. Sad je opet bio sam sa svojim mislima. A to nije prijatno. Obavio je nekoliko telefonskih razgovora, imao dva sastanka s klijentima, proverio šta rade pomoćnici, uverio se da su pratili prave

smernice. Svet se okreće dalje, što je nečuveno. Adam je to shvatio kad je imao četrnaest godina i kad je njegov otac umro od srčanog udara. Sedeo je u velikoj crnoj limuzini pored majke i gledao kroz prozor kako svi ostali na svetu žive svoj život. Deca su i dalje išla u školu. Roditelj su i dalje išli na posao. Trubile su automobilske sirene. Sunce je i dalje sijalo. Njegovog tate više nije bilo. A ništa se nije promenilo.

Sad se još jednom podsetio onoga što je očigledno: svet ne daje ni pišljivog boba za nas i naše sitne probleme. A mi to nikad sasvim ne shvatamo, zar ne? Naši životi su rastureni - zar ne bi trebalo ostali to da primete? Ne. Za sve ostale Adam je izgledao isto, ponašao se isto, osećao isto. Poludimo zbog nekog ko nas je presekao u saobraćaju ili što mu je trebalo sto godina da naruči u *Starbaksu*, što ne reaguje onako kako mi smatramo da treba, a nemamo predstavu da se iza te fasade taj neko bori s nekakvim prevelikim sranjem. Možda im je život otišao u paramparčad. Možda su usred nesamerive tragedije i gungule, pa verovatno jedva ostaju razumni.

Ali nas nije briga. Mi ne vidimo. Samo uporno guramo.

Menjao je stanice na radiju na putu ka kući, pa se konačno odlučio za bezumne rasprave na sportskoj stanici. Svet je pun podela i stalno u borbi, stoga je lepo kad se ljudi svađaju oko nečeg tako besmislenog kao što je profesionalna košarka.

Kad je stigao do svoje ulice, donekle se iznenadio što na prilazu vidi Korininu hondu odisej. Prodavač automobila je tu boju nazvao biserna boja tamne višnje i ostao ozbiljan. Na poklopcu prtljažnika stajao je ovalni magnet s imenom njihovog grada ispisanim crnim slovima, što je u današnje vreme isključivo pravo plemenskog obeležavanja u unutrašnjosti. Pored njega je bila i okrugla nalepnica s ukrštenim štapovima za lakros i natpisom PANTER LAKROS, gradska maskota, i još jedna s ogromnim zelenim V, simbolom srednje škole Vilard, a nju pohada Rajan.

Korin se vratila iz Atlantik Sitiya ranije nego što je očekivao.

To mu je donekle poremetilo plan. Čitavog dana je u glavi uvežbavao sučeljavanje. S tim se već satima vrteo u krug. Isprobao je nekoliko pristupa, ali nijedan mu se nije činio sasvim dobar. Znao je da nema svrhe planirati. Priča o onome što mu je neznanac rekao - sučeljavanje Korin sa onim u šta je sad verovao da je istina - slična je izvlačenju igle iz granate. Nikad se ne zna kako će ko reagovati.

Hoće li ona poricati?

Možda. Ipak, postoji mogućnost za nevino objašnjenje. Adam se trudio da se otarasi predrasuda, mada je to više osećao kao lažnu nadu nego kao nešto iz domena „nemoj suditi unapred“. Parkirao se pored nje. Imali su garažu za dvojica kola, ali u njoj su stajali stari nameštaj i sportska oprema, kao i drugi simboli potrošačkog društva koji su imali prednost. Stoga su on i Korin

parkirali na prilazu.

Adam je izašao iz auta i pošao stazom. Po travi je bilo nešto više mrkih mrlja. Korin će to primetiti i požaliti se. Nije umela da jednostavno uživa i opusti se. Volela je da ispravlja i doteruje. Adam je smatrao da je tip čoveka „živi i pusti druge da žive“, ali drugi bi mogli da pomešaju taj stav s lenjošću. Prednje dvorište porodice Bauer, koja je živela pored njih, izgledalo je kao da u svakom trenutku može da bude domaćin golferskom turniru. Korin ih je, htela - ne htela, poredila. Adama je bolelo uvo.

Otvorila su se ulazna vrata. Tomas je izašao s torbom za lakros preko ramena. Na sebi je imao dres koji je nosio na gostovanjima. Osmehnuo se ocu, a štitnik za zube mu je visio iz usta. Adamu je poznata toplina preplavila grudi.

„Ćao, tata.“

„Ćao, šta ima novo?“

„Imam utakmicu, jesi li zaboravio?“

Sasvim razumljivo, Adam je zaboravio, mada je to objašnjavalo zbog čega se Korin potrudila da kući stigne ranije. „Tako je. S kim igrate?“

„S Glen Rokom. Mama će me odvesti. Dolaziš kasnije?“

„Naravno.“

Kad se Korin pojavila na vratima, Adam je osetio kako mu srce silazi u pete. Još je bila lepa. Ako je Adam imao teškoća da se seti kako su njegovi sinovi izgledali kad su bili mali, nešto blizu suprotnog dešavalo se kad je u pitanju Korin. Još ju je video samo kao dvadesettrogodišnju lepoticu u koju se zaljubio. Svakako je, ako se pomnije zagleda, imala bore oko očiju i pomalo je s godinama omekšala, ali možda iz ljubavi, a možda zato što ju je viđao svakog dana pa su promene bile postepene, uopšte mu nije izgledala starije.

Korin je kosa još bila mokra od tuširanja. „Ćao, dušo.“

On je stajao kao ukopan. „Ćao.“

Nagnula se i poljubila ga u obraz. Kosa joj je divno mirisala na zumbul. „Hoćeš li uspeti da dovedeš Rajana?“

„Gde je on?“

„Igra se kod Maksa.“

Tomas se trgnuo. „Ne zovi to tako, mama.“

„Šta?“

„Igra se. On je u srednjoj školi. Igraš se kad imaš šest godina.“

Korin je uzdahnula i nasmešila se. „Dobro, nema veze, ide da se druži s Maksom.“ Pogledala je Adama. „Možeš li po njega pre nego što pođeš na utakmicu?“

Adam je znao da klima glavom, ali nije bio svestan da li je rekao sebi da to uradi. „Naravno. Naći ćemo se s tobom na utakmici. Kako je bilo u Atlantik Sitiju?“

„Lepo.“

„Uh, ljudi?“ prekinuo ih je Tomas. „Možete li da ćaskate kasnije? Trener se razbesni ako nismo tamo bar sat pre početka utakmice.“

„Dobro“, rekao je Adam. Zatim se okrenuo opet ka Korin i pokušao da zvuči nehajno. „Možemo da ćaskamo kasnije.“

Međutim, Korin je zastala samo na pola sekunde - sasvim dovoljno. „Dobro, važi.“

Stajao je na pragu i gledao ih kako idu stazom. Korin je pritisnula daljinski upravljač minivana, a zadnja vrata su zevnula kao divovska usta. Tomas je ubacio torbu i seo na suvozačko sedište. Usta su se zatvorila, progutavši svu opremu. Korin mu je mahnula. Mahnuo je i on njoj.

On i Korin su se upoznali u Atlanti za vreme petonedeljne obuke za program *LitWorld*, dobrotvorni poduhvat u okviru kog su nastavnike slali u siromašne delove sveta da podučavaju čitanje. To je bilo pre vremena kad je svako išao u Zambiju da izgradi kolibu kako bi to dodao u prijavu za koledž. Uostalom, svi volonteri su ga dotad već završili. Polaznici su bili poštteni, možda prepoštteni, ali svakako su imali dobre namere.

On i Korin se nisu upoznali u kampusu Univerziteta Ejmori, gde se održavala obuka, već u obližnjem baru, gde su studenti s navršenom dvadeset jednom godinom mogli da piju i da se na miru nabacuju jedni drugima uz lošu kantri muziku. Ona je bila s grupom prijateljica, on s grupom prijatelja. On je tražio uživanje za jednu noć, ona nešto više. Te dve grupe su se polako upoznavale, momci su prilazili devojkama kao u nekoj stereotipnoj sceni plesa u lošem filmu. Adam je pitao Korin može li da je časti pićem. Ona je rekla naravno da može, ali i da ga to nikud neće odvesti. Svejedno joj je naručio piće, uz neviđeno mudru rečenicu da je večer tek počelo. Stiglo je piće. Raspričali su se. Dobro je išlo. Negde kasno u noć, pred samo zatvaranje bara, Korin mu je ispričala kako je kao mala izgubila oca, a onda je Adam, koji to nikome dotad nije pominjao, ispričao priču o očevoj smrti i kako svet nije mario.

Spojile su ih tragedije roditelja. I tako je počelo.

Tek pošto su se venčali, živeli su u mirnoj zgradi blizu međudržavnog puta 78. On se i dalje trudio da pomaže ljudima kao javni pravobranilac. Ona je predavala u najozloglašnijem kraju Njuarka u Nju Džersiju. Kad se Tomas rodio, bilo je vreme da se presele u pravu kuću. Izgledalo je da je to normalan sled. Adamu je bilo svejedno gde žive. Nije mario hoće li kuća u kojoj će živeti biti savremena ili nešto klasičnija, kao ona u kojoj su sad. Želeo je da Korin bude srećna, ne baš zato što je bio sjajan tip, već zato što njemu to nije bilo tako važno. Tako je Korin, očekivano, izabrala taj gradić.

Možda je trebalo to tad da spreči, ali bio je mlad i nije video svrhu. Dozvolio joj je da sama izabere i baš tu kuću, zato što je to želela. Gradić. Kuća. Garaža. Automobili. Sinovi.

A šta je Adam želeo?

Nije znao, ali ta kuća - taj kraj - bio je finansijski zalogaj. Adam je na kraju napustio posao javnog pravobranioca zbog bolje plaćenog posla u advokatskoj firmi *Bakman Simpson Figls*. Nije to bilo baš ono što je želeo, ali je bio jednostavan, dobro uhodan put kojim su na kraju svi muškarci poput njega išli: bezbedno mesto za podizanje dece, lepa kuća sa četiri spavaće sobe, garaža za dvojica kola, koš na prilazu kući, roštilj na plin na drvenoj verandi iza kuće.

Lepo, zar ne?

Trip Evans je čežnjivo to nazvao „živeti kao u snu“. U američkom snu. Korin bi se složila s tim.

„Nisi morao da ostaneš s njom...“

Ali to, svakako, nije istina. San je sastavljen od krhkih, a ipak neprocenjivih delova. Ne uništava se to tek tako. Kako je nezahvalno, sebično i izvitopereno kad ne shvataš koliko si srećan.

Otvorio je vrata i ušao u kuhinju. Na stolu je vladao haos, po njemu su bili natrpani domaći zadaci. Tomasova knjiga iz algebre bila je otvorena na stranici s problemom u kom je trebalo dopuniti jednačinu kvadratne funkcije f ako je dato $f(x) = 2x^2 - 6x = 4$. U prevoj knjige je zabodena olovka. Listovi milimetarskog papira s plavim linijama na beloj osnovi rasuli su se na sve strane. Neki su popadali i po podu.

Adam se sagnuo i pokupio ih, pa ih stavio na sto. Zagledao se načas u zadatak.

Budi pažljiv, Adam se podsetio. Nije ugrožen samo njegov i Korinin san.

ŠESTO POGLAVLJE

KAD SU ADAM I RAJAN STIGLI, Tomasova utakmica je taman počinjala. Pošto je tiho rekao: „Videćemo se kasnije, tata“, Rajan se odmah odvojio da bi se družio s mlađom braćom i sestrama igrača, i kako ga ne bi videli s nekim od roditelja. Adam se uputio na levu stranu terena, u deo za „gostujući tim“, gde su bili i ostali roditelji.

Nije bilo metalnih tribina, već su neki roditelji za sedenje poneli stolice na rasklapanje. Korin je u minivanu držala četiri mrežaste stolice, a sve su imale držače za čaše na oba rukohvata (zar su ikome potrebna dva za jednu stolicu?), kao i zaklon od sunca. Uglavnom je - kao i sad - volela više da stoji. Kristin Oj je bila pored nje u majici bez rukava i bezočno kratkom šortsu.

Dok je išao prema svojoj ženi, Adam je klimnuo glavom nekim roditeljima. Trip Evans je stajao u uglu s nekolicinom očeva, a svi su držali prekrštene ruke i nosili naočare za sunce, pa su pre ličili na tajnu policiju nego na gledaoce.

Desno od njega i uz prezriv osmeh, stajao je Gaston s rođakom Dazom (da, svi su ga tako zvali), koji je bio vlasnik *CBW*-a, firme za istrage u okviru korporacija, specijalizovane za proveru biografija zaposlenih. Rođak Daz je vodio i nešto manje obimnu istragu o poreklu svakog trenera u ligi kako bi se uverio da niko nema kriminalnu prošlost ili nešto tome slično. Gaston je navaljivao da odbor lakrosa unajmi preskupi *CBW* za taj naizgled jednostavan zadatak, koji je znatno jeftinije mogao da se obavi preko interneta, ali hej, pa čemu služi familija?

Korin je primetila da Adam prilazi i odmakla se nekoliko koraka od Kristin. Kad je došao do nje, rekla mu je gotovo u panici: „Tomas nije u startnoj postavi.“

„Trener uvek menja sastav“, kazao je Adam. „Ne bih brinuo zbog toga.“

No ona je brinula. „Uzeli su Pita Bejma pre njega.“ Gastonov sin. To objašnjava onaj prezriv osmeh. „Nije se još ni oporavio od onog udarca u glavu. Kako može već da se vrati?“

„Korin, izgledam li ti ja kao njegov lekar?“

„Hajde, Toni!“ povikala je neka žena. „Raščisti to!“

Adamu niko nije morao da kaže kako je žena koja viče Tonijeva majka. Naravno da je bila. Uvek shvatiš kad roditelj dovikuje rođenom detetu. U njegovom glasu se nazire razočaranje i ogorčenje. Nijedan roditelj ne veruje da tako zvuči. A svaki zvuči. Svi to čujemo. Svi mislimo da samo drugi

roditelji to rade, a da smo nekom čarolijom mi imuni.

Tu može da se primeni stara hrvatska izreka koju je Adam čuo na koledžu: „Grbavac vidi grbu na drugima - nikad i svoju.“

Prošlo je tri minuta. Tomas još nije ušao. Adam je krišom pogledao Korin. Držala je stisnutu vilicu. Zurila je u naspramnu bočnu liniju, u trenera, kao da mu snagom pogleda sugeriše da ubaci Tomasa u igru.

„Biće u redu“, kazao je Adam.

„Dosad je uvek ulazio u igru. Šta misliš da se dogodilo?“

„Ne znam.“

„Pit ne bi trebalo da igra.“

Adam se nije trudio da joj odgovori. Pit je uhvatio loptu i dodao je saigraču veoma rutinski. S druge strane terena Gaston je doviknuo: „Opa, strava igra, Pite!“ pa udario dlanom u Dazov dignut dlan.

„Koji odrastao čovek sebe još zove Daz?“, promrsio je Adam.

„Molim?“

„Ništa.“

Korin je grizla donju usnu. „Mislim da smo zakasnili minut ili dva. Hoću da kažem, bili smo ovde pedeset pet minuta pre početka utakmice, ali je trener rekao sat.“

„Sumnjam da je to.“

„Trebalo je ranije da krenem od kuće.“

Adam je poželeo da kaže kako imaju mnogo veće probleme, ali je možda sve to bilo dobrodošlo skretanje misli. Suparnički tim je postigao poen. Roditelji su mumlali i raspravljali u čemu je odbrambeni igrač pogrešio pa su primili gol.

Tomas je istrčao na teren.

Adam je osetio kako od njegove žene u talasima dopire olakšanje. Korin je opustila mišićice lica. Nasmešila se i pitala ga: „Kako je bilo na poslu?“

„Sad te to zanima?“

„Izvini. Znaš kakva umem da budem.“

„Znam.“

„Zato me i voliš.“

„Zato.“

„Zato i“, dodala je, „zbog dupeta.“

„E, to već nešto znači.“

„Još imam sjajno dupe, zar ne?“

„Svetska klasa, prvoklasno stupnja A, stoprocentno vrhunska pečenica bez punjenja.“

„Pa“, rekla je ona, lukavo se smešeći kao što je retko radila. „Možda s jednim punjenjem.“

Bože, kako je voleo te isuviše retke trenutke kad bi se ona opustila, pa čak bila i nestašna. Na delić sekunde zaboravio je na neznanca. Samo delić

sekunde, ne više. Zašto sada?, zapitao se. Takve opaske je izgovarala dva ili tri puta godišnje. Zašto sada?

Ponovo ju je pogledao. Nosila je dijamantske minđuše koje joj je kupio u zlatari u Četrdeset sedmoj ulici. Poklonio joj ih je za petnaestu godišnjicu braka u kineskom restoranu *Kuća bambusa*. Prvo je mislio da joj ih nekako umetne u kolačić - Korin je obožavala da otvara te kolačiće, ne da ih i jede - ali mu to nije uspelo. Na kraju je dao konobaru da joj ih donese na tacni s metalnim poklopcem. Otrcano, izlizano, neoriginalno, ali Korin je bila oduševljena. Rasplakala se i zagrlila ga, stegnuvši ga tako jako da je pomislio da nijednog muškarca na svetu nisu tako grlili.

Sad ih je skidala samo uveče i kad ide na plivanje, zato što se plašila da ih hlór ne nagrize. Ostale minđuše uopšte nije uzimala iz kutije s nakitom koja stoji u komodi, kao da bi nošenje njih umesto dijamantskih predstavljalo nekakvu izdaju. Nešto su joj značile. Značile su privrženost i ljubav, čast i, zaista, zar je to žena koja bi glumila trudnoću?

Korin je gledala na teren. Lopta je bila među ofanzivnim igračima, tamo gde je Tomas igrao. Adam je osećao kako se njegova žena steže svaki put kad bi lopta bila blizu njihovog sina.

Tad je Tomas prelepo odigrao, izbacivši loptu iz štapa odbrambenog igrača i uputio se prema голу.

Pretvaramo se da je drugačije, ali zapravo gledamo samo svoje dete. Kao mladom ocu, Adamu je ta roditeljska usredsređenost bila donekle dirljiva. Odlazili biste na utakmice, koncerte ili tako nešto, i gledali sve i svašta, ali zapravo biste videli samo njega. Svi ostali i sve ostalo postajali bi buka u pozadini, scenografija. Zurili biste u svoje dete kao da je u njega uprt reflektor, samo u njega, a ostatak bine, terena ili polja bi se zamračio i vi biste osećali toplinu, istu koju je Adam osećao u grudima kad mu se sin nasmešio, pa čak i okružen svim onim drugim roditeljima i drugom decom, shvatio bi kako svaki roditelj oseća to isto, kako svaki roditelj ima reflektor uperen u dete, kako to teši i kako tako treba da bude.

Sad ga više ta usmerenost na dete nije uzdizala. Sad mu se činilo da ta usredsređenost nije toliko ljubav koliko opsesija, ta jednostranost nije zdrava ni realna, čak je i štetna.

Tomas je brzo potrčao i dodao Polu Vilijamsu. Teri Zobel je bio spreman za pogodak, ali pre nego što je uspeo da puca, sudija je zazviždao i podigao žutu zastavicu. Fredi Fridnaš, vezni igrač iz Tomasovog tima, izbačen je na minut za kaznu što je nekog udario štapom. Očevi u uglu su imali zajednički nastup: „Šališ li se, sudija?“, „Loša odluka!“, „Jesi li slep?“, „Čisto sr...!“, „Bilo je pola-pola, sudija!“

Treneri su se i sami priključili. Čak je i Fredi, koji je žustrim korakom izlazio s terena, usporio i zavrteo glavom prema sudiji. Još roditelja se pridružilo horu žalbi - mentalitet krda na delu.

„Jesi li video udarac?“, pitala je Korin.

„Nisam gledao na tu stranu.“

Prišla im je Beki Evans, Tripova žena, i rekla: „Ćao, Adame, ćao, Korin.“

Zbog faulta lopta je bila u odbrambenoj zoni, daleko od Tomasa, pa su oboje pogledali u nju i uzvratili joj osmehom. Beki Evans, majka petoro dece, bila je gotovo neprirodno vesela, uvek nasmejana i puna lepih reći. Adam je obično bio sumnjičav prema takvima. Voleo je da prati te srećne majke kad ne paze, kad im osmeh zadrhti ili se udrveni, i uglavnom ih je hvatao u tome. Samo ne i Beki. Nju ste uvek mogli da vidite kako vozi dodž durango i blistavo se smeši, a zadnje sedište joj je puno dece i opreme. Dok su ta svakodnevna zaduženja obično iznurivala sve u tom majčinskom redu, Beki Evans kao da se time hranila, čak i crpla snagu.

Korin je rekla: „Ćao, Beki.“

„Divno vreme za utakmicu, jelda?“

„Još kako“, kazao je Adam, jer to treba da se kaže.

Opet se začula pištaljka - još jedan udarac za gostujući tim. Očevi su nanovo pomahnitali, čak su i psovali. Adam se namrštio zbog takvog ponašanja, ali je ćutao. Da li je stoga bio deo problema? Iznenadio se što vidi da je u neprijatnim primedbama prednjačio Kal Gatsman. Kal, čiji je sin Erik bio sve bolji odbrambeni igrač, radio je za osiguravajuće društvo u Parispaniju. Adam je oduvek smatrao da je blag i dobroćudan, ako ne i pun pouka i dosadan, ali primetio je i to da se u poslednje vreme Kal Gatsman ponaša sve čudnije, kao i da je to obrnuto proporcionalno sve boljoj igri njegovog sina. Erik je izrastao petnaest centimetara i dobio startnu poziciju u odbrani. Oko njega su se vrzmali predstavnici raznih koledža, pa je Kal, koji je ranije bio tako uzdržan uz teren, često mogao da se vidi kako hoda tamo-amo i govori nešto za sebe.

Beki se nagnula bliže: „Jeste li čuli za Ričarda Fija?“

Ričard Fi je bio golman u timu.

„Bostonski koledž će ga preuzeti.“

„Ali tek je u prvom razredu“, kazala je Korin.

„Znam. Pitam se hoće li početi da ih vrbuju još u materici?“

„To je smešno“, složila se Korin. „Otkud znaju kakav će biti đak? Tek je pošao u gimnaziju.“

Beki i Korin su nastavile, ali se Adam već isključio. Njima kao da nije smetalo, pa je Adam to shvatio kao znak da treba da napusti žene i stoji malo sam. Cmoknuo je Beki u obraz i pošao svojim putem. Beki i Korin su se znale od detinjstva. Obe su rođene u Sidarfildu. Beki nikad nije ni odlazila iz grada.

Korin nije bila te sreće.

Adam je otišao do mesta na pola puta od majki i očeva u uglu, nadajući se da će naći malo mesta za sebe. Kratko je pogledao grupu očeva. Trip Evans je ukrstio pogled s njegovim i klimnuo glavom kao da ga razume. Trip

verovatno i sam nije voleo gužvu, ali ju je privlačio. Ko ti je kriv kad si lokalna poznata ličnost, pomislio je Adam. Sad se nosi s tim.

Kad je zaszvirala sirena i označila kraj prve četvrtine, Adam se okrenuo prema svojoj ženi. Ona je ćaskala s Beki, a obe su bile uzrujane. Samo je kratko gledao, izgubljen i uplašen. Dobro je poznavao Korin. Znao je sve o njoj. A najsmješnije od svega, baš stoga što ju je tako dobro poznavao, bio je siguran i da u onome što mu je stranac rekao postoji tračak istine.

Šta ćemo uraditi da zaštitimo porodicu?

Sirena se oglasila pa su igrači izašli na teren. Svaki roditelj je sad proveravao da li je njegovo dete još u igri. Tomas je bio. Beki je i dalje pričala. Korin se sad utišala, usput je klimala glavom, ali se usredsredila na Tomasa. Umela je da se usredsredi. Adam je u početku uživao u toj njenoj osobini. Korin je znala šta želi u životu i umela je laserski precizno da pronađe ciljeve koji će joj pomoći da to postigne. Kad su se upoznali, Adam je u najboljem slučaju imao nejasne planove - nešto u vezi s radom s prikraćenima i ugnjetenima - ali nije jasno znao gde želi da živi, kakav život želi da vodi, niti kako da dođe do takvog života i do jezgra porodice. Za njega je sve bilo široko i neodređeno - a eto, u tako oštroj suprotnosti njemu, njegova spektakularna, prelepa, inteligentna žena znala je tačno šta oboje treba da rade.

U tom prepuštanju ležala je sloboda.

Upravo tad, dok je razmišljao o odluci (ili nedostatku odluke) koju je doneo kako bi došao do te tačke u životu, Tomas je dobio loptu iza gola, napravio fintu da će proći sredinom, krenuo desno, zabacio štap i divnu loptu poslao nisko u ugao.

Gol.

Očevi i majke su zaklicali. Tomasovi saigrači su mu prišli i čestitali, dobrodušno ga lupajući po šlemu. Njegov sin je ostao miran, kao da prati staru izreku: „Ponašaj se kao da si već bio tamo.“ Međutim, čak i s velikog rastojanja, i pored maske na sinovljevom licu, Adam je znao da se Tomas, njegov prvenac, smeši, da je zadovoljan, a da je Adamov zadatak kao oca, prvi i prevashodni zadatak, da tom dečaku i njegovom bratu obezbedi da se smeše, da budu zadovoljni i bezbedni.

Šta bi uradio da njegovi sinovi budu zadovoljni i bezbedni?

Sve.

Samo nije sve u tome što radiš ili žrtvuješ, zar ne? Život je značio i sreću, nasumičnost i metež. Zato će on raditi sve što može da zaštiti decu. Ipak je nekako znao - u to je bio sasvim siguran - da to neće biti dovoljno, da sreća, nasumičnost i metež imaju druge planove, da će se zadovoljstvo i bezbednost razložiti u mirnom prolećnom vazduhu.

SEDMO POGLAVLJE

TOMAS JE NA KRAJU, nešto manje od dvadeset sekundi do završetka, dao i drugi gol - pobjednički!

Tad je na scenu stupilo licemerje Adamovog cinizma o preterano žestokom sportskom svetu. Uprkos svemu, kad je Tomas postigao taj gol, Adam je skočio, digao stegnutu pesnicu i viknuo: „To!“ Dopadalo se to njemu ili ne, osećao je nalet čiste, nerazređene radosti. Rekao bi da to s njim nema nikakve veze, da je radost proistekla iz saznanja da se njegov sin još više raduje, i da je prirodno i zdravo da se roditelj tako oseća zbog svog deteta. Adam se podsetio kako nije jedan od onih roditelja koji žive kroz decu ili gledaju lakros kao kartu za bolji koledž. Uživao je u tom sportu iz jednog prostog razloga: njegovi sinovi su voleli da ga igraju.

Međutim, roditelji sebi svašta govore. Zar to nema veze s onim hrvatskim grbavcem?

Kad se završila utakmica, Korin je povezla Rajana kući. Žurila je da spremi večeru. Adam je čekao Tomasa na parkiralištu sidarfildske gimnazije. Bilo bi, naravno, mnogo jednostavnije da ga odveze posle utakmice pravo kući, ali bila su tu pravila o deci koja idu timskim autobusom zbog bezbednosti. Zato je Adam, s ostalim roditeljima, pratio autobus do Sidarfilda i čekao da se deca iskrcaju. Izašao je iz kola i pošao do zadnjeg ulaza u školu.

„Zdravo, Adame.“

Kal Gatsman je išao prema njemu. Adam mu se javio. Rukovali su se.

„Sjajna pobjeda“, kazao je Kal.

„Zaista jeste.“

„Tomas je vraški dobro igrao.“

„Isto i Erik.“

Kalu naočare kao da nikad nisu stajale na mestu. Klizile su mu niz nos, pa je morao da ih vraća kažiprstom, a one su odmah nastavljale da klize. „Ti, hm, kao da si bio rasejan.“

„Molim?“

„Na utakmici“, rekao je Kal. Govorio je tako da je sve što kaže zvučalo kao ječanje. „Izgledao si, šta ja znam, zabrinuto.“

„Jesam li?“

„Jesi.“ Gurnuo je naočare uz nos. „Morao sam da primetim i, recimo, tvoj zgađeni pogled.“

„Nisam siguran da...“

„Dok sam ispravljao odluke sudija.“

Ispravljao, pomislio je Adam. No nije hteo u to da ulazi. „Nisam to ni primetio.“

„Trebalo je. Sudija je hteo da dosudi Tomasu faul kad je loptu doveo iza gola.“

Adam je napravio grimasu. „Ne pratim te.“

„Gnjavim sudije“, nastavio je Kal zaverenički, „s razlogom. Trebalo bi da si mi zahvalan. To je večeras koristilo tvom sinu.“

„Dobro“, rekao je Adam. A zatim je, smatrajući da ovaj čovek nema prava da mu ovako prilazi, dodao: „A zašto onda potpisujemo dokument o sportskom ponašanju na početku sezone?“

„Koji to?“

„Onaj u kom obećavamo da nećemo verbalno zlostavljati igrače, trenere i sudije“, kazao je Adam. „Eto koji.“

„Naivan si. Znaš li ti ko je Moskovic?“

„Da li je to onaj što živi na Spenser plejsu? Trguje obveznicama?“

„Ne, ne“, nervozno se brecnuo Kal. „Profesor Tobajas Moskovic s Univerziteta Čikago.“

„Ne znam.“

„Pedeset sedam procenata.“

„Šta?“

„Studije pokazuju da pedeset sedam procenata domaći tim pobeđuje u nekom sportskom događaju - što mi zovemo prednost domaćeg terena.“

„Pa?“

„Pa prednost domaćeg terena je stvarna. Ona postoji. Postoji u svim sportovima, u svim vremenima, na svim prostorima. Profesor Moskovic je primetio da je ona izuzetno uporna.“

Adam je ponovio: „Pa?“

„E, pa verovatno si čuo mnoge normalne razloge kojima se objašnjava ta prednost. Umor od putovanja - gostujući tim mora da sedne u autobus ili avion. A možda si čuo da to ima veze s poznavanjem domaćeg terena. Ili da su neki timovi navikli na hladno ili na toplo vreme...“

„Živimo grad do grada“, podsetio ga je Adam.

„Tačno, što još više ističe ono što govorim.“

Čoveče, Adam nimalo nije bio raspoložen za to. Gde li je sad Tomas?

„Pa“, nastavio je Kal, „šta misliš da je Moskovic otkrio?“

„Molim?“

„Šta ti misliš da objašnjava prednost domaćeg terena, Adame?“

„Ne znam. Možda podrška publike.“

Kalu Gatsmanu se očigledno dopao odgovor. „Da. I ne.“

Adam se trudio da ne uzdiše.

„Profesor Moskovic i drugi poput njega sproveli su studije o prednosti

domaćeg terena. Ne kažu da umor od puta nije faktor, ali nema mnogo podataka koji podržavaju tu teoriju - samo poneki dokaz. Ne, činjenica je da je samo jedan razlog te prednosti poduprt jakim, preciznim podacima.“ Digao je kažiprst za slučaj da Adam nije znao šta *jedan* znači. Zatim je za svaki slučaj rekao: „Samo jedan.“

„A taj je?“

Kal je spustio prst. „Pristrasnost sudija. To je. Domaći tim dobija bolje odluke.“

„Kažeš da sudije prevagnu u utakmici?“

„Ne, ne. To je ključno u studiji. Ne znači da sudije namerno navijaju za domaći tim. Pristrasnost je potpuno nenamerna. Nije svesna. Ona ima veze s društvenim standardima.“ Kal je sad prešao na čistu nauku. „Ukratko, svi želimo da budemo omiljeni. Sudije, kao i svi ljudi, društvena su bića i prilagođavaju se emocijama gledalaca. S vremena na vreme sudija će podsvesno doneti odluku koja će usrećiti publiku. Jesi li ikad gledao neku košarkašku utakmicu? Svi treneri rade sa sudijama zato što shvataju ljudsku prirodu bolje od ikog. Vidiš li?“

Adam je polako klimnuo glavom. „Vidim.“

„To ti je to, Adame.“ Kal je raširio ruke. „To ti je ukratko sve o prednosti domaće terena - ljudska želja da se saobraze sa standardima i da budu omiljeni.“

„Znači, ti urlaš na sudije...“

„Na gostovanjima“, prekinuo ga je. „Mislim, treba da se držimo prednosti kod kuće. Ali na strani, svakako, naučno govoreći, treba ti ravnoteža. Ako čutiš, možeš da stradaš.“

Adam je skrenuo pogled.

„Šta je?“

„Ništa.“

„Ne, hoću da čujem. Ti si advokat. Radiš nešto što podrazumeva suprotstavljanje.“

„Tako je.“

„I činiš sve što možeš da utičeš na sudiju ili suprotstavljenog advokata.“

„Da.“

„Pa?“

„Ništa. Shvatio sam šta hoćeš da kažeš.“

„Ali ne slažeš se s time.“

„Zaista ne želim da raspravljam o tome.“

„Ali podaci su prilično jasni.“

„Tačno.“

„U čemu je, onda, tvoj problem?“

Adam je oklevao a onda pomislio: zašto da ne. „Kale, to je samo igra. Deo nje je prednost domaće terena Zato igramo polovinu utakmica kod kuće,

polovinu u gostima. Tako je uravnoteženo. Po mom mišljenju - i ono je samo moje - ti pravdaš loše ponašanje. Neka samo igra teče, čak i s lošim odlukama. To je dečacima bolji uzor nego urlanje na sudije. A ako i izgubimo još po jednu-dve utakmice u sezoni, u šta sumnjam, mala je to cena za lepo ponašanje i pristojnost, zar ne misliš?”

Kal je taman smišljao odgovor kad se Tomas pojavio iz svlačionice. Adam je digao ruku i rekao: „Ništa naročito, Kale, samo moje mišljenje. Izvini me sad.“

Adam je požurio do kola i gledao kako njegov sin prelazi dvorište. Svakako ti se hod promeni kad se zbog pobede osećaš dobro. Tomas se držao uspravnije, poletno je koračao. Na licu mu se nazirao osmeh. Nije želeo da izrazi tu radost, znao je Adam, dok ne sedne u auto. Mahnuo je drugarima, kao pravi političar. Rajan je bio tih, ali Tomas je mogao da postane gradonačelnik.

Ubacio je torbu na zadnje sedište. Ophrvao ih je smrad znoja sportske garderobe. Adam je otvorio prozore. To je donekle pomoglo, ali posle utakmice po toplom vremenu ni to nije bilo dovoljno.

Tomas je pričekao da prođu čitav blok pa je dozvolio da mu se lice razvedri. „Jesi li video onaj prvi gol?“

Adam se iscerio. „Strava.“

„Aha. To mi je tek drugi gol levicom.“

„Bio je to lep potez. A i pobednički gol je bio dobar.“ Tako su dosta dugo pričali. Neko bi pomislio da su se razmetali. Zapravo je bilo suprotno. Sa saigračima i trenerima Tomas je bio skroman i velikodušan. Uvek je odavao priznanje nekom drugom - dečku koji mu je dodao, onom koji je ukrao loptu - a bio je sramežljiv i stideo bi se kad bi dospeo u centar pažnje na sportskom terenu.

Međutim, u porodici, Tomasu je bilo lagodno da se opusti. Obožavao je da ističe pojedinosti utakmice, ne samo golove već i čitavu igru, ono šta su drugi rekli, ko je igrao dobro, ko loše. Dom je bezbedno skrovište - porodična luka iskrenosti. Koliko god otrcano zvučalo, tako i treba da bude. Nije morao da brine da ne zvuči kao hvalisavac ili prevarant. Jednostavno je govorio slobodno.

„Kod kuće je!“, povikala je Korin kad je Tomas ušao na vrata. Zbacio je s ramena torbu s opremom i ostavio je u vešernici. Pustio je majku da ga zagrlji.

„Sjajna utakmica, dušo.“

„Hvala.“

Rajan je čestitao bratu udarcem pesnice o pesnicu.

„Šta ima za večeru?“, pitao je Tomas.

„Bacila sam na roštilj marinirane odreske.“

„Oho.“

Odresci su bili Tomasovo omiljeno jelo. Ne želeći da kvari raspoloženje,

Adam je savesno poljubio ženu. Svi su oprali ruke. Rajan je postavio sto, što znači da će Tomas morati da raščisti sudove. Vode je bilo za sve. Korin je Adamu i sebi nasula vino. Hranu je poredala na pult u sredini kuhinje. Svi su uzeli po tanjir i služili se.

Bio je to prilično običan, mada omiljen porodični skup, a Adam se ipak osećao kao da im je pod stolom paklena mašina. Sad je samo pitanje trenutka. Večera će se završiti i dečaci će raditi domaće zadatke ili gledati televiziju, brljati po računam ili igrati video-igricu. Hoće li pričekati da Tomas i Rajan legnu? Verovatno. Samo što proteklih godinu-dve on i Korin zaspe pre Tomasa. Zato će čekati da Tomas ode u svoju sobu i zatvori vrata pre nego što ženu optuži za ono što je saznao.

Tik, tik, tik...

Uglavnom je tokom obroka Tomas držao banku. Rajan je ushićeno slušao. Korin je ispričala kako se jedan nastavnik napio u Atlantik Sitiju i povraćao u kazino. Dečacima se mnogo dopala priča.

„Jesi li dobila nešto?“, pitao je Tomas.

„Nisam se kockala“, kazala je Korin, kao i uvek, prava mama. „A ne treba ni vi da se kockate.“

Dečaci su prevrnuli očima.

„Ozbiljno vam govorim. To je užasan porok.“

Sad su obojica zavrtela glavama.

„Šta je?“

„Ponekad si tako providna“, kazao je Tomas.

„Nisam.“

„Uvek nam držiš pridike“, dodao je Rajan i nasmejao se. „Izbaci ih.“

Korin je potražila pomoć od Adama. „Čuješ li ti svoje sinove?“

Adam je samo slegnuo ramenima. Promenili su temu. Nije se sećao o čemu su pričali. S mukom se usredsređivao. Kao da gleda filmovanu verziju svog života - članovi srećne porodice koju su on i Korin stvorili večeraju i uživaju u društvu ostalih. Gotovo je video kako kamera kruži oko stola i snima svima lica, leđa. Sve je bilo tako svakidašnje, tako obično, tako savršeno.

Tik, tik, tik...

Pola sata kasnije sredili su kuhinju. Dečaci su pošli gore. Čim su nestali iz vidokruga, Korin je prestala da se smeje. Okrenula se prema Adamu.

„Šta se desilo?“

To je prilično zapanjujuće. Živeo je s Korin osamnaest godina. Viđao ju je u najrazličitijim raspoloženjima, iskusio svako njeno osećanje. Znao je kad da priđe, kad da je se kloni, kad joj je potreban zagrljaj, kad topla reč. Tako dobro ju je poznavao da je mogao da joj dovršava rečenice, pa čak i misli. Znao je sve o njoj.

Nije bilo nikakvih iznenađenja. Čak ju je poznavao tako dobro da je znao

kako je ono što je neznamac rekao sasvim moguće.

A ipak to nije primetio. Nije shvatio da i Korin njega ume da čita, da je znala, uprkos njegovom velikom trudu da to sakrije, kako ga je nešto ozbiljno potreslo, da nije nešto obično, da je to nešto krupno, nešto što može da izmeni život.

Korin je stajala i čekala udarac. On joj ga je uputio.

„Jesi li glumila trudnoću?“

OSMO POGLAVLJE

NEZNANAC JE SEDEO ZA STOLOM u uglu restorana *Crveni jastog* u Bičvudu u Ohaju, odmah pored Klivlenda. Razvlačio je „specijalni koktel kuće“, Mai Tai od manga. Škampi s belim lukom su mu se skoreli u nešto nalik gipsu. Konobar je dvaput pokušao da to odnese, ali ga je neznanac oterao. Ingrid je sedela naspram njega. Uzdahnula je i pogledala na sat.

„Ovo je najduža pauza za ručak svih vremena.“ Neznanac je klimnuo glavom. „Skoro dva sata.“ Posmatrali su sto sa četiri žene koje su pile već treći „specijalni koktel kuće“, a još nije bilo ni pola tri. Dve su jele Festival kraba, raznovrsno jelo posluženo na tanjiru veličine poklopca na šahtu. Treća je naručila lingvine Alfredo s kozicama. Kremasti sos joj je stalno zaostajao u uglovima usta namazanih ružičastim karminom.

Četvrta žena, a znali su da se zove Hajdi Dan, upravo je i bila razlog njihovog dolaska. Hajdi je naručila lososa pečenog na roštilju. Imala je četrdeset devet godina, bila je krupna i živahna, sa slamastom kosom. Nosila je bluzu s tigrastom šarom, opuštenog okovratnika. Smejala se glasno, mada melodično. Neznanac je već dva sata slušao taj smeh. U njemu je bilo nečeg opčinjavajućeg.

„Počela je da mi se dopada“, rekao je.

„I meni.“ Ingrid je obema rukama zategla plavu kosu, napravila konjski rep, pa ga pustila. Često je to radila. Imala je dugačku, suviše ravnu kosu, koja joj je stalno padala na lice. „Znaš, na njoj se vidi da uživa u životu.“

Znao je šta tačno Ingrid misli.

„Na kraju“, rekla je Ingrid, „činimo joj uslugu.“

To je bilo pravdanje. Neznanac se složio. Ako je temelj truo, treba srušiti celu kuću. Ne može se samo srediti boja ili poneka daska. Znao je to. Razumeo je to. Živeo je u tome.

Verovao je u to.

Međutim, to nije značilo da je uživao u tome što je baš on taj koji podmeće bombu. Tako je on na to gledao. Upravo je sam dizao u vazduh kuću s trulim temeljom - ali nije ostajao da vidi kako se ona ponovo gradi.

Čak se nije zadržavao ni toliko da se uveri kako niko nije ostao unutra kad je kuća dignuta u vazduh.

Konobarica je prišla i dala ženama račun. Ona žena koja je jela lingvine, preračunala je tačno koliko koja ima da plati. One dve što su jele krabe, istovremeno su posegnule za računom. Zatim su otvorile novčanike za

sitninu kao da su zarđali pojasevi nevinosti.

Hajdi je samo ubacila nekoliko dvadesetica.

Nešto u tome kako je to uradila - s pažnjom i lakoćom - dirnulo je neznanca. Pretpostavljao je da Danovi imaju novca, ali u današnjem svetu nikad se ne zna. Hajdi i njen muž Marti u braku su dvadeset godina. Imaju troje dece.

Najstarija ćerka Kimberli bila je brucoš na Menhetnu. Dva dečaka, Čarli i Džon, još su išli u gimnaziju. Hajdi je radila na raznim kozmetičkim odeljenjima robne kuće *Mejsi* na Trgu Juniversiti. Marti Danje bio potpredsednik prodaje i reklame u prodavnici *TTI održavanje podova* u Glenvilou. *TTI* je prodavao usisivače. Imali su huver, orek, rojal, a odeljenje u kom je Marti radio poslednjih jedanaest godina i dert devil. Putovao je mnogo zbog posla, uglavnom u Bentonvil u Arkanzasu, zato što su tamo bile kancelarije korporacije *Volmart*.

Ingrid je proučavala neznančevo lice. „Ako hoćeš, ovo ću sama obaviti.“

Zavrteo je glavom. To je njegov posao. Ingrid je tu samo zato što on treba da priđe ženi, a to ume da bude nezgodno. Kad muškarac i žena priđu nekome, nema brige. Kad muškarac priđe muškarcu, recimo, za šankom u sali Američke legije? Opet nema brige. Ali ako dvadesetsedmogodišnjak priđe četrdesetdevetogodišnjakinji, recimo, u *Crvenom jastogu*?

To ume da bude škakljivo.

Ingrid je već platila račun, tako da su brzo krenuli. Hajdi je stigla sama u sivom nišanu sentra. On i Ingrid su parkirali rentiran auto na dva mesta od nje. Čekali su uz njega, s ključevima u ruci kao da će upravo krenuti.

Nisu hteli da privlače pažnju.

Pet minuta kasnije četiri žene su izašle iz restorana. Ovo dvoje su se ponadali da će Hajdi ostati sama, ali nisu to mogli pouzdano da znaju. Jedna od prijateljica bi mogla da je doprati do kola, a u tom slučaju oni će morati da prate Hajdi do kuće, pa ili da pokušaju da tamo razgovaraju (nikad nije dobro prići žrtvi na njenom terenu - tad se bolje brane) ili da čekaju da opet nekud krene.

Žene su se pozdravile grleći se. Hajdi je, to je neznanac video, umela da zagrlji. Radila je to kao da zaista i oseća tako. Zažmurila bi, zažmurio bi i taj koga grli. Takav je to zagrljaj.

Tri žene su otišle u suprotnom pravcu. Savršeno.

Hajdi je pošla prema kolima. Nosila je uske, kratke pantalone. Pomalo je posrtala posle pića na visokim potpeticama, ali je uvežbano hodala. Smešila se. Ingrid je klimnula glavom neznanca da se spremi. Trudili su se da izgledaju bezopasno.

„Hajdi Dan?“

Trudio se da mu izraz lica bude prijateljski ili bar prirodan. Hajdi se okrenula i pogledala ga u oči. S lica joj je nestao osmeh kao da ga je neko

obrisao.

Znala je.

Nije se iznenadio. Mnogi su nekako znali, mada su to i poricali kad se pojavi neznanac. No u njoj je osetio snagu i inteligenciju. Hajdi je odmah znala da će ono što joj bude rekao sve izmeniti.

„Da?“

„Postoji veb-stranica koja se zove FindYourSugarBaby⁶.com“, rekao je.

Neznanac je naučio kako treba odmah da kaže šta ima. Žrtvu ne treba pitati ima li vremena da porazgovara, da li želi da sedne ili da odu na neko mirno mesto. Samo ispališ.

„Šta?“

„To bi trebalo da bude moderan način organizovanja službene pratnje. Ali to nije. Muškarci - obično bogati muškarci - učlane se da bi upoznali piletinu. Jeste li čuli za to?“

Hajdi ga je još malo gledala. Zatim je skrenula pogled na Ingrid. Ova je pokušala da je umiri osmehom.

„Ko ste vas dvoje?“

„To nije bitno“, rekao je on.

Neki su se borili. Drugi su smatrali da je to nebitno i gubljenje vremena. Hajdi je bila u drugoj grupi. „Ne, nikad nisam čula za to. Zvuči kao neko od onih mesta na kojima oženjeni muškarci varaju žene.“

Neznanac je mrdnuo glavom i rekao: „Nije baš. Ta stranica je pre kao poslovna transakcija, ako znate šta hoću da kažem.“

„Uopšte to ne znam.“

„Trebalo bi da, kad stignete, pročitate ovaj materijal. Na sajtu se govori o tome kako je svaka veza zapravo transakcija i kako je važno da se jasno odrede uloge, da se zna šta se očekuje od vas i šta se očekuje od ljubavnice.“

Hajdi je prebledela. „Ljubavnice?“

„Evo kako to radi“, nastavio je neznanac. „Muškarac se učlani, na primer. Gleda spisak žena, obično mnogo mlađih. Nađe onu koja mu se dopada. Ako ona prihvati, počnu da pregovaraju.“

„Da pregovaraju?“

„On traži ono što zovemo ‘piletinom’. Na veb-stranici je precizirano da bi ženu možda poveo na večeru ili bi ga ona pratila na poslovnu konferenciju, tako nešto.“

„Ali ne događa se zapravo to“, kazala je Hajdi.

„Ne“, potvrdio je neznanac. „Ne događa se to.“

Hajdi je duboko udahнула. Podbočila se. „Nastavite.“

„Tako oni pregovaraju.“

„Bogati i ‘piletina’.“

„Tačno. Na stranici se devojkama uvaljuju razne gluposti. Kako je sve definisano. Kako takvi izlasci znače da nema nikakvih zakulisnih igara. Kako

su muškarci bogati i prefinjeni, kako će se lepo ponašati prema njima i kupovati im poklone, voditi ih u inostranstvo na egzotična mesta.“

Hajdi je zavrtila glavom. „Zar devojke zaista padaju na to?“

„Neke. Ali sumnjam da ih ima mnogo. Uglavnom shvataju šta je posredi.“

Izgledalo je kao da ga je Hajdi očekivala, znala da sledi ta vest. Bila je mirna, mada je i dalje neznanac osećao da je razorena. „Znači, pregovaraju?“, podstakla ga je.

„Tačno. Na kraju se dogovore. Sve je to ispisano u ugovoru preko mreže. U jednom slučaju, na primer, mlada žena je pristala da se viđa pet puta mesečno s jednim muškarcem. Naveli su neke dane u nedelji. Ponudio joj je osamsto dolara.“

„Svaki put?“

„Mesečno.“

„Jeftino.“

„Pa tako to počinje. Ali ona zatraži dve hiljade dolara. Tako se pogađaju.“

„Dogovore li se?“

Sad su joj oči već bile vlažne.

Neznanac je klimnuo glavom. „U ovom slučaju, složili su se za hiljadu dvesta dolara mesečno.“

„To je godišnje četrnaest hiljada četiristo dolara“, rekla je Hajdi žalosno se smešeći. „Dobra sam u matematici.“

„Tačno tako.“

„A devojka“, pitala je Hajdi. „Šta kaže čoveku, šta je? Čekajte, nemojte mi reći. Kaže da je studentkinja i da joj treba novac za školarinu.“

„U ovom slučaju, da.“

„Uh.“

„I u ovom slučaju devojka govori istinu.“

„Studentkinja je?“ Hajdi je zavrtila glavom. „Sjajno.“

„Samo što se ona ne zaustavlja na tome. Ona odredi druge dane u nedelji za ostale tatice.“

„Gnusno.“

„Tako je s jednim svakog utorka. S drugim četvrtkom. Neki dobije vikend.“

„Mora da se nagomila. Mislim na novac.“

„Nagomila se.“

„Da ne pominjem venerične bolesti“, dodala je Hajdi.

„O tome ne mogu da pričam.“

„Što znači?“

„Znači da ne znamo koristi li kondom. Nemamo njen zdravstveni karton. Čak ne znamo ni tačno šta radi s muškarcima.“

„Sumnjam da igra šah.“

„I ja sumnjam.“

„Zašto mi sve ovo pričate?“

Neznanac je pogledao Ingrid. Prvi put je ova progovorila: „Zato što treba da znate.“

„To je sve?“

„To je ono što možemo da vam kažemo, da“, potvrdio je neznanac.

„Dvadeset godina.“ Hajdi je zavrtela glavom uzdržavajući suze. „Taj skot.“

„Molim?“

„Marti. Skotina.“

„O, ne pričamo mi o Martiju“, rekao je neznanac.

Tad je prvi put Hajdi izgledala sasvim zbunjeno. „Šta? O kome pričate?“

„Pričamo o vašoj ćerki Kimberli.“

DEVETO POGLAVLJE

KORIN JE PRIMILA UDARAC, ustuknula, ali je ostala na nogama. „Šta to, kog đavola, pričaš?“

„Možemo li da preskočimo ovaj deo?“, upitao je Adam.

„Šta?“

„Deo kad se pretvaraš da nemaš pojma o čemu ti govorim. Hajde da preskočimo ta poricanja. Znam da si glumila trudnoću.“

Pokušala je da se pribere, da se prikupi, deo po deo. „Ako znaš, zašto me pitaš?“

„A šta je s dečacima?“

To ju je zbunilo. „Šta s njima?“

„Jesu li moji?“

Korin je iskolačila oči. „Jesi li ti sišao s uma?“

„Glumila si trudnoću. Ko zna za šta si sve sposobna.“ Korin je nemo stajala.

„Pa?“

„Zaboga, Adame, pogledaj ih.“

Ništa nije rekao.

„Naravno da su tvoji.“

„Znaš, postoje analize. DNK. Zaboga miloga, možeš da ih kupiš u *Vogririsu*

„Onda ih kupi“, prasnula je. „Dečaci su tvoji. Dobro to znaš.“

Stajali su na dva kraja kuhinjskog pulta. Čak i sad, čak i usred tog gneva i rasprave, nije mogao da ne primeti kako je lepa. Bilo mu je neverovatno što je, uz sve one momke koji su je hteli, ona izabrala baš njega. Korin je bila od onih devojaka kojima muškarci žele da se ožene. Tako su momci glupavo gledali žene kad su mlađi. Delili su ih na dve grupe. Zbog jedne grupe razmišljali su o noćima punim požude i nogama uvis. Zbog druge su mislili na šetnje po mesečini, baldahinima i bračnim zavetima. Korin je ubedljivo pripadala drugoj grupi.

Adamova majka je bila ekscentrična do tačke bipolarnosti. To je budalasto privuklo njegovog oca. „Njena penušavost“, objašnjavao je tata. Međutim, s vremenom je penušavost postala manija. Penušanje je bilo zabavno i spontano, ali nepredvidljivost je istrošila oca, napravila od njega starca. Bilo je sjajnih uzleta, ali ih je na kraju izmoždio sve veći broj padova. Adam nije napravio istu grešku. Život je niz reakcija. Reagovao je na očevu grešku tako što se oženio ženom koju je smatrao čvrstom, doslednom, kao da

su ljudi tako jednostavni.

„Reci mi“, kazao je Adam.

„Zašto misliš da sam lagala za trudnoću?“

„Isečak vize u *Novelti fans*“, rekao je. „Rekla si mi da je to za školske ukrase. Nije bilo za to. Pod tim nazivom naplaćuje Fake-A-Pregnancy.com.“

Sad ga je pogledala zbunjeno. „Ne razumem. Zašto si pregledao račune od pre dve godine?“

„Nije važno.“

„Meni jeste. Nisi tek onako rešio da počneš s proveravanjem starih računa.“

„Jesi li to uradila, Korin?“

Pogled je spustila na granitnu površinu pulta. Sto godina je birala pravu nijansu granita i konačno našla nešto što se zove ontarijska mrka. Primetila je osušenu mrlju i noktom počela da je struže.

„Korin?“

„Sećaš li se kad sam imala slobodno vreme za ručak zbog dva spojena odmora?“

Ta promena teme ga je načas zbunila. „Šta s tim?“

Mrlja se skinula. Korin je prestala da struže. „To je jedini put u mojoj učiteljskoj karijeri da sam imala tako veliku pauzu. Dozvoljavali su mi da izađem iz škole za ručak.“

„Sećam se.“

„Išla sam u neki kafić u knjižari *Bukends*. Pravili su divne Talijanske sendviče. Uzela bih sendvič i čašu domaćeg ledenog čaja ili kafu. Sedela bih za stolom u uglu i čitala knjigu.“ Na licu joj se javio osmeh. „Pravo blaženstvo.“

Adam je klimnuo glavom. „Divna priča, Korin.“

„Ne budi zajedljiv.“

„Ne, ne, ozbiljno, tako je zanimljiva i bitna. Hoću da kažem, pitam te da mi kažeš o glumljenju trudnoće, ali je zaista ova priča mnogo bolja. Koji ti je bio omiljeni sendvič? Ja najviše volim sa ćuretinom i sirom.“

Sklopila je oči. „Oduvek si zajedljivost koristio kao odbrambeni mehanizam.“

„O, tako je, a ti si uvek znala da ubodeš vreme. Kao i sad, Korin. Sad je trenutak da me psihoanaliziraš.“

U glasu joj se sad nazrela molba: „Pokušavam nešto da ti ispričam.“

Slegnuo je ramenima. „Pričaj onda.“

Trebalo joj je nekoliko sekundi da se pribere pre nego što je nastavila. Kad je opet progovorila, zvučala je nezainteresovano. „Skoro svakog dana sam išla u *Bukends*, pa posle nekog vremena postaneš, šta ja znam, redovna mušterija. Uvek su tamo bili isti ljudi. Kao neka zajednica. Ili kao u kafiću *U zdravlje*. Bio je tamo Džeri, nezaposlen. Pa Edi, pacijent bolnice Bergen pajns na dnevnom lečenju. Debi je donosila laptop i pisala...“

„Korin...“

Digla je ruku. „A tamo je bila i Suzan, koja je bila recimo u devetom mesecu trudnoće.“

Tišina.

Korin se osvrnula oko sebe. „Gde je ona boca s vinom?“

„Ne vidim kuda ciljaš s ovim.“

„Samo želim još malo vina.“

„Stavio sam ga u ormarić iznad sudopere.“

Otišla je donde, otvorila ormarić i zgrabila bocu. Uzela je čašu i sipala vino. „Suzan Houp je imala možda dvadeset pet godina. Bila joj je to prva beba. Znaš kakve su mlade buduće majke - blistaju i presrećne su, kao da su prve na svetu koje su zatrudnele. Suzan je zaista bila fina. Svi smo joj pričali o trudnoći i bebi. Znaš. Ona nam je pričala o vitaminima za trudnoću. S nama je smišljala ime. Nije želela da zna nosi li dečaka ili devojčicu. Htela je da se iznenadi. Svi smo je voleli.“

On se uzdržao od zajedljive opaske. Umesto toga, rekao je ono što je očigledno. „Mislio sam da si tamo išla zbog mira i čitanja.“

„I jesam. Hoću da kažem, tako je počelo. No nekako s vremenom počela sam da uživam u tom krugu ljudi. Znam da zvuči jadno, ali radovala sam se kad treba da se vidim s njima. A činilo mi se kao da oni postoje samo u tom trenutku i na tom mestu, znaš? Isto kao kad si ti igrao basket. Voleo si te momke na terenu, ali nisi znao o njima ništa van terena. Sećaš li se da je jedan od njih bio vlasnik restorana u koji smo išli, a ti to nisi znao?“

„Sećam se, Korin. Svejedno ne vidim kakve to veze ima.“

„Samo se trudim da ti objasnim. Stekla sam prijatelje. Ljudi su dolazili i odlazili bez upozorenja. Kao što je bilo sa Džerijem. Jednog dana je nestao. Pretpostavili smo da je našao posao, ali nije se pojavio da nam to kaže. Jednostavno je prestao da dolazi. Isto tako i Suzan. Mislili smo da se porodila. Uveliko je prenela trudnoću. Nažalost, kad je počelo novo polugođe, za mene je bio kraj ručkovima napolju, pa sam valjda i ja isparila. Tako je to funkcionisalo. U ciklusima. Smene su se menjale.“

Uopšte mu nije bilo jasno šta je tim htela, ali nije imao razloga ni da je požuruje. Sad je nekako želeo da sve uspori. Hteo je da razmisli o raznim mogućnostima. Bacio je pogled na sto za kojim su Tomas i Rajan upravo završili večeru, smejući se i smatrajući da su bezbedni.

Korin je otpila velik gutljaj vina. Da bi je podstakao, Adam je pitao: „Jesi li ikog od njih ponovo videla?“

Korin se skoro nasmešila. „U tome i jeste poenta priče.“

„U čemu?“

„Ponovo sam videla Suzan. Možda tri meseca kasnije.“

„U *Bukendsu*?“

Zavrtela je glavom. „Ne. U *Starbaksu* u Ramsiju.“

„Šta je dobila, dečaka ili devojčicu?“

Na Korininim usnama zaigrao je žalostan osmeh. „Ni jedno ni drugo.“

Nije znao šta o tome da misli, ni kako da se postavi, pa je rekao samo: „O.“

Korin ga je pogledala u oči. „Bila je trudna.“

„Suzan je bila trudna?“

„Da.“

„Onda kad si je videla u *Starbaksu*?“

„Da. Samo što je to bilo jedva tri meseca posle poslednjeg puta kad sam je videla. I još je izgledala kao da je u devetom mesecu.“

Adam je klimnuo glavom, konačno shvativši na šta cilja. „Sto je, naravno, nemoguće.“

„Naravno.“

„Glumila je trudnoću.“

„Da. A ja sam morala da idem u Ramsi kako bih proverila neki nov udžbenik, opet u vreme pauze za ručak. Suzan mora da je mislila kako nema mogućnosti da neko od nas iz *Bukendsa* a dođe tamo. Taj *Starbaks* mora da je nekih petnaestak minuta vožnje od *Bukendsa*?“

„Najmanje.“

„Stajala sam za pultom i naručivala kafu s mlekom kad sam čula njen glas, videla je kako sedi u uglu i priča ushićenoj grupi gostiju o svom trudničkom vitaminskom režimu.“

„Ne shvatam.“

Korin je nagnula glavu. „Stvarno?“

„Ti shvataš?“

„Naravno. Odmah sam ukapirala. Suzan je držala banku u uglu, a ja sam pošla prema njoj. Kad me je ugledala, onog sjaja je prosto nestalo. Mislim, možeš zamisliti. Kako da objasniš da si u devetom mesecu već recimo pola godine? Samo sam stajala tamo i čekala. Mislim da se ona ponadala da ću otići. Međutim, nisam. Trebalo je da idem u školu, ali sam im kasnije rekla da mi je pukla guma. Kristin me je zamenila na časovima.“

„Na kraju ste ti i Suzan razgovarale.“

„Da.“

T?“

„Rekla je da zapravo živi u Najaku.“

To je otprilike na trideset minuta i od *Bukendsa*. i od *Starbaksa*, sračunao je Adam.

„Ispričala mi je priču o mrtvorodenom detetu. Ne verujem da je to tačno, ali je moguće. Međutim, Suzanina priča je po mnogo čemu jednostavnija. Neke žene uživaju u trudnoći. Ne zbog naleta hormona ni zbog toga što u njima raste nov život. Njihovi razlozi su prizemniji. To su im jedini trenuci u životu kad se osećaju posebno. Svi im pridržavaju vrata. Svi se raspituju kako su provele dan. Pitaju ih kad im je termin i kako se osećaju. Ukratko, ukazuje

im se pažnja. To ti je donekle kao da si poznat. Suzan naizgled nije bila ništa naročito. Nije mi se učinilo ni da je naročito pametna ni zanimljiva. Trudnoća joj je omogućila da se oseća kao čuvena ličnost. To je za nju kao droga.“

Adam je zavrteo glavom. Setio se teksta na sajtu Fake-A-Pregnancy: „Ništa vas ne ističe tako kao trudnoća!“

„Znači, pretvarala se da je trudna kako bi se osećala dobro?“

„Da. Stavljala je lažni stomak. Odlazila je u kafić. Odmah bi privukla pažnju.“

„Ali to je moglo da joj polazi za rukom samo izvesno vreme“, kazao je. „Ne možeš biti u devetom mesecu ne znam ni ja koliko. Možda mesec ili dva.“

„Tačno. Zato se selila. Ko zna koliko se time bavila - i da li se još bavi. Rekla je kako muž ne mari za nju. Vraćao se s posla i sedao pravo pred televizor ili ostajao s društvom u baru. I to ne znam da li je laž. Nije ni važno. O, a Suzan se tako pojavljivala i na drugim mestima. Umesto da ide u supermarket tamo gde je živela, odlazila je dalje, pa se smeškala ljudima, a oni su joj uzvraćali osmehe. Ako joj se išlo u bioskop, i to da sedi na nekom boljem mestu, opet bi to koristila. Isto i s avionskim letovima.“

„Opa“, kazao je Adam. „To je prilično bolesno.“

„Ali ti ne kapiraš?“

„Kapiram. Trebalo bi da ide kod psihijatra.“

„Ne znam. Sve mi se to čini prilično bezazleno.“

„Stavljanje lažnog stomaka da bi se privukla pažnja?“

Korin je slegnula ramenima. „Priznajem da je malo preterano, ali ljudi privlače pažnju zbog lepote. Neki zato što su nasledili novac ili imaju zanimljiv posao.“

„A neki tako što lažu da su trudni“, dodao je Adam.

Tišina.

„Pretpostavljam da ti je prijateljica Suzan rekla za sajt Fake-A-Pregnancy?“

Okrenula mu je leđa.

„Korin?“

„Samo to sam zasad spremna da kažem.“

„Šališ se, zar ne?“

„Ne.“

„Čekaj, hoćeš li da mi kažeš kako si i ti žudela za pažnjom kao ta Suzan? Mislim, to nije normalno ponašanje. Znaš to, zar ne? To mora da je nekakav mentalni poremećaj.“

„Trebalo da razmislim.“

„O čemu da razmisliš?“

„Kasno je. Umorna sam.“

„Jesi li poludela?“

„Prekini.“

„Šta?“

Korin se ponovo okrenula prema njemu. „Zar ne osećaš i ti to, Adame?“

„O čemu to govoriš?“

„Krećemo se po minskom polju“, rekla je. „Kao da nas je neko spustio nasred njega, pa ćemo, pomerimo li se prebrzo u bilo kom pravcu, nagaziti na eksploziv i sve razneti.“

Pogledala ga je. On je gledao nju.

„Nisam nas ja spustio na minsko polje“, rekao je stegnutih zuba. „Ti si to uradila.“

„Idem u krevet. Možemo da nastavimo ujutro.“

Adam joj je preprečio put. „Nikuda ti ne ideš.“

„Šta ćeš uraditi, Adame? Istresti batinama to iz mene?“

„Duguješ mi objašnjenje.“

Zavrtela je glavom. „Ne razumeš.“

„Šta ne razumem?“

Pogledala ga je u oči. „Kako si saznao, Adame?“

„Nije važno.“

„Nemaš pojma koliko je važno“, rekla je tiho. „Ko ti je rekao da pogledaš račune?“

„Neki neznamac“, kazao je.

Ustuknula je. „Ko?“

„Ne znam. Neki tip. Nisam ga nikad ranije video. Prišao mi je u sali Američke legije i rekao mi šta si uradila.“

Zatresla je glavom kao da se trudi da je razbistri. „Ne razumem. Kakav tip?“

„Upravo sam ti rekao. Neznamac.“

„O tome treba da razgovaramo“, rekla je.

„Ne, ti treba da mi kažeš šta se događa.“

„Ne večeras.“ Spustila mu je šake na ramena. Izmakao se kao da ga je njen dodir opekao. „Adame, nije ono što ti misliš. Ima mnogo više.“

„Mama?“

Adam se okrenuo na taj glas. Rajan je stajao na vrhu stepenica.

„Može li jedno od vas da mi pomogne s matišem?“ pitao je.

Korin nije oklevala. Osmeh joj je opet bio na mestu. „Odmah stižem, dušo.“ Okrenula se Adamu. „Sutra“, šapnula mu je. U glasu joj se nazirala molba. „Previše toga je na kocki. Molim te. Samo me pusti do sutra.“

DESETO POGLAVLJE

ŠTA JE MOGAO da uradi?

Korin se jednostavno zatvorila. Kasnije, u spavaćoj sobi, pokušao je s gnevom, preklinjanjem, zahtevanjem, suzama. Koristio se rečima ljubavi, ismevanjem, posramljivanjem, ponosom. Nije reagovala. To ga je izbezumilo.

U ponoć je Korin obazrivo skinula dijamantske minđuše koje joj je poklonio za godišnjicu i spustila ih na noćni stočić. Ugasila je svetlo, poželeva mu laku noć i zažmurila.

Ostao je zbunjen. Bio je blizu - možda preblizu - da uradi nešto. Razmišljao je o tome da joj strgne pokrivač, ali šta bi time postigao? Želeo je - da li se usuđivao i sebi to da prizna? - da je uhvati i protrese, da je natera da govori ili bar da se urazumi. Međutim, kad je Adam imao dvanaest godina, video je kako otac diže ruku na majku. Ona ga je izazivala - takva je, nažalost, bila. Zvala bi ga pogrđnim imenima ili bi mu vređala muškost dok on ne pukne. Jedne večeri video je oca kako obavija prste oko majčinog vrata i davi je.

Začudo, nije ga pogodio strah, užas i opasnost što se otac nasilnički ponaša prema majci, već kako je bedno i slabo izgledao zbog tog čina nadmoći. Iako je izvukla deblji kraj, majka je oca dovela u tako jadno stanje da je pribegao nečem nimalo svojstvenom njemu.

Adam nikad nije mogao da digne ruku na neku ženu. Ne samo što je to pogrešno, nego i zbog onoga što će njemu to učiniti.

Ne znajući šta da radi, legao je u krevet do Korin. Izlupao je jastuk da ga uobličići, spustio glavu na njega i zatvorio oči. Deset minuta je čekao. Nije vredelo. Pošao je dole, s jastukom u ruci, i pokušao da zaspi na kauču.

Sat je navio na pet ujutro, kako bi se vratio u spavaću sobu pre nego što se dečaci probude. Nije bilo potrebe za tim. Ako je malo i odspavao, to je bilo toliko kratko da nije ni registrovao. Korin je bila u dubokom snu kad se ponovo popeo. Po njenom disanju je znao da se ne pretvara - čvrsto je spavala. Baš čudno. On nije mogao da zaspi. Ona je mogla. Setio se kako je negde pročitao da policija može često da razluči da li je neko kriv ili nevin po osumnjičenima koji spavaju. Po toj teoriji, nevin čovek ostavljen sam u sobi za ispitivanje ostaje budan usled zabune i nervoze zato što je lažno optužen. Krivac se uspava. Adam nije prihvatio tu teoriju kao nešto što zvuči sasvim zgodno, ali zapravo nije tačno. A evo sad on, nevin, bdi dok njegova žena - krivac? - spava kao odojče.

Adam je pao u iskušenje da je prodrmusi i probudi, da je uhvati u prelazu iz sna u svesno stanje, te da možda izvuče mlitavu istinu iz nje, ali je zaključio da to ne bi vredelo. Bila je u pravu što se ponaša obazrivo. Štaviše, radiće sve po svojoj satnici. Nije smeo previše da je pritiska. Možda je tako i najbolje.

Pitanje je šta će on sad uraditi?

Znao je istinu, zar ne? Zar je zaista trebalo da čeka da mu ona potvrdi kako je glumila trudnoću i pobačaj? Da nije, dosad bi već čuo poricanje. Odugovlačila je - možda kako bi smislila razumno objašnjenje ili možda da mu da vremena da se primiri i razmisli o drugim mogućnostima.

A šta bi on mogao da uradi?

Da li je spreman da ode? Da li je spreman da se razvede?

Odgovor nije znao. Stajao je nad krevetom i zurio u nju. Šta je osećao prema njoj? Sebi je, tog trena i bez mnogo premišljanja, postavio sledeće pitanje: ako je to tačno, da li je još voli i želi li da bude s njom do kraja života?

Osećanja su mu bila uzburkana, ali je osećao da je odgovor: da.

Spusti loptu na zemlju. Da li je ta obmana velika? Ogromna je. U to nema sumnje. Ogromna.

No da li je to nešto što treba da im uništi život - ili mogu da žive sa tim? Sve porodice zanemaruju ponešto. Hoće li on jednog dana uspeti da zanemari ovo?

Nije znao. Stoga će morati da bude na oprezu. Moraće da čeka. Moraće da osluškuje njena razmišljanja, čak i ako mu se to činilo gotovo nedolično.

„Adame, nije ono što ti misliš. Ima mnogo više.“

To mu je Korin rekla, ali nije mogao ni da zamisli šta je to. Uvukao se pod pokrivač i načas zažmurio.

Kad je ponovo otvorio oči, prošlo je već tri sata. Prikrala mu se iscrpljenost i uspavala ga. Pogledao je u krevet do sebe. Bio je prazan. Izbacio je noge iz kreveta, a stopala su mu tupo lupila o pod. Odozdo je čuo Tomasov glas. Tomas je pričalica. Rajan je slušalac.

A Korin?

Kratko je pogledao kroz prozor. Na prilazu je i dalje stajao njen minivan. Tiho se odšunjao dole. Verovatno nije mogao da objasni zbog čega je tačno to radio - verovatno da bi se prišunjao Korin pre nego što stigne da ode na posao. Dečaci su sedeli za stolom. Korin je spremila Adamov omiljen doručak - najednom je preterivala s ugađanjem, je li tako? - sendvič sa slaninom, jajima i sirom, i to na pecivu. Rajan je jeo kukuruzne pahuljice - zdrava hrana - i pobožno čitao tekst na poleđini kutije.

„Zdravo, momci.“

Obojica su zagroktala. Kako god da su se kasnije ponašali, ni jedan ni drugi dečak nisu mnogo pričali s roditeljima pre škole.

„Gde je vaša majka?“

Obojica su slegnula ramenima.

Ušao je u kuhinju i pogledao kroz prozor u zadnje dvorište. Korin je bila tamo. Stajala je okrenuta leđima i pritiskala telefon uz uho.

Adam je osjetio kako mu lice bukti.

Kad je povukao zadnja vrata, Korin se hitro okrenula i prstom mu dala znak da sačeka. Nije čekao. Stuštio se prema njoj. Ona je prekinula vezu i ćušnula telefon u džep.

„Ko je to bio?“

„Škola.“

„Koješta. Daj da vidim telefon.“

„Adame...“

Ispružio je ruku. „Daj mi ga.“

„Ne pravi scenu pred dečacima.“

„Prekini s tim sranjem, Korin. Hoću da znam šta se dešava.“

„Nemam vremena. Za deset minuta treba da budem u školi. Ne smeta ti da odvezeš dečake?“

„Je l' ti to stvarno?“

Koraknula je prema njemu. „Još ne mogu da ti kažem ono što želiš da znaš.“

Samo što je nije udario. Samo što nije zamahnuo pesnicom i... „Kakva ti je to strategija, Korin?“

„Kakva je tvoja?“

„Šta?“

„Koji je tvoj najgori mogući scenario?“, upitala je. „Razmisli o tome. Pa ako je to istina, hoćeš li nas ostaviti?“

„Nas?“

„Znaš šta mislim.“

Trebao mu je tren da izusti reći: „Ne mogu da živim s nekim kome ne verujem.“

Nagnula je glavu. „A meni ne veruješ?“

Ništa nije rekao.

„Zar nemamo svi neke tajne? Čak i ti, Adame.“

„Ništa slično nisam krio od tebe. Ali očigledno, imam odgovor.“

„Ne, nemaš ga.“ Prišla mu je sasvim blizu i zagledala mu se u oči. „Uskoro ćeš ga imati. Uveravam te.“

Ugrizao se za jezik i rekao samo: „Kada?“

„Hajde da izađemo na večeru. Da se nađemo u sedam u *Dženisinom bistrou*. Sto u dnu. Tamo možemo da pričamo.“

JEDANAESTO POGLAVLJE

NA GORNJOJ POLICI SU stajale Hamalove figurice.

Devojčica s magarcem, troje dece koja u igri prate predvodnika, dečaćić s vrčem piva i na kraju dečak koji gura devojčicu na ljuljašci.

„Junis ih obožava“, rekao je starac Adamu. „A ja ne mogu da ih podnesem. Izluđuju me. Znaite, stalno mislim kako neko treba da snimi film strave i užasa s njima. Zamislite da te figure ožive.“

Kuhinja je bila sva u staroj lamperiji. Na frižideru je stajao magnet s natpisom *Viva Las Vegas*. Na ivici sudopere stajala je snežna kugla s tri flaminga. Na njoj je bio kitnjast natpis MAJAMI FLORIDA - „Florida“ za slučaj da neko ne zna na koji Majami se misli, pretpostavio je Adam. Desni zid su zauzimali tanjiri iz kolekcije posvećene filmu *Čarobnjak iz Oza* i sat u obliku sove koja mrda očima. Na levom zidu su visile brojne izbledele policijske diplome i plakete, čitava retrospektiva duge i ugledne karijere penzionisanog potpukovnika Majkla Rinskija.

Rinski je primetio da Adam čita diplome pa je promrmljao: „Junis je navaljivala da ih okačimo.“

„Ponosi se vama“, rekao je Adam.

„Da, baš.“

Adam mu je okrenuo leđa. „Nego, pričajte mi o gradonačelnikovojoj poseti.“

„Gradonačelnik Rik Gušеровski. Dvapat sam ga hapsio dok je bio u gimnaziji, jednom zbog vožnje u pijanom stanju.“

„Da li je optuživan?“

„Ne, samo su pozvali njegovog matorog da ga pokupi. To je bilo pre nekih trideset godina. U to vreme smo to češće radili. Smatrali smo vožnju u pijanom stanju sitnim prestupom. Glupost.“

Adam je klimnuo glavom da mu stavi do znanja kako ga sluša.

„Sad su prema tome zaista strogi. Tako se čuvaju životi. No, bilo kako bilo, Rik se pojavio na mojim vratima. Sad je gospodin gradonačelnik. Ima odelo, a na reveru američku zastavicu. Ne moraš da ideš u vojsku, da pomažeš malom čoveku, da prigriliš svoje umorne, svoje siromašne, svoje ugnjetene mase⁷ - ali nosiš li zastavicu, ti si patriota.“

Adam je pokušao da se nasmeši.

„I tako, Rik se pojavi isturenih grudi i s velikim osmehom. ‘Investitori ti nude mnogo novca’, kaže mi. Ne prestaje da priča kako su velikodušni.“

„Šta mu vi kažete?“

„Još ništa. Samo zurim u njega. Puštam ga da trtlja.“

Dao je znak Adamu da sedne za sto. Ovaj nije hteo da sedne na Junisiniu stolicu - to mu se činilo nekako pogrešno - zato je pitao: „Na koju stolicu?“

„Svejedno na koju.“

Adam je seo, a za njim i Rinski. Mušema na stolu bila je stara i pomalo lepljiva, ali prikladna. Oko stola je i dalje stajalo pet stolica, mada su tri dečaka, koje su on i Junis podigli baš u toj kući, odavno odrasli i otišli.

„Zatim počne da mi uvaljuje priču o tome kako je to dobro za zajednicu. ‘Stojiš na putu napretka’, kaže mi. ‘Ljudi će ostati bez posla zbog tebe. Kriminal će procvetati.’ Znate već šta sve.“

„Da, znam“, rekao je Adam.

Već je to mnogo puta čuo i stoga nije bio bezosećajan. S godinama je taj kraj oronuo. Neki investitor, uz ogromne poreske olakšice, pokupovao je za male pare sve zgrade u tom bloku. Nameravao je da sruši sve propale kućice, stanove, prodavnice i izgradi blistave nove apartmane, *Gepove* prodavnice i skupe restorane. To uistinu i nije bila loša zamisao. Možemo ismevati obnavljanje, ali gradu je potrebna i sveža krv.

„Tako nastavlja da priča o sjajnom novom Kaseltonu, kako će kraj postati bezbedan, kako će se ljudi vraćati i sve u tom smislu. Onda zasлади s velikom ponudom. Investitor na brdu ima nov starački dom. Zatim se usudi da se nagne prema meni i tužnih očiju mi kaže: ‘Treba da misliš na Junis’.“

„Opa“, izustio je Adam.

„Vidite? Onda mi kaže kako treba da prihvatim ponudu, jer će sledeća biti lošija, a mogu i da me izbace. Mogu li zaista to da urade?“

„Mogu.“

„Kuću smo kupili 1970. od moje pomoći veteranima. Junis... dobro je ona, ali ponekad joj mozak ne radi kako treba. Zato se mnogo uplaši kad je na nepoznatom mestu. Rasplače se, pa čak počne i da se tresе, ali onda se vrati kući, je l' tako? Vidi ovu kuhinju, vidi one sablasne figurice ili taj zarđali stari frižider, pa joj je opet dobro. Razumete li?“

„Razumem.“

„Možete li nam pomoći?“

Adam se zavalio. „O, da, mislim da mogu.“

Rinski ga je neko vreme proučavao prodornim pogledom. Adam se pomerio na stolicu. Videlo se kako je ovaj sigurno bio dobar policajac. „Imate čudan izraz lica, gospodine Prajse.“

„Zovite me Adam. Kako čudan izraz?“

„Ne zaboravi da sam ja stari pajkan.“

„Naravno.“

„Dičim se time što umem da pročitam izraz na licu.“

„A šta vidite na mom?“ pitao je Adam.

„Da smišljaš nešto stravično, ubistveno.“

„Moguće“, rekao je Adam. „Mislim da ovo mogu brzo da završim ako za to imate hrabrosti.“

Starac se osmehnuo. „Izgledam li ti ja kao neko ko se plaši borbe?“

DVANAESTO POGLAVLJE

KAD JE ADAM stigao kući u šest posle podne, na prilazu nije zatekao Korinin auto.

Nije bio siguran da li bi to trebalo da ga iznenadi. Korin je obično stizala kući pre njega, ali je verovatno mudro smislila da će doći do neke scene ako se sretnu pre večere u *Dženisinom bistro*, pa je smatrala da je bolje da ga izbegne. Okačio je kaput i spustio akten-tašnu u ugao. Po podu su bili razbacani rančevi i duksevi njegovih sinova, kao da su ostaci nakon avionskog udesa.

„Zdravo?“, viknuo je. „Tomase? Rajane?“

Niko mu nije odgovorio. Nekad je na svetu to značilo nešto, možda čak izazivalo brigu, ali s video-igricama, slušalicama i stalnom potrebom tinejdžera da se „tuširaju“ - je li to eufemizam? - zabrinutost je kratkotrajna. Pošao je uz stepenice. Naravno, začuo je tuš. Verovatno se Tomas tušira. Vrata Rajanove sobe bila su zatvorena. Adam je kratko kucnuo, ali je otvorio ne čekajući odgovor. Ako je pustio preglasno muziku u slušalicama, možda mu nikad i ne odgovori; da je otvorio bez kucanja, osećao bi se kao da je uzurpirao sinovljevu privatnost. Kucanje i otvaranje vrata činili su mu se kao pošten način da resi tu nedoumicu.

Kao što je i očekivao, Rajan je ležao sa slušalicama na ušima i nešto petljao oko ajfona. Skinuo je slušalice i seo. „Zdravo.“

„Zdravo.“

„Šta ima za večeru?“, pitao je dečak.

„Dobro, hvala. Imao sam mnogo posla, ali sve u svemu, da, rekao bih da mi je dan bio dobar. A tvoj?“

Rajan je zurio u oca. Često je tako radio.

„Jesi li video majku?“, pitao je Adam.

„Ne.“

„Ona i ja idemo večeras u *Dženisin bistro*. Hoćeš da vama dvojici naručim piću?“

Mali je broj pitanja na koja ne očekuješ odgovor kao kad pitaš dete hoće li piću za večeru. Rajan se nije potrudio ni da kaže da hoće, već je prešao pravo na: „Možemo li da dobijemo s prelivom od piletine?“

„Tvoj brat voli s kulenom“, kazao je Adam, „zato ću naručiti po pola od svake.“

Rajan se namrštio.

„Šta je bilo?“

„Samo jednu piću?“

„Samo vas je dvojica.“

To kao da nije umirilo Rajana.

„Ako vam to ne bude dovoljno, u zamrzivaču imate sendviče sa sladoledom da se zasladite. Da li je to u redu?“

Rajan je nevoljno rekao: „Valjda.“

Adam je izašao u hodnik i uputio se u spavaću sobu. Seo je na krevet i pozvao piceriju, ali je spisku dodao i pohovanu mocarelu. Hranjenje pubertetlija ličilo je na punjenje kade kafenom kašičicom. Korin se uvek žalila - uglavnom veselo - kako mora da kupuje namirnice barem svaki drugi dan.

„Ćao, tata.“

Tomas je išao s peškirom ogrnutim oko struka. S kose mu je curila voda. Nasmehio se i rekao: „Šta ima za večeru?“

„Samo što sam naručio picu.“

„S kulenom?“

„Pola s kulenom, pola s piletinom.“ Digao je ruku pre nego što je Tomas uspeo išta da kaže. „I porciju pohovane mocarele.“

Tomas je digao palčeve ka ocu. „Lepo.“

„Ne morate sve da pojedete. Samo ostatak stavite u frižider.“

Tomas je zbunjeno iskrivio lice. „O kakvom to ostatku pričaš?“

Adam je zavrteo glavom i zakikotao se. „Jesi li mi ostavio malo tople vode?“

„Malo.“

„Divno.“

Adam se obično ne bi tuširao ni presvlačio, ali imao je vremena i osećao se neobično nervozno. Brzo se istuširao, pa obrijao onu poslepodnevnu bradu nalik Homeru Simpsonu. Zavukao je ruku u dno ormarića i izvadio losion koji je znao da Korin voli. Dugo ga nije koristio. Zašto to nije radio u poslednje vreme, nije umeo da kaže. Nije znao ni zbog čega je rešio da ga sada stavi.

Obukao je plavu košulju, jer je Korin govorila da mu plavo ide lepo uz oči. Zatim se osetio glupo zbog toga, pa samo što se nije presvukao, ali onda je pomislio kako nema veze. Kad je krenuo iz spavaće sobe, okrenuo se na vratima i zagledao u tu njihovu sobu, u kojoj su bili toliko dugo. Veliki bračni krevet bio je uredno namešten. Na njemu je bilo previše jastučića - kad su ljudi počeli da stavljaju toliko jastučića na krevet? - ali on i Korin su tu proveli mnogo godina. Jednostavna i neukusna misao, ali tako je. Ipak je to samo soba, samo krevet.

Neki glas u Adamovoj glavi nije mogao da se uzdrži od izjave: u zavisnosti od toga kako će proći večera, on i Korin možda nikad više neće provesti noć zajedno.

To je svakako bilo melodramatično. Čisto preterivanje. Ali ako preterivanje nema slobodu da mu ušeta u misli, kuda bi onda odšetalo?

Začulo se zvono na vratima. Momci se nisu ni makli. Nikad to nisu radili. Nekako su obučeni da se nikad ne javljaju na kućni telefon (uostalom, nikad poziv i nije bio za njih) i da nikad ne otvaraju vrata (obično bi to bio neko ko donosi hranu iz restorana). Čim je Adam platio i zatvorio vrata, momci su zatopotali niz stepenice kao štajerci. Kuća se zatresla, ali je ostala na temelju.

„Mogu li da uzmem kartonske tanjire?“, pitao je Tomas.

Tomas i Rajan su jeli iz kartonskih tanjira samo zato što je to pojednostavljivalo sređivanje posle obroka, ali da ih je te večeri bez roditelja kod kuće naterao da koriste prave tanjire, to bi značilo da bi ovi sačekali u sudoperi njega i Korin kad se vrate kući. Tad bi se Korin požalila Adamu. Adam bi onda morao da zaurla da momci siđu i stave tanjire u mašinu za pranje sudova. Momci bi tvrdili kako su se taman spremali to da urade - baš - ali ne treba da brine, jer će sići i obaviti to samo da se završi emisija, za pet (čitaj: petnaest) minuta. Pet (čitaj: petnaest) minuta bi prošlo, a onda bi se Korin ponovo požalila Adamu zbog neodgovornosti momaka, pa bi on zaurlao na njih s nešto više besa u glasu.

To su ciklične muke u domaćinstvu.

„Kartonski mogu da prođu“, rekao je Adam.

Momci su navalili na piću kao da vežbaju za finale *Dana skakavaca*. Između zalogaja Rajan je znatiželjno pogledao oca.

„Šta je bilo?“ pitao je Adam.

Rajan je uspeo da proguta. „Mislio sam da idete samo u *Dženisin bistro* na večeru.“

„Tamo i idemo.“

„Pa čemu onda lickanje?“

„Nije ovo lickanje.“

„A taj miris?“ dodao je Tomas.

„Jesi li stavio kolonjsku vodu?“

„Fuj. Upropastićeš nam piću.“

„Prekinite“, kazao je Adam.

„Hoćeš da menjaš parče kulena za parče piletine?“

„Neću.“

„Hajde, samo griz.“

„Dodaj i parče mocarele.“

„Ne dolazi u obzir. Pola parčeta mocarele.“

Adam je pošao prema vratima dok su se pregovori smirivali. „Nećemo dugo. Uradite domaće i molim vas gurnite kutiju od piće u reciklažu, važi?“

Vozio je pored nove vruće sale za jogu na Frenklinovoj aveniji - pod *vrućom* je mislio na temperaturu u sali, a ne na popularnost ili na izgled - pa je našao mesto da se parkira naspram *Dženisinog bistroa*. Stigao je pet minuta

ranije. Pogledom je potražio Korinin auto. Od njega ni traga ni glasa, ali možda je parkirala iza.

Dejvid, Dženisin sin i nazovi šef sale, dočeka ga je na vratima i odveo za sto u dnu. Korin tamo nije bilo. Pa dobro, stigao je prvi. Ništa strašno. Dva minuta kasnije Dženis je izašla iz kuhinje. Adam je ustao i poljubio je u obraz.

„Gde ti je vino?“ pitala ga je. Njen bistro je podržavao donošenje vlastitog pića. Adam i Korin su uvek donosili po bocu.

„Zaboravio sam ga.“

„Možda će Korin doneti?“

„Sumnjam.“

„Mogu da pošaljem Dejvida u *Karlo Ruso*.“

Karlo Ruso je bila vinarija u istoj ulici.

„U redu je.“

„Nije nikakav problem. Trenutno nema mnogo gostiju. Dejvide?“ Dženis se opet okrenula Adamu. „Šta ćete jesti večeras?“

„Verovatno teletinu milaneze.“

„Dejvide, donesi Adamu i Korin bocu paradaksisa.“

Dejvid se vratio s vinom. Korin još nije stigla. Dejvid je otvorio bocu i sipao u obe čaše. Korin još nije stigla. U sedam i petnaest Adam je počeo da oseća stezanje u stomaku. Poslao je Korin poruku. Nije dobio odgovor. U pola osam mu je prišla Dženis i pitala da li je sve u redu. Uveravao ju je da jeste, da je Korin sigurno zadržana na nekom roditeljskom sastanku.

Adam je zurio u mobilni telefon i snagom volje ga terao da zazvoni. Telefon je zaista zazvrjao u petnaest do osam.

Stigla je poruka od Korin:

MOŽDA JE POTREBNO DA PROVEDEMO NEKO VREME RAZDVOJENI. VODI RAČUNA O DECI. NE POKUŠAVAJ DA STUPIŠ U VEZU SA MNOM. SVE ĆE BITI U REDU.

Zatim:

SAMO MI DAJ NEKOLIKO DANA. MOLIM TE.

TRINAESTO POGLAVLJE

ADAM JE POSLAO nekoliko očajničkih poruka ne bi li naveo Korin da mu odgovori. Među njima su bile i: „ovo nije način da se sredi situacija“, „molim te, zovi me“, „gde si“, „koliko dana“, „kako možeš to da nam učiniš“ - sve u tom stilu. Pokušao je lepim, ružnim, smirenim, gnevnim. Svejedno, ona nije reagovala.

Da li je sve u redu s njom?

Nevešto se izvinio Dženis, rekavši da je Korin i dalje na poslu i da mora da otkáže večeru. Dženis je navalila da ponese kući dve porcije teletine milaneze. Nameravao je da se odbrani, ali je shvatio da nema svrhe.

Skrećući u svoju ulicu, još se nadao da se Korin predomislila i da se vratila kući. Jedno je da se ljuti na njega, a sasvim nešto drugo da zbog toga trpe i dečaci. Međutim, njenih kola nije bilo na prilazu, a prvo što ga je Rajan pitao kad je otvorio vrata bilo je: „Gde je mama?“

„Mora nešto da obavi“, kazao je Adam neodređeno i odsečno. „Trebalo mi domaći dres.“

„Pa?“

„Pa bacio sam ga u veš. Znaš li da li je mama prala?“

„Ne“, kazao je Adam. „Zašto ne proveriš u korpi?“

„Proverio sam.“

„A u fiokama?“

„I tamo sam gledao.“

U detetu uvek vidimo svoje mane ili mane svog supružnika. Rajan se, kao i Korin, uznemiravao zbog sitnica. Krupni događaji - plaćanja u kući, bolest, propadanje, nesreće - nisu potresale Korin. Ona se hvatala ukoštac s izazovima. Možda zato što je to isuviše nadoknađivala preteranom brigom oko sitnica ili je, možda, Korin u životu, kao neki veliki sportista, bila čvrsta kad treba.

Naravno, treba biti pošten pa reći kako za Rajana to i nije bila sitnica.

„Možda je onda još u mašini za pranje ili za sušenje“, kazao je Adam.

„Već sam gledao.“

„Onda ne znam šta da ti kažem, dete.“

„Kad će se mama vratiti?“

„Ne znam.“

„Okolo deset?“

„Koji te to deo rečenice ‘ne znam’ zbunjuje?“

Prasnulo je neočekivano jako. Rajan je, isto kao njegova majka, bio preosetljiv.

„Nisam hteo...”

„Poslaću mami poruku.”

„To je pametno. O, prenesi mi šta ti bude rekla, važi?”

Rajan je klimnuo glavom i krenuo da kuca poruku.

Korin mu nije odmah odgovorila. Nije ni za jedan sat. Čak ni za dva. Adam je izmislio izgovor da se sastanak nastavnika odužio. Momci su to progutali, jer se time nikad nisu mnogo zanimali. Obećao je Rajanu da će mu pre utakmice pronaći dres.

Adam se do izvesne mere i plašio. Da li je Korin bezbedna? Da joj se nije dogodilo nešto strašno? Treba li da ode u policiju?

Ovo poslednje je smatrao budalastim. Policija bi čula za njihovu veliku svađu, videla Korininu poruku da je ostavi na miru i odmahнула glavom. I zaista, kad se malo odmakneš, zar je tako čudno što njegova žena želi da se malo udalji posle onoga što je Adam upravo saznao?

San mu je dolazio na trenutke. Stalno je proveravao telefon da ne stigne neka poruka od Korin. Ništa. U tri ujutro ušunjaо se u Rajanovu sobu i proverio sinovljev telefon. Ništa. To nije imalo smisla. Dobro, može da shvati da se trudi njega da izbegava. Možda je ljuta, možda se plaši ili je zbunjena, možda se oseća sateranom u tesnac. Imalo bi smisla da želi da se udalji od njega na nekoliko dana.

Ali od svojih sinova?

Zar bi Korin zaista otišla i ostavila sinove tako u procepu? Zar od njega očekuje da smišlja izgovore?

...VODI RAČUNA O DECI. NE POKUŠAVAJ DA STUPIŠ U VEZU SA MNOM...

O čemu se tu radi? Zašto ne bi pokušao da stupi u vezu s njom? A šta ako...?

Uspravio se kad je sunce ušlo na prozore. Dobro jutro. Korin bi mogla da ga napusti. Mogla bi čak da poželi - nije to mogao znati - da ga natera da brine o momcima.

No šta je s njenim đacima?

Nastavničke dužnosti je, kao i većinu onoga što je bitno, shvatala veoma ozbiljno. Bila je čak pomalo opsednuta i nije volela nespremne zamene u svom razredu, čak i nakratko. Čudno je što se sad toga setio. Za poslednje četiri godine Korin je iz škole izostala samo jedan dan.

Dan posle onog „pobačaja“.

Bio je četvrtak. Vratio se kasno s posla i zatekao ju je kako plače u krevetu. Kad je dobila jake grčeve, odvezla se sama doktoru. Bilo je prekasno, ali zapravo, rekla je, lekar ionako ništa ne bi mogao da uradi. To se dešava, kazao

joj je lekar.

„Zašto mene nisi zvala?“, pitao je Adam.

„Nisam htela da brineš niti da žuriš kući. Ništa nisi mogao da uradiš.“

A on je to progutao.

Korin je želela da sutradan ide na posao, ali je Adam bio odlučan. Prošla je kroz traumatičan događaj. Ne ustaješ tek tako i ideš na posao već sutradan. Podigao je slušalicu telefona i pružio joj je.

„Zovi školu. Reci im da ne dolaziš.“

Nevoljno je pozvala i obavestila školu da će doći u ponedeljak. Adam je tad mislio da je to jednostavno u Korininoj prirodi. Vratiti se u život. Vratiti se na posao. Nema razloga da se o tome više razmišlja. Bio je zaprepašćen brzinom kojom se oporavila.

Čoveče, kako samo neko može biti tako naivan?

S druge strane, zar je on za to kriv? Ko bi očekivao neiskrenost u tako traumatičnom trenutku? Zbog čega bi sumnjao u njenu reč o nečem tako ozbiljnom? Čak i sad, kad je sve sagledao, nije imao predstavu zbog čega bi Korin uradila nešto tako... gnusno? Ludo? Očajnički? Manipulativno?

Šta?

To ipak trenutno nije bilo bitno. Poenta je u tome što bi Korin trebalo da bude u školi. Rešila je da se odvoji na neko vreme od njega, pa čak i od sinova, ali nije bilo razloga da danas ne bude u školi.

Dečaci su bili dovoljno veliki da se sami sprema za školu. Adam je uspeo da ih ne sretne i da izbegne njihova pitanja o tome gde im je majka tako što je samo dovikivao iz spavaće sobe i pretvarao se da se dugo tušira.

Kad su njih dvojica otišli, on se odvezao do gimnazije. Zvono za početak razredne zajednice mora da se upravo oglasilo. To je savršeno. Adam može da uđe i suoči se s njom čim ona izađe s razrednog časa na prvi odmor. Njena učionica je 233. Čekaće je pred vratima.

Gimnazija je izgrađena sedamdesetih godina dvadesetog veka i tako je i izgledala. Ono što se tad smatralo doteranim i savremenim, sad je izbledelo kao scenografija za neki stari naučnofantastični film, recimo za *Loganov beg*. Zgrada je bila siva, s tirkiznim opšivkama. Bila je građevinski pandan muzičkoj grupi *Čiz viz* i hokejaškoj frizuri s dugačkim repovima.

Na školskom parkiralištu nije bilo slobodnog mesta. Adam je na kraju parkirao na nedozvoljenom mestu - rešio je da živi opasno - pa je požurio prema školi. Bočna vrata su bila zaključana. Nikad dotad to nije radio - nije dolazio kod Korin radnim danom - ali znao je da su sve škole preduzele stroge bezbednosne mere posle pucnjave i drugih nasilja. Pošao je okolo, ka prednjem ulazu. I on je bio zaključan. Adam je zazvonio na interfon.

Nad njim je zazujala kamera, a umoran ženski glas, kakav može imati samo neko ko radi u glavnoj školskoj kancelariji, pitao je ko je.

Nabacio je osmeh koji razoružava i rekao: „Adam Prajs. Korinin muž.“

Začulo se zvrjanje brave. Adam je gurnuo vrata. Naišao je na tablu s natpisom PRIJAVITE SE U KANCELARIJI. Nije bio siguran šta da radi. Ako se upiše, oni će tražiti razlog zbog kog je došao i verovatno obavestiti učionicu. To nije želeo. Želeo je da iznenadi Korin ili, barem, da ne mora zaposlenima da objašnjava zašto je došao. Ona kancelarija je bila desno. Adam je taman hteo da skrene levo i požuri u suprotnom smeru kad je ugledao naoružanog čuvara. I njemu je uputio razoružavajući osmeh. Čuvar mu je uzvratio istom merom. Više nije imao izbora. Morao je da ode u kancelariju. Ušao je na vrata i obišao nekoliko mama. Nasred poda je stajala korpa za veš u koju su roditelji ubacivali užinu koju su deca zaboravila ujutro da ponesu.

Sat na zidu je brektao i kucao. Bilo je osam i sedamnaest. Tri minuta do zvona. U redu, dobro je. Knjiga gostiju stajala je na visokom pultu. Uzeo je olovku što je ležernije mogao - gospodin Bezbrižni - pa se brzo potpisao, namerno nečitko. Dohvatio je propusnicu za posetioce. One dve žene za pultom bile su zauzete. Nisu se ni osvrnule na njega.

Više nije bilo razloga da odugovlači.

Požurio je opet u hodnik i čuvaru pokazao propusnicu. Kako i u većini gimnazija, s godinama su zgrade doziđivane, pa je snalaženje po njenim arterijama donekle otežano. Svejedno je Adam, kad je zazvonilo, bio na savršenom mestu da gleda na vrata učionice 233.

Đaci su izleteli sudarajući se i zakrčujući hodnike, kao u nekom medicinskom filmu o poremećaju rada srca. Pričekao je da reka učenika splasne, a onda i presuši. Zatim, nekoliko sekundi kasnije, iz učionice je izašao mladić, za koga je Adam pretpostavio da nema ni trideset godina, i skrenuo levo.

Zamena.

Adam je samo stajao naslonjen na zid da propusti struju đaka a da ga oni ne uvuku u tok. Nije znao ni šta da misli ni šta da radi. Da li ga je uopšte iznenadio ovaj obrt? I to nije znao. Pokušao je da se razabere, da poveže sve - lažnu trudnoću, neznanca, sukob - što je dovelo do toga da njegova žena pobjegne na nekoliko dana.

Ništa nije imalo smisla.

Šta dalje?

Ništa, pretpostavio je. Bar ne odmah tog časa. Treba da ode na posao. Treba da radi. Da razmisli. Nešto mu je promaklo. Znao je to. Korin samo što nije priznala, zar ne?

„Adame, nije ono što ti misliš. Ima mnogo više.“

Kad se reka učenika svela na potočić, krenuo je nazad, ka glavnom ulazu. Zadubio se u misli i samo što nije skrenuo, kad je na mišici osetio stisak prstiju, kao čelične kandže. Okrenuo se i ugledao prijateljicu svoje žene, Kristin Oj.

„Šta se, kog đavola, događa?“, šapnula je ona.

„Molim?“

Mišići joj očigledno nisu bili samo za prikazivanje. Uvukla ga je u prazan kabinet za herniju i zatvorila vrata. Tamo su bili radni pultovi, epruvete i sudopere s visoko postavljenim slavinama. Na suprotnom zidu dominirao je periodni sistem elemenata, glavni deo svih naučnih kabineta i njihovo zajedničko mesto.

„Gde je ona?“ , pitala je Kristin.

Adam nije znao tačno kako da se postavi, pa se odlučio za to da bude iskren. „Ne znam.“

„Kako možeš da ne znaš?“

„Trebalo je sinoć da izađemo na večeru. Uopšte se nije pojavila.“

„Prosto nije...?“ Kristin je zbunjeno vrtela glavom. „Jesi li zvao policiju?“

„Šta? Nisam.“

„Zašto nisi?“

„Ne znam. Poslala mi je poruku. Rekla je da joj je potrebno neko vreme za sebe.“

„Od čega?“

Adam ju je samo gledao.

Kristin je kazala: „Od tebe?“

„Izgleda.“

„O. Izvini.“ Odmakla se od njega skrušeno. „Pa zašto si došao ovamo?“

„Zato što sam hteo da proverim da li je dobro. Pretpostavio sam da će biti na poslu. Nikad ne ide na bolovanje.“

„Nikad“, složila se Kristin.

„Osim, izgleda, danas.“

Kristin je razmislila o tome. „Nagađam da ste se mnogo svađali.“

Adam zapravo nije želeo da u to ulazi, ali nije imao nikakvog izbora. „Nedavno je nešto iskrsló“, rekao je najneutralnijim pravničkim glasom.

„To se mene uopšte ne tiče, je li tako?“

„Tako je.“

„Međutim, ipak me se nekako tiče, jer mi je Korin to nametnula.“

„Kako to misliš?“

Kristin je uzdahnula i digla šaku na usta. Van škole je nosila odeću kojom je naglašavala zategnuto telo. Nosila je bluze bez rukava i šortseve ili kratke suknje, čak i kad to nije bilo u skladu sa vremenom. U školi je nosila nešto staromodniju bluzu, mada su joj se i dalje videli mišići uz dekolte i vrat.

„I ja sam primila poruku“, rekla je.

„Šta je rekla?“

„Adame?“

„Molim?“

„Ne želim da se mešam. To ti je jasno, jelda? Vas dvoje imate problema. To shvatam.“

„Nemamo problema.“

„Ali upravo si rekao...“

„Imamo *jedan* problem, samo jedan, i taj je tek nedavno iskrsnuo.“

„Kada?“

„Kada je iskrsnuo problem?“

„Da.“

„Prekjuče.“

„O“, rekla je Kristin.

„Šta ti znači to ‘o’?“

„Samo to... hoću da kažem, Korin se čudno ponašala već oko mesec dana.“

Adam se trudio da zadrži mirno lice. „Kako čudno?“

„Ne znam, nekako drugačije. Rasejano. Preskočila je jedan ili dva časa pa me je molila da je zamenim. Nije bila na nekoliko vežbi i rekla...“

Kristin je ućutala.

„Šta je rekla?“, podstakao ju je Adam.

„Rekla je da, pita li neko gde je, kažem da je sa mnom.“

Tišina.

„Da li je mislila na mene, Kristin?“

„To nije rekla, ne. Slušaj, bolje da se vratim. Imam čas...“

Adam joj je preprečio put. „Šta je napisala u poruci?“

„Molim?“

„Rekla si da ti je juče poslala poruku. Šta u njoj piše?“

„Vidi, ona mi je prijateljica. To ti je jasno, jelda?“

„Ne tražim da izdaš poverenje.“

„Da, Adame, u izvesnom smislu to tražiš.“

„Samo želim da se uverim da joj je dobro.“

„Zašto joj ne bi bilo?“

„Zato što ovo ne liči na nju.“

„Možda je upravo ono što ti je rekla. Potrebno joj je vreme.“

„Da li je to i tebi napisala?“

„Nešto slično tome, da.“

„Kad?“

„Juče.posle podne.“

„Čekaj, kad? Posle škole?“

„Ne“, odgovorila je Kristin nekako sporo. „Za vreme nastave.“

„Za vreme nastave?“

„Da.“

„U koliko sati?“

„Ne znam. Oko dva.“

„Da li je bila u školi?“

„Nije.“

„I juče je izostala?“

„Nije“, kazala je Kristin. „Videla sam je ujutro. Izgledala je pomalo rastreseno. Pretpostavljam da je to zato što ste se svadali.“

Adam ništa nije rekao.

„Trebalo je da dežura u sali za učenje u vreme pauze za ručak, ali me je zamolila da je zamenim. To sam i uradila. Videla sam je kako trči ka kolima.“

„Kuda je otišla?“

„Ne znam. Nije mi rekla.“

Tišina.

„Da li se vratila u školu?“

Kristin je zavrtela glavom. „Nije, Adame, uopšte se nije vratila.“

ČETRNAESTO POGLAVLJE

NEZNANAC JE DAO Hajdi link za FindYourSugarBaby.com, kao i korisničku adresu i lozinku njene ćerke. Hajdi se teška srca ukucala kao Kimberli i otkrila kako je tačno sve što je neznanac rekao.

Ovaj joj to nije rekao samo iz dobrote (ili praznine) srca. Naravno, zahtevao je novac. Tačno deset hiljada dolara. Ako mu ne plati za tri dana, raširiće vest o Kimberlinom „hobiju“.

Hajdi se odjavila i sela na kauč. Dvoumila se da li da sipa čašu vina, ali je ipak odustala. Zatim se dobro i dugo isplakala. Kad je završila, otišla je u kupatilo, umila se i opet sela na kauč.

Dobro, pomislila je, šta da radim?

Prvo je rešila ono skoro najjednostavnije: neće reći Martiju. Nije volela ništa da krije od muža, ali opet, nije joj to ni bilo tako mrsko. Zar to nije deo života? Marti bi potpuno odlepio kad bi otkrio šta njegova ćerčica radi dok navodno studira na Njujorškom univerzitetu. Sklon je preteranim reakcijama, pa ga je Hajdi već videla kako skače u auto, vozi do Menhetna i za kosu vuče ćerku kući.

Marti ne mora da zna istinu. Kad je bolje razmislila, shvatila je da i sama nije morala da je sazna.

Nek idu dođavola ono dvoje neznanaca.

Dok je Kimberli bila u gimnaziji, napila se na zabavi u kući drugarice iz razreda. Opijenost je, kao što obično biva, odvela do preterivanja s nekim dečkom. Ne do kraja. Mada prilično daleko. Jedna druga majka, znatiželjnica koja misli dobro, slučajno je čula kako njena ćerka priča o tome. Pozvala je Hajdi i rekla: „Mrzim što ti ovo govorim, ali da je obrnuto, volela bih da znam.“

Tako je ispričala Hajdi šta se dogodilo. Hajdi je rekla Martiju, koji je reagovao preburno. Otad odnos između oca i ćerke više nikad nije bio kao pre. Šta bi, pitala se Hajdi, iz svega ispalo da se znatiželjnica nije javila? A u stvari, da li je to donelo išta dobrog? Njena ćerka je posramljena. Zategnuti su odnosi između nje i oca. Hajdi je verovala da je to doprinelo i da Kimberli odluči da ode na koledž tako daleko od kuće. A možda je taj glupi telefonski poziv one glupe znatiželjnice čak doveo Kimberli, pa na kraju i Hajdi, do one užasne veb-stranice i grozomornih ćerkinih veza s tri različita muškarca.

Hajdi nije želela u to da poveruje, ali dokaz je stajao u „tajnoj“ prepisci njene mlade ćerke i ta tri starija muškarca. Kako god to da ulepšava, ne može

da izbegne činjenicu da joj se ćerka upustila u čistu prostituciju.

Opet joj se plakalo. Poželela je da ništa ne radi i da zaboravi da su joj ono dvoje neznanaca ikad išta rekli. Međutim, više nije imala izbora. Ta tajna joj je bačena u lice. Više nije mogla da se ponaša kao da se ništa nije dogodilo. Taj roditeljski paradoks star je verovatno koliko i svet: nije želela da sazna, ali je i želela da zna.

Kad je pozvala ćerku na mobilni telefon, ova se javila oduševljeno, bez daha. „Ćao, mama.“

„Zdravo, dušo.“

„Da li je sve u redu? Zvučiš čudno.“

Kimberli je prvo sve poricala. To se i moglo očekivati. Zatim je pokušala da to prikaže kao nešto nevino. I to se moglo očekivati. Potom je pokušala da se odbrani, optužila je majku da joj je upala na nalog i ugrozila joj privatnost. Opet očekivano.

Hajdi je govorila odlučno, iako joj se srce cepalo, od čega su je grudi bolele. Ispričala je Kimberli o neznancu. Prenela joj je šta su joj kazali i šta je sama videla. Strpljivo. Mirno. Barem je tako delovala.

Trebalo je nešto vremena, ali obe su znale kuda taj razgovor vodi. Priterana uza zid, pošto je prvobitni šok počeo da popušta, Kimberli se polako otvarala. Objasnila je kako je imala malo novca.

„Ne možeš da poveruješ kako je ovde sve skupo.“

Koleginica je rekla Kimberli za tu internet stranicu. Rekla joj je kako zapravo ne mora ništa da radi s muškarcima. Oni samo žele devojke za društvo. Hajdi se gotovo nasmejala na to. Kao što je sama dobro znala, a Kimberli brzo shvatala, muškarci nikada ne traže samo društvo. To je samo mamac da je uvuku u šemu.

Hajdi i Kimberli su pričale dva sata. Na kraju razgovora Kimberli je pitala majku šta treba da radi.

„Prekini to s njima. Danas. Odmah.“

Kimberli je obećala da će to i uraditi. Sledeće pitanje bilo je kako da postupi. Hajdi joj je rekla da će uzeti slobodne dane i doći u Njujork da s njom provede neko vreme. Kimberli se to nije dopalo.

„Semestar se završava za dve nedelje. Hajde da to sačekamo.“

Hajdi se ta zamisao nije dopala. Na kraju su se složile da razgovaraju još ujutro. Pre nego što je prekinula vezu, Kimberli je rekla: „Marna?“

„Molim?“

„Molim te, nemoj da kažeš tati.“

Iako je već rešila da tako uradi, nije to otkrila Kimberli. Kad se Marti vratio kući, ništa mu nije rekla. Marti je pekao hamburgere na roštilju u bašti. Hajdi im je sipala piće. Pričao joj je o tome kako je proveo dan. I ona je pričala njemu. Naravno, tu je bila i tajna. Zasela je za kuhinjski sto, na Kimberlinu staru stolicu i ćutala, ali nije mrdala.

Ujutro, pošto je Marti otišao na posao, začulo se kucanje na vratima.

„Koje?“

„Gospođo Dan? Ja sam inspektor Džon Kunc iz njujorške policije. Mogu li da razgovaram s vama...“

Hajdi je brzo otvorila vrata i usput samo što se nije srušila. „O, bože, moja ćerka...“

„O, ona je u redu, gospođo“, brzo je rekao Kunc i koraknuo prema njoj da je pridrži. „Bogo moj, izvinite. Izgleda da je trebalo da vam odmah kažem. Mogu da zamislim - ćerka vam je na koledžu u Njujorku, a na vratima vam se pojavi policajac iz tog grada.“ Kunc je zavrteo glavom. „I ja imam decu. Ali ne brinite, Kimberli je dobro. Mislim, što se zdravlja tiče. Ima drugih činilaca...“

„Činilaca?“

Kunc se nasmešio. Između zuba mu je bio nešto veći razmak. Kosa mu je bila nekakva užasna ikebana, kakvu kad vidite poželite da uzmete makaze, pa onih nekoliko pramičaka čvrsto uhvatite i otfikarite. Procenila je da ima oko četrdeset pet godina. Imao je opušten stomak i oklembesena ramena, a oči su mu bile upale kao kod nekog ko se ne hrani dobro ili ne spava dovoljno.

„Mogu li da uđem na tren?“

Podigao je značku. Hajdinom nestručnom oku ona se učinila ispravnom.

„O čemu se radi?“

„Mislim da već donekle naslućujete.“ Kunc je klimnuo glavom prema vratima. „Mogu li?“

Hajdi se izmakla. „Ne.“

„Šta ne?“

„Ne naslućujem o čemu se radi.“

Kunc je ušao pa se osvrtao kao da je došao da kupi kuću. Zagladio je nešto naelektrisanih vlasi iz ikebane. „E, pa zvali ste sinoć ćerku, da li je to tačno?“

Hajdi nije znala kako da mu odgovori. Što i nije bilo bitno jer je Kunc krenuo dalje i ne čekajući odgovor.

„Poznato nam je da se vaša ćerka bavi nečim što bi moglo biti nezakonito.“

„Kako to mislite?“

Seo je na kauč. Ona je sela preko puta njega, u fotelju.

„Mogu li vas zamoliti za uslugu, gospođo Dan?“

„Kakvu uslugu?“

„Sasvim sitnu, ali mislim da će za sve zainteresovane umnogome pojednostaviti razgovor. Hajde da prestanemo s pretvaranjem, važi? Tako samo gubimo vreme. Vaša ćerka Kimberli umešana je u prostituciju preko interneta.“

Hajdi je sedela i ćutala.

„Gospođo Dan?“

„Mislim da će biti najbolje da odete.“

„Trudim se da pomognem.“

„Meni zvuči kao da iznosite optužbe. Trebalo bi da razgovaram s advokatom.“

Kunc je još jednom spustio odbegle pramenove. „Pogrešno ste shvatili.“

„Kako to mislite?“

„Ne tiče nas se šta je vaša ćerka uradila ili šta nije uradila. To je sitno i priznaću vam da, kad je reč o internetu, postoji tanka linija između poslovnog odnosa i prostitucije. Doduše, možda je tako oduvek i bilo. Ne zanima nas da gnjavimo ni vas ni vašu ćerku.“

„Šta onda hoćete?“, pitala je Hajdi.

„Vašu saradnju. To je sve. Ako vi i Kimberli saradujete, ne vidimo razloga zašto ne bismo jednostavno zaboravili na njenu ulogu u svemu ovome.“

„Njenu ulogu u čemu?“

„Hajdemo korak po korak, važi?“ Kunc je zavukao ruku u džep i izvadio noteščić. Zatim je izvukao olovčicu nalik onim koje koriste golferi da zapisuju rezultat. Liznuo je vrh i opet se okrenuo ka Hajdi. „Pre svega, kako ste otkrili da vam je ćerka na toj veb-stranici?“

„Kakve to veze ima?“

Kunc je slegnuo ramenima. „To je uobičajeno pitanje.“

Hajdi nije odgovorila. Ono peckanje po vratu postajalo je sve jače.

„Gospođo Dan?“

„Mislim da je bolje da razgovaram s advokatom.“

„O“, izustio je Kunc. Napravio je grimasu sličnu učitelju koji se iznenada razočara u omiljenog đaka. „Znači da nas je vaša ćerka lagala. Moram biti iskren, to ovde neće izgledati dobro.“

Hajdi je znala šta on želi da ona zagriže. Tišina je postala tako napadna da je Hajdi jedva disala. Više nije mogla da je podnese pa je upitala: „Zašto mislite da me je ćerka lagala?“

„Vrlo prosto. Kimberli nam je rekla da su vas dvoje ljudi - muškarac i žena - zaustavili pred restoranom i obavestili o tome šta se događa. Ali vidite, ako je to istina, ne shvatam zašto ne biste hteli to nama da kažete. U tome nema ničeg nezakonitog.“

Hajdi se zavrtelo u glavi. „Ništa od ovoga ne shvatam. Šta vi ovde tačno radite?“

„To je, valjda, pošteno pitanje.“ Kunc je uzdahnuo i namestio se na kauču. „Znate li šta je Jedinica za kibernetički kriminal?“

„Pretpostavljam da ima neke veze s kriminalom na internetu.“

„Upravo tako. Ja radim za JKK - što je skraćena za Jedinicu za kibernetički kriminal - koja je relativno novo odeljenje njujorške policije. Hapsimo kriminalce koji koriste internet na nedozvoljen način - hakere, prevarante i tome slično - a sumnjamo da je osoba koja vam je prišla u restoranu, možda i više njih, deo neuhvatljivog sindikata kibernetičkog kriminala koji već dugo

pratimo.“

Hajdi je progutala knedlu. „Shvatam.“

„Hteli bismo da nam pomognete da pronađemo i identifikujemo sve koji su umešani u taj kriminal. Zvuči li vam to smisleno? Stoga, vratimo se na početak. Da ili ne, jesu li vam prišli njih dvoje na parkiralištu ispred restorana?“

Još je osećala peckanje, ali je odgovorila: „Da.“

„Odlično.“ Kunc se osmehnuo i opet pokazao razmaknute zube. Zapisao je nešto i ponovo je pogledao. „Koji je to bio restoran?“

Oklevala je.

„Gospođo Dan?“

„Nešto mi nije jasno“, polako je rekla Hajdi.

„Šta to, gospođo?“

„Sa ćerkom sam razgovarala juče posle podne.“

„Da.“

„A kad ste vi razgovarali s njom?“

„Sinoć.“

„Pa kako ste ovamo stigli tako brzo?“

„Za nas je ovo veoma važno. Doleteo sam jutros avionom.“

„Ali kako ste uopšte saznali za to?“

„Molim?“

„Moja ćerka nije pominjala da će zvati policiju. Pa kako ste znali...?“
Ućutala je. Zamislila je nekoliko mogućnosti. A sve su bile prilično mračne.

„Gospođo Dan?“

„Mislim da će biti bolje da odete.“

Kunc je klimnuo glavom. Opet je krenuo da namesti pramenove, gladeći ih od jednog uha do drugog. Zatim je rekao: „Žao mi je, ali to ne mogu.“

Hajdi je ustala i pošla prema vratima. „Neću da razgovaram s vama.“

„Da, hoćete.“

I dalje sedeći, s nečim nalik uzdahu, Kunc je izvukao pištolj i vrlo precizno joj ga uperio u koleno, pa povukao okidač. Zvuk oružja je bio tiši nego što je očekivala, ali je udar bio znatno jači. Složila se na podu kao slomljena stolica na rasklapanje. Brzo joj je prišao, pokrio joj usta šakom da priguši krik. Spustio je usne do njenog uha.

„Ako vrisnete, dokrajčiću vas polako, a onda ću to učiniti i vašoj ćerki“, šapnuo joj je. „Razumete li?“

Bol joj je nailazio u talasima od kojih samo što se nije onesvestila. Kunc joj je pritisnuo cev uz drugo koleno. „Razumete li, gospođo Dan?“

Klimnula je glavom.

„Sjajno. Hajde sad da probamo još jednom. Kako se zove onaj restoran?“

PETNAESTO POGLAVLJE

ADAM JE SEDEO u kancelariji i po hiljaditi put u mislima prelazio sve redom, dok mu se nije javilo sasvim jednostavno pitanje: ako je Korin zaista rešila da pobegne od tog života, kuda bi otišla?

Ako ćemo pravo, nije imao pojma.

On i Korin su bili takav par, takvo jedinstvo, da je za njega bila mrska i pomisao da bi ona nekud pobegla bez njega ili porodice. Pretpostavljao je kako je imala prijateljice koje bi mogla da pozove. Žene koje je upoznala na koledžu. Bilo je i nekoliko rođaka. Međutim, pod ovim okolnostima, nije mogao da zamisli da se ona ikom od njih poveri ili odsedne kod njih. Jednostavno, ni sa kim nije bila tako otvorena kao sa... pa, kao s Adamom.

Znači da je možda Korin sama.

To mu se činilo najverovatnije. Mora da je u hotelu. Bilo kako bilo - a to je ključno - šta god da radi, trebaće joj sredstva, to jest moraće da koristi kreditnu karticu ili gotovinu. Što znači da negde postoji trag o računima s kartice ili s bankomata od podizanja novca.

Glupane, potraži to.

On i Korin su imali dva računa, oba zajednička. Jedna je bila debitna kartica, a druga viza kojom su plaćali račune. Korin se nije dobro snalazila u finansijama. Adam ih je vodio kao deo podele kućnih poslova. Znao je i sva korisnička imena i lozinke.

Ukratko, mogao je da prati svako njeno plaćanje karticom ili dizanje gotovine.

Narednih dvadeset minuta, Adam je pregledao njene račune na karticama i u banci. Krenuo je od poslednjih pa unazad - tražio je da li se nešto dešavalo tog dana i dan ranije. Međutim, ništa nije našao. Proverio je poslednje dane, tek da vidi ima li nekog šablona. Korin se nije često služila gotovinom. Bilo joj je lakše da upotrebi kreditne kartice, a i za svaku kupovinu je dobijala poene. To joj se dopadalo.

Sve - čitav njen finansijski ili bar potrošački život - bio je jasan i nije bilo nikakvih iznenađenja. Išla je u supermarket *Ej end pi, Starbaks, Laks šop*. Ručala je u *Bomgartu* i ponela hranu iz suši restorana *Ho-Ho-Kus*. S kartice su joj automatski skinuta plaćanja u teretani i nešto što je naručila preko interneta iz *Banana ripablika*. Ništa van svakodnevnog života. Uz to je uglavnom imala dnevno bar po jednu naplatu.

Samo ne tog dana. Kao ni dan ranije.

Tad nije ništa naplaćeno.

Pa šta da misli o tome?

Pre svega, Korin se možda ne razume u to kako se plaćaju računi, ali nije glupa. Ako je htela da se krije, moguće da je shvatila kako on može da prati plaćanja karticom preko interneta i tako joj uđe u trag.

Dobro. Šta bi radila umesto toga? Koristila bi gotovinu.

Proverio je skidanja novca s bankomata. Poslednje je bilo dve nedelje ranije i to u iznosu od dvesta dolara.

Da li je to dovoljno za bekstvo?

Baš i nije. Razmislio je malo o tome.

Ma kako dugo se vozila, biće joj potrebno da kupi gorivo. Koliko je onda imala gotovine kod sebe? Nije planirala da pobegne. Nije mogla znati da će se on suočiti s njom zbog lažne trudnoće ni da će se pojaviti neznanac...

A možda je ipak znala?

Stao je. Da nije Korin sklonila novac, znajući da bi nešto tako moglo da se dogodi? Pokušao je da se priseti. Da li se iznenadila kad se suočio s njom? Ili je pre bila nekako... pomirena sa sudbinom?

Da li je nekako podozrevala da će jednog dana njena prevara biti otkrivena?

Nije to znao. Kad se zavalio i pokušao da o tome razmisli, shvatio je da nije znao ama baš ništa ni blizu izvesnom. U poruci ga je Korin zamolila - ne, poruka je zvučala kao preklinjanje s onim „SAMO MI DAJ NEKOLIKO DANA. MOLIM TE.“ - da je ostavi na miru. Možda je upravo tako najbolje. Možda bi trebalo da je pusti da se izduva ili uradi već ono što namerava, da bude strpljiv i čeka. Zar nije tačno to tražila u poruci?

S druge strane, prema onome što je znao, Korin se odvezla iz škole i mogla je da je zadesi neka strašna sudbina. Možda je poznavala neznanca. Možda se odvezla njemu i suočila se s njim, a on se razbesneo i oteo je, pa čak možda i nešto gore. Doduše, neznanac nije izgledao tako, a one poruke su stigle i u njima mu je poručila da joj treba vremena i da joj da samo nekoliko dana. Ipak - tako su mu tog trenutka misli kolale - te poruke je mogao svako da pošalje.

Čak i ubica.

Možda je neko ubio Korin i uzeo joj telefon pa...

Čekaj, čekaj, uspori malo. Hajde da se ne zanosimo.

Osećao je kako mu srce snažno lupa. Čim mu se ta briga pojavila u glavi - ispravka, ona je već tamo bila, ali je još nije izgovorio - strah je ostao, nepomičan, kao nepoželjni rođak koji ne namerava da ode. Ponovo je pročitao njene poruke:

MOŽDA JE POTREBNO DA PROVEDEMO NEKO VREME RAZDVOJENI. VODI

**RAČUNA O DECI. NE POKUŠAVAJ DA STUPIŠ U VEZU SA MNOM. SVE ĆE
BITI U REDU.**

Zatim:

SAMO MI DAJ NEKOLIKO DANA. MOLIM TE.

Nešto u tim porukama nije bilo kako treba, ali nije mogao da shvati šta. Pretpostavimo da je Korin zaista u opasnosti. Opet se zapitao treba li da ode u policiju. Zar ga Kristin Oj nije to odmah pitala? Pitala je da li je pozvao policiju ako je njegova žena nestala. Samo što ona nije nestala. Poslala je poruku. Jedino što možda nije ona to pisala.

U glavi mu se zavrtilo.

Dobro, recimo da ode u policiju. Šta onda? Morao bi da ide u grad. I šta bi im tačno rekao? Pogledali bi poruku i rekli mu da se strpi, zar nije tako? A u gradu, koliko god njemu bilo mrsko to da prizna, policajci pričaju među sobom. Većinu ih je poznavao. Len Gilman je bio glavni policajac u Sidarfildu. Najverovatnije bi on prihvatio njegovu prijavu. Imao je sina Rajanovih godina. Imali su istu razrednu. Šuškanje i tračevi o Korin bi se proneli kao... baš kao što se šuškanja i tračevi pronose. Da li ga je briga za to? Lako je reći da nije, ali znao je da bi Korin bilo briga. Ovo je njena varoš. Izborila se da opet postane njena i da u njoj živi.

„Zdravo, brate.“

Endi Gribel je ušao u kancelariju sa širokim osmehom na onom bradatome licu. Tog dana je i unutra nosio naočare za sunce, ne zato što je želeo da izgleda opušteno, već da pokrije crvenilo očiju od neispavanosti ili možda od „veselih“ cigareta.

„Zdravo“, rekao je Adam. „Kako je prošla tezgá?“

„Bend je rasturio“, odgovorio je Gribel. „Rasturio i načisto razbio.“

Adam se zavalio, zadovoljan što će malo skrenuti misli. „Čime ste počeli?“

„*Dust in the Wind*. Kansas.“

„Hmm.“

„Šta je?“

„Počinjete baladom?“

„Tako je. Ali uspelo je. Prigušena svetlost u baru, radi atmosfere, a onda smo bez pauze prešli na *Paradise by Dashboard Light*. Digli smo sve na glavu.“

„*Mit louf*“, rekao je Adam i klimnuo glavom. „Lepo.“

„Jelda?“

„Čekaj malo, otkad vi imate ženski vokal?“

„Nemamo ga.“

„Ali *Paradise* je muško-ženski duet.“

„Znam.“

„Prilično napadan“, nastavio je Adam, „s onim ‘Hoćeš li me zauvek voleti’, a on je moli da ga pusti da razmisli.“

„Znam.“

„A vi to izvodite bez ženskog vokala?“

„Ja pevam i jedno i drugo“, kazao je Gribel.

Adam se uspravio, pokušavajući to da zamisli. „Ti sam pevaš muško-ženski duet?“

„Uvek.“

„To mora da je vraško izvođenje.“

„Trebalo da me čuješ kako pevam *Don't Go Breaking My Heart*. Čas sam Elton, čas sam Kiki Di. Da ti suze pođu na oči, stvarno. A kad smo kod toga...“

„Šta?“

„Tebi i Korin je potrebno da izađete. Mislim, *tebi* je svakako potrebno. Ako ti kese ispod očiju budu veće, naplatiće ti prekomeran prtljag u avionu.“

Adam se namršti. „Uskoro će i to biti.“

„Hajde, nije baš tako loše.“

„Jesmo li spremni za sutra, i Majka i Junis Rinski?“

„Zato sam i došao.“

„Ima li problema?“

„Ne, ali gradonačelnik Guš... kako se već zvaše, hoće da razgovara s tobom u vezi s izbacivanjem Rinskih. Ima nešto u gradskoj većnici u sedam pa pita možeš li da svratiš posle toga. Poslao sam ti adresu u poruci.“

Adam je proverio u telefonu. „Da, dobro. Pretpostavljam da treba da ga saslušamo.“

„Javiću njegovim ljudima. Laku noć, čoveče.“

Adam je pogledao na sat. Iznenadio se što vidi da je već šest sati. „Laku noć.“

„Javi mi jesmo li ostali za sutra.“

„Važi.“

Gribel je tad otišao i ostavio Adama samog. Ovaj se načas umirio i osluškivao. Iz daljine su dolazili zvuci, kancelarija je zapadala u noćno mrtvilo. Dobro, vratimo se korak unazad. Razmotrimo sve. Vratimo se na ono što je izvesno znao.

Prvo, znao je da je Korin dan ranije bila u školi. Drugo, u vreme pauze za ručak Kristin ju je videla kako kreće sa školskog parkirališta. Treće... dobro, trećeg nije bilo, ali...

Naplatne rampe.

Ako je Korin makla bilo kuda, to će biti zabeleženo na naplatnim rampama. Škola je blizu rampi na putu Garden stejt, tako da će se to videti na njenom odašiljaču za automatsku naplatu putarine. Da li bi se Korin setila da ukloni odašiljač pred rampom? Verovatno ne bi. Taj odašiljač svako stavi na

vetrobran i zaboravi da ga ima. Postojala je i druga opasnost, kad je Adam iznajmljivao auto i prolazio trakom predviđenom za one s odašiljačem, zaboravljajući da ga nema.

U svakom slučaju, vredi da pokuša s tim.

Preko *Gugla* je našao veb-stranicu odašiljača za automatsku naplatu, ali su na njoj tražili i broj računara i lozinku. Nije ih imao - nikad ih zapravo nije koristio, jer nije išao na tu veb-stranicu - ali oni će stajati na računima kod kuće. Dobro, ionako je vreme da pođe kući.

Dohvatio je sako i požurio prema kolima. Kad je izašao na Međudržavni put 80, zazvonio mu je mobilni. Bio je Tomas.

„Gde je mama?“

Dvoumio se kako da se postavi, ali nije bio trenutak za iskrenost s pojedinostima. „Otišla je.“

„Kuda?“

„Kasnije ću ti reći.“

„Dolaziš li kući za večeru?“

„Već sam na putu. Učini mi uslugu. Izvadi hamburgere iz zamrzivača za tebe i brata. Ispeći ću ih na roštilju kad stignem kući.“

„Meni se ti hamburgeri i ne sviđaju.“

„Šteta. Videćemo se za pola sata.“

Dok je vozio, tragao je po muzičkim stanicama za nekom nepostojećom savršenom pesmom koja će biti, kao što bi pevao Štivi Niks, „proganjajuće poznata“, a ipak ne tako često puštana da te šatre. Kad bi i našao takvu pesmu - što se retko događalo - naleteo bi na poslednji stih, pa bi nastavio pretragu.

Skrenuvši u svoju ulicu, Adam se iznenadio što na prilazu vidi Evansov dodž durango. Trip Evans je izlazio iz kola kad je Adam stao pored njega. Rukovali su se i potapšali jedan drugog po leđima. Obojica su bila u poslovnim odelima s olabavljenim kravatama, a ono izvlačenje za lakros u sali Američke legije od pre samo tri dana izgledalo je kao da je bilo pre sto godina.

„Zdravo, Adame.“

„Zdravo, Tripe.“

„Izvini što sam ovako banuo.“

„Ne brini. Šta mogu da uradim za tebe?“

Trip je bio krupan čovek s velikim šakama. Bio je od onih što nikad ne izgledaju kao da im je ugodno u poslovnom odelu. Ili su im ramena bila pretesna ili je rukav bio predugačak, uvek nešto, pa bi se stalno nameštao i videli biste kako jedino želi da zbací prokletinju sa sebe. Adamu je mnogo muškaraca tako izgledalo. U nekom trenutku im je nametnut sako kao luđačka košulja i sad jednostavno ne mogu da ga skinu.

„Mislio sam da načas popričam s Korin“, rekao je Trip.

Adam je stao i ponadao se da mu se na licu ništa ne primećuje.

„Nekoliko puta sam joj slao poruke“, nastavio je Trip, „ali mi nije odgovorila. Zato sam smislio da svratim.“

„Mogu li da pitam o čemu je reč?“

„Ništa naročito“, rekao je ovaj glasom koji je, za nekog tako otvorenog kao što je Trip, zvučao užasno nategnuto. „Nešto u vezi s lakrosom.“

Možda se Adamu samo učinilo, možda je to bilo zbog ludila u poslednjih nekoliko dana, ali imao je utisak da se između njih dvojice skuplja nekakva napetost.

„Šta u vezi s lakrosom?“ pitao je Adam.

„Sinoć se sastao odbor. Korin se nije pojavila. Što je, mislim, čudno. Samo sam hteo da je obavestim o nečemu.“ Pogledao je u kuću kao da očekuje da se ona pojavi na vratima. „Može to i da sačeka.“

„Nije ovde“, rekao je Adam.

„Dobro, u redu. Samo joj reci da sam svraćao.“ Trip se okrenuo i ukrstio pogled s Adamom. Ona napetost u vazduhu kao da se još pojačala. „Da li je sve u redu?“

„Da“, rekao je Adam. „Dobro mi je.“

„Hajde uskoro da odemo na pivo.“

„Voleo bih.“

Trip je otvorio vrata kola. „Adame?“

„Da?“

„Biću iskren“, kazao je Trip. „Izgledaš pomalo rastrzano.“

„Tripe?“

„Šta?“

„I ja ću biti iskren. I ti izgledaš tako.“

Trip je pokušao da se nasmeši. „Nije ništa naročito.“

„Da, to si već rekao. Bez uvrede, ne verujem ti.“

„Nešto u vezi s lakrosom. To je istina. Još se nadam da nije ništa, ali zasad ne mogu više da ti kažem.“

„Zašto ne možeš?“

„Poverljivost odbora.“

„Ti to ozbiljno?“

Zaista je bio ozbiljan. Adam je primetio da neće ni zucnuti na tu temu, ali opet, ako mu Trip govori istinu, kakve bi veze odbor lakrosa mogao imati s ičim zaista bitnim u ovome?

Trip Evans je seo u auto. „Samo reci Korin da me pozove kad bude mogla. Laku noć, Adame.“

ŠESNAESTO POGLAVLJE

ADAM JE OČEKIVAO da će gradonačelnik Gušеровski izgledati kao ugojeni političar tek izašao iz mahinacija - meke građe, crvene kože, s uvežbanim osmehom, možda i prstenom na malom prstu - i u ovom slučaju se nije razočarao. Zapitao se da li je Gušеровski oduvek izgledao kao reklamni poster za korumpiranog političara ili je, s godinama „u službi“, jednostavno to ušlo u njegovu DNK.

Kancelarija državnog pravobranioca optužila je trojicu od poslednja četiri gradonačelnika Kaseltona. Rik Gušеровski je služio u dve od tih administracija i bio u gradskom veću u trećoj. Adam ne bi baš sudio o čoveku prema njegovoj spoljašnjosti, pa čak ni prema zaveštanju, ali kad je reč o korupciji u varošicama Nju Džersija, gde ima dima, ne samo da ima i vatre već bukti kao posle eksplozije supernove.

Kad je Adam stigao, taman se završavao slabo posećen sastanak gradske većnice. Prosečna starost okupljenih kao da je bila sredina devete decenije, ali možda je to zato što je upravo taj sastanak sazvan zbog sasvim novog i izvanrednog luksuznog sela Pajnkliif, što je nesumnjivo eufemizam za starački dom.

Gradonačelnik Gušеровski je prišao Adamu s osmehom Gaja Smajlija⁸ - savršena mešavina televizijskog voditelja i krpene lutke. „Divno je što te vidim, Adame!“ Rukovao se preterano oduševljeno, uz lagano povlačenje ruke prema sebi, s obzirom da su političari verovali kako onom s kim se pozdravljaju daju do znanja da su inferiorni ili dužni. „Mogu li da te zovem Adam?“

„Naravno, gospodine gradonačelniče.“

„O, ništa od toga. Zovi me Gaš.“

Gaš? Adam se na to nije pecao.

Gradonačelnik je raširio ruke. „Šta misliš o ovom mestu? Prelepo, jesam li u pravu?“

Adamu je ličilo na konferencijsku salu u hotelu *Kortjard Meriot*, što znači - uredno, obično i bezlično. Adam je neodređeno klimnuo glavom.

„Pođi sa mnom, Adame. Hoću da te provedem.“ Pošao je hodnikom sa zidovima obojenim u šumskozielenu. „Sjajno, zar ne? Sve ovde je poslednja reč tehnike.“

„Šta to znači?“, pitao je Adam.

„Ha?“

„Poslednja reč tehnike. Kako je ovo poslednja reč tehnike?“

Gradonačelnik je protrljao bradu, što je trebalo da označi kako je duboko u mislima. „E pa, kao prvo, imaju televizore ravnog ekrana.“

„Kao što ima gotovo svaka kuća u Americi.“

„Ima internet.“

„Opet kao što ima svaka kuća, da ne pominjem svaki kafić, biblioteku i *Mekdonalds* u Americi.“

Gaš - Adam se polako zagrevao za to ime - nije prihvatio tu tvrdnju, ponovo se široko osmehnuvši. „Da ti pokažem naš deluks apartman.“

Uzeo je ključ i otključao vrata pa ih otvorio razmetljivo kao - možda je Adam trenutno gledao previše televizijskih emisija - model u kvizu *Tačna cena*. „Dakle?“

Adam je ušao.

„Šta misliš?“ pitao je Gaš.

„Izgleda kao *Kortjard Meriot*.“

Gašu je osmeh zamro. „Ovo je sve potpuno novo i posl...“ Zaustavio se. „Moderno.“

„Nije važno“, kazao je Adam. „Iskreno, uopšte nije važno izgleda li kao *Ric-Karlton*. Moj klijent ne želi da se seli.“

Gaš je veoma saosećajno klimnuo glavom. „Shvatam to. Zaista. Svi želimo da se držimo uspomena, jesam li u pravu? No ponekad nas uspomene vuku. Teraju nas da živimo u prošlosti umesto u sadašnjosti.“

Adam je samo zurio u njega.

„A ponekad, kao članovi zajednice, moramo da mislimo i na druge osim na sebe. Jesi li bio u Rinskijevoj kući?“

„Bio sam.“

„To je rupčaga“, rekao je Gaš. „O, ne mislim tako. I ja sam odrastao u tom kraju. Kažem to kao čovek koji je radom prokrčio sebi put s tih ulica.“

Adam je očekivao neku analogiju o tome kako je uspeo bez ičije pomoći. Donekle se razočarao kad je nije čuo.

„Adame, pruža nam se prilika da nešto unapredimo. Pruža nam se prilika da isteramo gradsku trulež od kriminala i unesemo sunce u deo grada kome je ono potrebno. Govorim o stambenoj izgradnji. O pravom centru zajednice. Restoranima. Kvalitetnim prodavnicama. Pravim poslovima.“

„Video sam planove“, rekao je Adam.

„Napredni, jesam li u pravu?“

„To me ne zanima.“

„o?“

„Predstavljam Rinskijeve. Oni me zanimaju. Ne zanimaju me marže, ni *Old nejvi*, ni *Houm dipou*.“

„Nije pošteno, Adame. Obojica znamo da će zajednica biti bolje

snabdevena ako se ostvari ovo što smo zamislili.“

„Obojica to znamo“, kazao je Adam. „Ali ovako ili onako, ne predstavljam zajednicu. Predstavljam Rinskijeve.“

„Budimo iskreni. Osvrni se oko sebe. Bili bi mnogo srećniji da žive ovde.“

„Sumnjam, ali možda i bi“, odvratio je Adam. „Ali vidiš, u Sjedinjenin Državama vlada ne odlučuje o tome šta nekog čini srećnim. Vlada ne odlučuje da će bračni par koji je marljivo radio i kupio sebi kuću, pa u njoj podigao porodicu, biti srećniji negde drugde.“

Na Gašovo lice polako se vraćao osmeh. „Adame, mogu li načas da budem otvoren?“

„Šta, dosad nisi bio?“

„Koliko?“

Adam je skupio prste i potrudio se da što bolje oponaša glas filmskog zlikovca: „Milijardu dolara.“

„Ozbiljno ti kažem. Sad, mogao bih da igram igru i uradim kako me je zamolio investitor - da se cenkam s tobom, da idem do dodatnih deset hiljada dolara. Ali hajde da skratimo postupak, važi? Ovlašćen sam da dignem ponudu za još pedeset hiljada dolara.“

„A ja sam ovlašćen da te odbijem.“

„Nerazuman si.“

Adam se nije potrudio da mu odgovori.

„Znaš da nam je sudija već dao zeleno svetlo za rekviziciju, da li je tako?“

„Znam.“

„I da je prethodni advokat gospodina Rinskog već izgubio pravo na žalbu. Zato je otišao.“

„Znam i to.“

Gaš se smešio. „E, pa onda mi ne ostavljaš izbor.“

„Svakako da ti ga ostavljam“, kazao je Adam. „Ne radiš ti samo za investitora, zar ne, Gaše? Ti si čovek iz naroda. Zato izgradi svoj tržišni centar na prometnoj ulici oko njegove kuće. Izmeni planove. To se može uraditi.“

„Ne“, rekao je Gaš bez osmeha. „Ne može.“

„Znači, izbaciceš ih?“

„Zakon je na mojoj strani. A posle ovoga, kako se vi ponašate?“ Gaš se nagnuo tako blizu Adamu da je osetio miris bombona za osvežavanje daha, pa šapnuo: „Biće mi zadovoljstvo.“

Adam se odmakao i klimnuo glavom. „Da, tako sam i mislio.“

„Znači, poslušaceš glas razuma?“

„Ako ga budem čuo.“ Adam mu je kratko mahnuo pa se okrenuo. „Laka ti noć, Gaše. Uskoro ćemo opet razgovarati.“

SEDAMNAESTO POGLAVLJE

NEZNANAC JE MRZEO da to radi.

Međutim, Mikejla Sigel, koja je sad naišla, zaslužuje da sazna istinu pre nego što napravi užasnu grešku. Neznanac je pomislio na Adama Prajsa. Pomislio je na Hajdi Dan. Možda ih je njegova poseta razorila, ali ovog puta, u slučaju Mikejle Sigel, biće mnogo, mnogo gore.

A možda i neće.

Možda će Mikejla osetiti olakšanje. Možda će je, posle utučenosti, istina osloboditi. Možda će joj vratiti ravnotežu u život i odvesti je na put na kome bi trebalo da bude.

Nikad se ne zna kako će neko reagovati sve dok se igla granate ne izvuče, zar ne?

Bilo je kasno, skoro dva ujutro. Mikejla Sigel se zagrlila sa svojim radoznalim drugaricama. Sve su bile pomalo opijene od slavlja te večeri. Neznanac je već dvaput pokušao da uhvati Mikejlu nasamo. Nije uspeo. Nadao se da će se sad uputiti sama prema liftu, pa da počne.

Mikejla Sigel. Dvadeset šest godina. Stažirala je već treću godinu na internoj medicini u bolnici *Maunt Sinaj*, pošto je mi univerzitetu Kolumbija diplomirala na koledžu za lekare i hirurge. Počela je kao internista u bolnici *Dions Hopkins*, ali posle onog što se dogodilo, ona i bolnički administrator smatrali su da je najbolje za sve da se premesti.

Dok je skoro posrtala do lifta, neznanac se pojavio pred njom. „Čestitam, Mikejla.“

Okrenula se s iskrivljenim osmehom na licu. Već je znao da je prilično seksi žena, što je na izvestan način ovaj napad činilo još gorim. Neznanac je osetio da mu obrazi rumene, jer se setio, šta je video, ali je navalio dalje.

„Hmm“, rekla je ona.

„Hmm?“

„Da li ćete mi uručiti sudski poziv ili tako nešto?“

„Ne.“

„A i ne nabacujete mi se, jelda? Verena sam.“

„Ne.“

„Nisam ni mislila“, kazala je Mikejla Sigel. U govoru se osećalo da malo zapinje jezikom. „Inače ne razgovaram s neznancima.“

„Razumem“, rekao je i, uplašivši se da je ne izgubi, odmah bacio bombu. „Znaš li čoveka po imenu Dejvid Tornton?“

Lice joj se zatvorilo kao vrata automobila. Neznanac je to predvideo. „On vas šalje?“, pitala je.

Više nije zaplitala jezikom.

„Ne.“

„Jeste li vi nekakav perverztnjak ili tako nešto?“

„Nisam.“

„Ali videli ste...“

„Da“, rekao je. „Samo na dve sekunde. Nisam video sve, niti sam gledao. Samo sam... morao da se uverim.“

Primetio je da se i ona suočila s nedoumicom s kojom se suočava toliko njih kojima priđe - da li da pobegne od tog luđaka ili da ga sasluša? U većini slučajeva prevlada radoznalost, ali nikad se ne zna kako će proći.

Mikejla Sigel je zavrtila glavom i izgovorila tu nedoumicu. „Zašto još razgovaram s vama?“

„Kažu da imam pošteno lice.“

To je bilo tačno. Zato je obično uvek on preuzimao taj zadatak. Edvardo i Merton su bili snažni, ali kad bi vam oni prišli, instinktivno biste pobjegli glavom bez obzira.

„To sam i ja mislila o Dejvidu. Da ima pošteno lice.“ Nakrivila je glavu. „Ko ste vi?“

„To nije važno.“

„Zašto ste ovde? Sve je to moja prošlost.“

„Nije“, rekao je.

„Nije?“

„Nije tvoja prošlost. Kamo sreće da jeste.“

Glas joj se sveo na uplašen šapat. „O čemu to, dovraga, pričate?“

„Ti i Dejvid ste raskinuli.“

„Pa naravno“, prasnula je. „Ovog vikenda se udajem za Markusa.“

Pokazala mu je verenički prsten na ruci.

„Ne“, kazao je neznanac. „Hoću da kažem... nisam rekao ovo kako treba. Neće ti smetati da idem postepeno?“

„Ne zanima me što vam je lice pošteno“, rekla je Mikejla. „Ne želim ono da prežvakavam.“

„Znam.“

„To sam ostavila za sobom.“

„Nisi. Bar nisi još. Zato sam i došao.“

Mikejla se upiljila u njega.

„Jeste li li i Dejvid raskinuli kad...?“ Nije znao kako to da kaže, pa je samo nekako pomerao šake napred-nazad.

„Možete to da izgovorite.“ Mikejla se ispravila. „To se zove osvetnički pornić. Kažu mi da je izazvao pravu pomamu.“

„Ne pitam to“, kazao je neznanac. „Pitam o statusu veze *pre* nego što je

stavio video na internet.“

„Svi su ga videli, znate.“

„Znam.“

„Moji prijatelji. Moji pacijenti. Nastavnici. Svi u bolnici. Roditelji...“

„Znam“, blago je rekao neznanac. „Jeste li ti i Dejvid Tornton raskinuli?“

„Gadno smo se posvađali.“

„Ne pitam to.“

„Ne razum...“

„Jeste li vas dvoje raskinuli pre nego što je taj video dospao u javnost?“

„Kakve to sad ima veze?“

„Molim te“, kazao je neznanac.

Mikejla je slegnula ramenima. „Ne znam.“

„Još si ga volela. Zato to tako boli.“

„Ne“, rekla je. „Bolelo je tako zato što je to bila užasna izdaja. Bolelo je tako zato što je čovek s kim sam izlazila otišao na sajt za porniće iz osvete i stavio snimak sa našim seksom...“ Ućutala je. „Možete li zamisliti? Posvađali smo se, a on je tako reagovao.“

„Poricao je da ga je on postavio, zar ne?“

„Naravno da je poricao. Nije imao hrabrosti...“

„Govorio ti je istinu.“

Oko njih je bilo ljudi. Jedan momak je ušao u lift. Dve žene su žurno izašle. Domar je stajao za pultom. Svi su bili tamo, ali tog trenutka nikog više nije bilo.

Glas joj je postao bezizražajan, šupalj. „O čemu to pričate?“

„Dejvid Tornton nije postavio snimak na internet.“

„Jeste li vi njegov prijatelj ili tako neko?“

„Nikad ga nisam video niti sam razgovarao s njim.“

Mikejla je progutala knedlu. „Jeste li vi postavili video?“

„Ne, naravno da nisam.“

„Kako onda možete...?“

„IP adresa.“

„Šta?“

Neznanac joj je prišao korak bliže. „Taj sajt tvrdi da su IP adrese klijenata anonimne. Tako niko ne može da sazna ili da krivično goni nekog ko stavlja sadržaj.“

„Ali vi znate?“

„Da.“

„Kako?“

„Ljudi misle da je neki sajt anonimn zato što sajt tako kaže. To je po definiciji laž. Iza svakog tajnog sajta na internetu sedi ljudsko biće i prati svaki udarac tastera. Ništa nije ni tajno ni anonimno.“

Tišina.

Došli su do presudnog trenutka. Neznanac je čekao. Neće joj biti potrebno mnogo. Video je kako joj podrhtava ugao usana.

„Čija je onda to IP adresa bila?“

„Mislím da već znaš.“

Lice joj se iskrivilo od bola. Sklopila je oči. „Da li je Markusova?“

Neznanac nije odgovorio ni sa „da“ ni s „ne“. Nije bilo potrebe.

„Bili su bliski prijatelji, zar ne?“, pitao je neznanac.

„Gad.“

„Oak i cimeri. Ne znam tačne pojedinosti. Ali ti i Dejvid ste se svadali. Markus je spazio priliku i dograbio je.“ Neznanac je zavukao ruku u džep i izvukao koverat. „Ovde imam dokaz.“

Mikejla je podigla ruku. „Ne moram to da vidim.“

Neznanac je klimnuo glavom, sklonio koverat.

„Zašto mi to govorite?“, pitala je.

„To mi radimo.“

„Venčanje je za četiri dana.“ Podigla je glavu i pogledala ga. „I šta sad ja da radim?“

„To nije do mene“, odgovorio je neznanac.

„Da, naravno.“ U glasu joj se nazirala ogorčenost. „Vi samo razbucate živote. Krpljenje nije do vas.“

Neznanac ništa nije rekao.

„Pretpostavljam da ste mislili, šta, da ću se sad vratiti Dejvidu? Da ću mu reći kako znam istinu i moliti ga da mi oprostí? I šta onda? On će me prigrliti pa ćemo živeti večno srećni? Da li tako vidite da se to rešava? Da vi postanete junak naše ljubavi?“

Zapravo, ta misao mu je padala na pamet, doduše, ne i onaj deo s junakom. Bila je to više misao da ispravi zlo, misao da uspostavi ravnotežu, misao da je vrati na put kojim je išla - da, nadao se takvom nekakvom razrešenju.

„Samo, imamo problem, gospodine Tajanstveni Razotkrivaču.“ Mikejla mu je prišla. „Čak i dok sam se zabavljala s Dejvidom, bila sam zaljubljena u Markusa. Kakva ironija? Markus uopšte nije morao da radi ono. Završili bismo zajedno. Možda, ne znam, ali možda se Markus oseća loše zbog onog što je uradio. Grize ga savest. Možda se trudi da to popravi pa je zato tako dobar prema meni.“

„To nije razlog da neko bude dobar prema nekom.“

„O, sad nudite i životne savete?“, breknula se. „Znate li pred kakav izbor ste me postavili? Mogu da proćerdam život ili mogu da živim u laži.“

„Još si mlada i privlačna...“

„I zaljubljena. U Markusa.“

„Čak i sad? Čak i kad znaš da je sposoban za tako nešto?“

„Ljudi su sposobni da urade svašta u ime ljubavi.“

Glas joj je omekšao. Iz njega je nestalo borbenosti. Okrenula se i pritisnula dugme lifta. „Hoćete li reći još nekom za ovo?“ pitala je.

„Ne.“

„Laku noć.“

„Svejedno ćeš se udati za njega?“

Vrata lifta su se otvorila. Mikejla je ušla i okrenula se prema neznancu. „Niste vi otkrili tajnu“, rekla je. „Upravo ste stvorili još jednu.“

OSAMNAESTO POGLAVLJE

ADAM SE ZAUSTAVIO NA putu za Sidarfild. Izvadio je telefon i napisao Korinovu poruku:

ZABRINUT SAM. DEČACI SU ZABRINUTI. MOLIM TE VRATI SE KUĆI.

Poslao ju je i pokrenuo auto. Tad se zapitao, i to ne prvi put, kako je završio provodeći život u Sidarfildu. Bila je to jednostavna misao, a ipak su ga očigledne implikacije pritisle. Da li je nešto tako značajno svestan izbor? Nije u to verovao. On i Korin su mogli, znao je, da izaberu da žive bilo gde, ali opet, po čemu je Sidarfild bio loš izbor? Po mnogo čemu on je pobeđnički plen u ratu koji zovemo američki san. Sidarfild ima živopisne kuće s prostranim dvorištima. Ima lep centar s raznim restoranima i prodavnicama, pa čak i bioskopom. Sportske sale i tereni su savremeni, ima modernu biblioteku, jezerce. Prošle godine Sidarfild je ni manje ni više nego časopis *Mani*⁸ takoreći biblijski autoritet, rangirao kao dvadeset sedmo među „najboljim mestima za život u Americi“. Po mišljenju njudžersijskog Ministarstva obrazovanja, Sidarfild je klasifikovan prema socijalno-ekonomskim karakteristikama u grupu J, najvišu od osam kategorija. Da, vlada zaista ovako rangira gradove, a zbog čega je tako, niko ne zna.

Pošteno govoreći, Sidarfild je sjajno mesto za odgajanje dece, ako ih podižete tako da postanu vi. Neki na to gledaju kao na životni ciklus, ali za Adama je to pre nešto kao praćenje procedure bez razmišljanja, uz mnogo suseda i prijatelja - dobrih, čestitih ljudi koje je Adam mnogo voleo - odraslih u Sidarfildu, koji su ga potom napustili na četiri godine zbog studija, pa se vratili, zasnovali porodicu, u Sidarfildu odgajili decu, koja će takođe odrasti tu pa otići na četvorogodišnje školovanje, u nadi da će se vratiti, zasnovati porodicu i tu odgajiti svoju decu.

U tome nema ničeg lošeg, zar nije tako?

Uostalom, Korin, koja je provela prvih deset godina života u Sidarfildu, izgleda da nije imala mnogo sreće da prati tu dobro utabanu stazu. Kad je bila u četvrtom razredu, a ta varoš i njene vrednosti su joj već bile ugrađene u DNK, Korinin otac je stradao u saobraćajnoj nesreći. Imao je samo trideset sedam godina, bio je izgleda premlad da brine o nečem kao što je vlastita smrtnost ili planiranje. Osiguranje mu nije bilo dovoljno, pa je uskoro

Korinina majka morala da proda kuću i da se useli s Korin i njenom mlađom sestrom Rouz u kućicu u nizu, u nešto skromnijoj varoši Hakensak.

Nekoliko meseci je Korinina majka vozila šesnaest kilometara od Hakensaka do Sidarfilda kako bi Korin mogla da se viđa s drugaricama. Međutim, počela je školska godina pa su joj drugarice, kako se i moglo očekivati, krenule na sportove i časove plesa koje Korin više nije mogla da priušti, i dok je fizička udaljenost ostala ista, društveni jaz je postao nepremostiv. Dečji odnosi su se ubrzo pohabali na tom putu ka potpunom raspadu.

Korinina sestra, Rouz, ponašala se konvencionalno, loše joj je išlo u školi, bunila se protiv majke, eksperimentisala je sa raznovrsnim rekreativnim drogama i neperspektivnim momcima. Korin je, s druge strane, kanalisala dubok bol i ozlojeđenost u nešto što bi mnogi smatrali pozitivnim izlazom. Ona se usredsređivala i u školi i u životu, odlučna da da sve od sebe u svim poduhvatima. Nije se bunila, naporno je učila, prenebregavajući uobičajena tinejdžerska iskušenja, a u sebi se zaklela da će se pobjednički vratiti u mesto u kome je bila naizgled srećna devojčica s ocem. Korin je provela naredne dve decenije poput deteta s licem prislonjenim na više prigradsko staklo, dok se, najzad, taj prozor nije otvorio - ili isto tako moguće - razbio.

Korin i Adam su kupili kuću koja je sumnjivo podsećala baš na onu u kojoj je Korin odrasla.

Ukoliko ga je onda to mučilo, Adam se nije sećao, ali možda je dotad i sam počeo da želi isto što i ona. Kada se venčaš s nekim, venčaš se i s nadama i snovima svoga supružnika. Njeni su bili slavodobitni povratak u mesto koje ju je odbacilo. Postojalo je uzbuđenje, mislio je on sada, u pomaganju Korin da okonča tu dvadesetogodišnju odiseju.

Svetla su i dalje bila upaljena u teretani prigodno nazvanoj *Hardkor* (krilatica: nisi hardkor ako ne dižeš hardkor). Adam je na brzinu osmotrio po parkingu i primetio auto Kristin Oj. Izabravši brzo biranje, pozvao je Tomasa na mobilni - opet nije bilo svrhe zvati kućni broj; ni jedan ni drugi dečak nikad se ne bi javili - i čekao je. Tomas je odgovorio na treći poziv uz svoje uobičajeno rastrojeno i jedva razumljivo: „Halo?“

„Kod kuće je sve u redu?“

„Jeste.“

„Šta radiš?“

„Ništa.“

„I pod tim ništa misliš na...?“

„Igram *Call of Duty*. Tek sam počeo.“

U redu.

„Domaći je urađen?“ Adam je iz navike upitao. Bilo je to često ponavljano pitanje roditelja deci koje nikuda ne vodi, ali je nekako i dalje obavezno.

„Uglavnom.“

Nije se ni trudio da mu kaže da ga prvo „uglavnom“ završi. Besmisleno je. Pusti dete da ga uradi samo. Popusti malo.

„Gde ti je brat?“

„Ne znam.“

„Ali kod kuće je, zar ne?“

„Pretpostavljam.“

Braća. „Proveri da li je dobro. Biću uskoro kod kuće.“

„Okej. Tata?“

„Da?“

„Gde je mama?“

„Otputovala je“, ponovo je rekao.

„Kuda?“

„To je nešto za profesore. Pričaćemo o tome kad stignem kući, važi?“

Pauza je bila duga. „Da, važi.“

Parkirao je pored Kristininog audi kabrioleta i uputio se unutra. Nabildovani naduvenko iza pulta odmerio je Adama od glave do pete i odmah video da se ne snalazi. Imao je kromanjonsko čelo. Usne je ukočio u nadmen podsmeh. Na sebi je nosio neku vrstu trikoa bez rukava. Adam se bojavao da ga muškarac ne oslovi sa „tebra.“

„Treba li pomoć?“

„Tražim Kristin Oj.“

„Član?“

„Šta?“

„Jesi li član?“

„Ne, ja sam prijatelj. Moja žena je član. Korin Prajs.“

Klimnuo je glavom kao da je time sve objašnjeno. Onda je upitao, „Da li je ona okej?“

Pitanje je iznenadilo Adama. „Zašto ne bi bila?“

Možda je slegnuo ramenima, ali kugle oko njegove glave jedva da su se i pomerile. „Propustila je bitnu nedelju. Takmičenje je sledećeg petka.“

Znao je da se Korin nije takmičila. Bila je lepo građena i to, ali nije bilo šanse da bi obukla jedan od onih oskudnih trikoa i pozirala tako. Ipak je prošle godine učestvovala sa Kristin na nacionalnom takmičenju.

Nabildovani je pokazao - pritom je stegnuo mišiće - prema uglu na kraju teretane. „Soba B.“

Adam je ušao gurnuvši staklena vrata. Neke teretane su tihe. U nekima je glasna muzika. A u nekima, poput ove, odzvanjaju praistorijski groktaji i zveket teških metalnih tegova. Svi zidovi su bili prekriveni ogledalima, i ovde, samo ovde, licanje i poziranje iz samozadovoljstva nije bilo samo prihvatljivo već se i očekivalo. Mesto je bazdilo na znoj, sredstvo za dezinfekciju i onako kako je on zamišljao da miriše reklamirana kolonjska voda *Aks*.

Našao je sobu B, lagano pokucao, pa gurnuo vrata i otvorio ih. Izgledalo je kao sala za jogu sa svetlim parketom, gredom i, naravno, gomilom ogledala. Superzategnuta žena se doteturala u bikiniju i sumanuto visokim štiklama.

„Stani“, viknula je Kristin.

Žena je stala. Kristin je, šepureći se, prišla u rože bikiniju i istim sumanuto visokim potpeticama. Bez teturanja, bez nespretnosti, bez oklevanja. Oholo je koračala kao da joj pod duguje nešto.

„Nije ti dobar osmeh. Izgledaš kao da nikad nisi bila na potpeticama.“

„Obično ih ne nosim“, rekla je žena.

„Pa moraćeš da vežbaš. Oni će ti sve ocenjivati - kako ulaziš, kako izlaziš, kako hodaš, kako se držiš, tvoj osmeh, tvoje samopouzdanje, tvoje ponašanje, izražajnost lica. Dobijaš jednu šansu da ostaviš taj prvi utisak. Možeš da izgubiš takmičenje sa prvim korakom. U redu, sedite svi.“ Ostalih pet superzategnutih žena posedalo je po podu. Kristin je stajala ispred njih i koračala napred-nazad. Mišići su joj se stezali i opuštali sa svakim korakom.

„Sve biste morale još da smršate“, rekla je Kristin. „Trideset šest sati pred takmičenje većina vas će unositi dosta ugljenih hidrata. Ovo će sprečiti da vam se mišići stanjuju i daće im tu prirodnu nabreklost koja nam je potrebna. Sada bi trebalo da i dalje jedete devedeset procenata belančevina. Sve ste dobile posebne planove ishrane, jesam li u pravu?“

Zaklimale su glavama.

„Pratite ih kao Sveto pismo. Trebalo bi da pijete pet i po litara vode dnevno. To je minimum. Smanjivaćemo količinu kako se približavamo takmičenju. Samo gutljaji dan pre Nacionalnog i bez vode na sam dan takmičenja. Imam pilule za izbacivanje vode ako neka od vas i dalje zadržava težinu. Ima li pitanja?“

Jedna je podigla ruku.

„Da?“

„Hoćemo li uvežbavati takmičenje u večernjoj haljini?“

„Hoćemo. Zapamtite, dame. Većina ljudi misli da je ovo takmičenje u bodibildingu. Nije. U pitanju je fitness. Imaćete poziranje i takmičarske poze, kao što smo i radile. Ali sudije sada traže Mis Amerike, *Viktorias sikret*, Nedelju mode i, da, *MaslMag*, sve umotano u jedan elegantan paket. Harijet će vam pomoći oko večernih haljina. O, i hajde sada da proverimo potreštine za put. Molim vas, ponesite sa sobom sledeće: lepak za bikini, lepljivu traku za gornji deo, superlepak, uloške za pokrivanje bradavica, flastere za žuljeve, lepak za cipele - uvek imamo katastrofe sa kajišićima u poslednji čas - kremu za samopotamnivanje, rukavice za ovu kremu, kremu koja sprečava tamnjenje za dlanove i stopala, trakice za izbeljivanje zuba, kapi za oči...“

Tad je u ogledalu ugledala Adama. Lice joj se odjednom potpuno promenilo. Nestao je naredbodavac koji se priprema za Nacionalno takmičenje u WBFF-u. Vratila se prijateljica i kolega-nastavnik. Zapanjujuće

je kako svi mi uskačemo iz uloge u ulogu, pomislio je Adam.

„Radite na početnim pozama“, rekla je Kristin, sada gledajući prema Adamu. „Kad prvi put izađete, uradite jednu spreda, jednu otpozadi, onda se udaljite. To je to. U redu, Harijet će vas izvesti napolje. Odmah ću se vratiti.“

Kristin se bez zastajanja uputila prema njemu, ponovo prelazeći prostoriju u visokim potpeticama na kojima je bila skoro njegove visine. „Ima li nešto novo?“, pitala ga je.

„Ne baš.“

Kristin ga je povela u ugao. „Pa šta se dešava?“

Ne bi trebalo da bude neprijatno da razgovara sa ženom koja stoji na sumanuto visokim potpeticama i u oskudnom bikiniju. Međutim, bilo je. Kad je Adam imao osamnaest godina, proveo je dve nedelje u mestu Košta del Sol u Španiji. Mnoge žene su bile u toplesu, a on je smatrao da je previše zreo da bi piljio. Nije piljio, ali se zaista osećao pomalo neprijatno. Ovo osećanje mu se sada vraćalo.

„Vidim, pripremaš se za takmičenje“, rekao je.

„Nije to neko takmičenje, već nacionalno. Mogu li da budem sebična na trenutak? Korin je otišla u nezgodnom trenutku. Ona je moj partner za putovanja. Znam da se prema svemu ostalom to ne čini bitnim, ali ovo je moje prvo takmičenje od kada sam postala profesionalac i... u redu, glupo je brinuti o tome. To je samo delić onoga kako se osećam. Zapravo, stvarno sam zabrinuta. Ovo ne liči nju.“

„Znam“, rekao je Adam. „Zato i želim nešto da te pitam.“

„Reci.“

Nije znao kako to da izvede, pa je samo rekao. „Radi se o njenoj trudnoći od pre dve godine.“

Pogodak.

Njegove reci su iznenadile Kristin Oj kao neočekivani talas na plaži. Sada je bio njen red da se klacka na sumanuto visokim potpeticama.

„Šta s tim?“

„Izgledaš iznenađeno“, rekao je.

„Molim?“

„Kada sam spomenuo trudnoću. Izgledala si kao da si videla duha ili nešto slično.“

Gledala je svuda osim u njega. „Pretpostavljam da sam bila iznenađena. Mislim, ona je nestala, i iz nekog razloga ti me ispituješ o nečemu što se dogodilo pre dve godine. Ne vidim nikakvu vezu.“

„Ali sećaš se njene trudnoće?“

„Naravno. Zašto?“

„Kako ti je to saopštila?“

„Za trudnoću?“

„Da.“

„Ne sećam se.“ Ali sećala se. Videlo se. Kristin ga je lagala. „Kakve ima veze kako mi je saopštila?“

„Moraš da razmisliš. Sećaš li se ičega neobičnog u vezi s tim?“

„Ne.“

„Ništa nije bilo neuobičajeno u vezi s tom trudnoćom?“

Kristin je stavila ruke preko usana. Koža joj je blago svetlucala od sloja znoja ili su to samo bili ostaci sredstva za potamnivanje.

„Šta pokušavaš da saznaš?“

„A kada je imala pobačaj?“ Pokušao je Adam. „Kako se tada ponašala?“

Čudno, ali ta dva pitanja su nekako pogodila u samu srž. Kristin je zastala dišući polako kao da meditira, dok su joj se isturene ključne kosti podizale i spuštale. „Zanimljivo.“

„Da?“

„Pomislila sam kako je reagovala suviše blago.“

„Što znači?“

„Vidiš, razmišljala sam o tome. Tako je lako prevazišla to. Danas, kada si otišao iz škole, počela sam da razmišljam - mislim, u početku - da je Korin bila i previše dobro posle pobačaja.“

„Ne razumem.“

„Žena mora da tuguje, Adame. Žena mora da izrazi i oseti tugu. Ako je ne izraziš i ne osetiš, otrovi ti se razvijaju krvotokom.“

Adam je pokušao da se ne mršti na te moderne gluposti.

„Činilo mi se da je Korin zaključala taj bol u sebi“, nastavila je. „Kada to uradiš, ne nastaju samo otrovi već i unutrašnji pritisak. Na kraju, nešto mora da strada. Tako da sam se, kada si otišao, zapitala. Možda je Korin potopila taj bol za izgubljenom bebom. Možda ga je duboko potisnula i trudila se da ga zadrži tamo, ali sada su, dve godine kasnije, brane koje je izgradila odjednom popustile.“

Adam ju je samo posmatrao. „U početku.“

„Molim?“

„Rekla si da si ovo mislila ‘u početku’. Znači da si u nekom trenutku promenila mišljenje.“

Nije odgovorila.

„Zašto?“

„Adame, ona mi je prijateljica.“

„Znam to.“

„Ti si taj muž od koga ona pokušava da pobegne, zar ne? Mislim, ukoliko govoriš istinu da joj se ništa loše nije dogodilo.“

„Jesi li ozbiljna?“

„Jesam.“ Kristin je progutala knedlu. „Koračamo ovim ulicama u kojima živimo. Viđamo te fine komšije, i uređene travnjake, i lep baštenski nameštaj u dvorištu. Ali zapravo, niko od nas ne zna šta se zaista zbiva iza tih fasada,

zar ne?“

Nemo je stajao.

„Što se mene tiče, Adame, ti nju možda zlostavljaš.“

„Ma ajde...“

Kristin je podigla ruku. „Ne kažem da ti to stvarno radiš. Samo ti navodim primer. Jednostavno, mi to ne znamo.“ Oči su joj zablistale od suza, pa je on pomislio na njenog muža I leka i na to zašto se, s onakvim telom, ona ponekad pokrivala i nosila dugačke rukave. Mislio je kako je možda želela da bude skromna. Ali moguće da to nije bilo posredi.

Doduše, bila je u pravu. Oni žive u naizgled prijateljskoj zajednici ili usko povezanom susedstvu, ali svaki dom je ostrvo za sebe i ima vlastite tajne.

„Ti znaš nešto u vezi s ovim“, rekao joj je Adam.

„Ne znam. A sada stvarno moram da se vratim devojkama.“

Kristin se okrenula od njega. Adam gotovo što nije pružio ruku i uhvatio je za mišicu. Ipak je samo rekao: „Mislim da Korin u stvari i nije bila u drugom stanju.“

Kristin se zaustavila.

„Ti si znala, zar ne?“

I dalje okrenutih leđa, odmahнула je glavom. „Korin mi nikada ništa nije rekla.“

„Ali si ti znala.“

„Ništa ja nisam znala“, odgovorila je Kristin prigušeno. „Sada moraš da kreneš.“

DEVETNAESTO POGLAVLJE

RAJAN GA JE ČEKAO na zadnjem ulazu.

„Gde je mama?“

„Nije tu“, odgovorio je Adam.

„Kako to misliš?“

„Na putu je.“

„Kuda je oputovala?“

„To je nešto što nastavnici rade. Uskoro će se vratiti kući.“

Rajan je panično zakukao: „Trebam mi dres, sećaš se?“

„Jesi li proverio u fioci?“

„Jesam!“ Panična kuknjava prerasla je u viku. „Pitao si me to juče! Proverio sam i u fioci i u korpi za prljav veš!“

„Da li si proverio u mašini za pranje i mašini za sušenje?“

„Proverio sam obe! Svuda sam je tražio!“

„U redu“, rekao je Adam, „smiri se.“

„Ali treba mi dres! Ako ne poneseš dres, trener Džos te tera da trčiš dodatne krugove i ne možeš da igraš na utakmici.“

„Nikakav problem. Hajde da ga potražimo.“

„Ti nikada ništa ne nađeš! Trebam mi mama! Zašto mi ne odgovara na poruke?“

„Nema domet.“

„Ti to ne razumeš! Ti ne...“

„Ne, Rajane, ti ne razumeš!“

Adam je čuo kako mu glas odjekuje kroz kuću. Rajan je ućutao. Adam nije.

„Misliš da tvoja majka i ja postojimo samo da bismo tebe služili? Je F to misliš? E pa, evo novosti za tebe, druškane. Tvoja majka i ja smo takođe ljudi. Veliko iznenađenje, jelda? I mi imamo živote. I mi smo ponekad tužni, baš kao i ti. Brinemo se za sebe, baš kao i ti. Nismo tu samo kako bismo tebe usluživali i obavljali ono što ti tražiš. Da li sada razumeš?“

Sinovljeve oči bile su pune suza. Adam je začuo korake. Okrenuo se prema tom zvuku. Tomas je stajao na početku stepeništa i s nevericom zurio u oca.

„Izvini, Rajane. Nisam mislio...“

Rajan je jurnuo uz stepenice.

„Rajane!“

Protrčao je pored brata, pa se začulo kako lupa vratima spavaće sobe.

„Izgubio sam strpljenje“, kazao je Adam. „Dešava se.“

Tomas dugo nije progovarao. Potom je rekao: „Tata?“

„Molim?“

„Gde je mama?“

Adam je sklopio oči. „Rekao sam ti. Otišla je da obavi neki nastavnički posao.“

„Već ga je obavila.“

„Ima još jedan.“

„Gde?“

„U Atlantik Sitiju.“

Tomas je odmahnuo glavom. „Ne.“

„Kako to misliš, ne?“

„Znam gde je“, odgovorio je Tomas. „A to nije ni blizu Atlantik Sitija.“

DVADESETO POGLAVLJE

DOĐI, MOLIM TE, OVAMO“, rekao je Adam.

Tomas je oklevao pre nego što će sići niz stepenice prema kuhinji. Rajan je i dalje bio u svojoj sobi iza zatvorenih vrata. Možda je tako i najbolje. Tako će svi moći da se malo smire. Ali u tom trenutku, Adam je očajnički želeo da prati ono što mu Tomas priča.

„Znaš li gde vam je majka?“, pitao ga je.

„Tako nekako.“

„Kako to misliš? Da li te je zvala?“

„Ne.“

„Da li ti je poslala poruku?“

„Ne“, odgovorio je Tomas. „Ništa slično.“

„Ali znaš da nije ni blizu Atlantik Sitija.“

Ovaj je klimnuo glavom.

„Kako to znaš?“

Sin je pognuo glavu. Bilo je trenutaka kada bi video određene Tomasove pokrete ili gestove i shvatio bi da mu je sin zapravo preslikana verzija njega samog. Nikada nije sumnjao da je Tomas njegov, sličnosti su bile prevelike. Da li je za Rajana sumnjao? Nije nikada ranije, mada u nekom tajnom, mračnom kutku srca svi muškarci imaju tu strepnju. Nikada se ne oglase povodom nje. Retko kada im i dopre do svesti. Ali uvek je tu negde, drema u tom mračnom uglu, a sada je neznanac iščačkao tu strepnju i izvukao je na svetlost dana.

Da li je to objašnjenje za Adamov glupi ispad?

Izgubio je živce s Rajanom, i da, pod datim okolnostima bilo je razumljivo, imajući u vidu kako dečak nije prestajao da gnjavi o svom dresu.

Da li je ipak postojalo nešto više?

„Tomase?“

„Mama će se naljutiti.“

„Ne, neće.“

„Obećao sam joj da to neću nikada uraditi“, objasnio je Tomas. „Ali, znaš, uvek mi je odgovarala na poruke. Nije mi jasno šta se događa. Pa sam uradio nešto što ne bih smeo.“

„U redu je“, ubeđivao ga je Adam, pokušavajući da sakrije očaj u glasu. „Samo mi reci šta se dogodilo.“

Tomas je duboko uzdahnuo i pribrao se. „U redu, sećaš se kada si izlazio,

kad sam te pitao gde je mama?“

„Da.“

„I, nemam pojma, zvučao si... bilo je čudno, jednostavno. Prvo mi ti nisi rekao gde je mama, onda mi ona nije odgovarala na poruke...“ Digao je pogled. „Tata?“

„Molim?“

„Kada si nam govorio sve ono o tome da je mama na nastavničkoj konferenciji, nisi govorio istinu, je F tako?“

Adam je razmislio, ali samo kratko. „Nisam.“

„Znaš li gde je mama?“

„Ne. Posvađali smo se, izgleda.“

Dečak je klimnuo glavom previše ozbiljno. „I mama je - šta? Pobegla od tebe?“

„Ne znam, Tomase. To pokušavam da otkrijem.“

Tomas je ponovo klimnuo glavom. „Znači, mama možda ne želi da ti otkrijem gde je.“

Adam se naslonio i protrljao bradu. „Postoji ta mogućnost“, priznao je.

Tomas je stavio ruke na sto. Imao je gumenu narukvicu, poput onih koje ljudi nose kako bi promovisali plemenite ciljeve, samo što je na njegovoj pisalo SIDARFILD LAKROS. Počeo je drugom rukom da pucka narukvicom o zglob.

„Ali problem je u tome što“, objasnio je Adam, „ne znam šta se tačno dogodilo, razumeš? Ukoliko ti je mama javila i rekla da mi ne kažeš gde je, pa onda je treba poslušati. Ali mislim da nije. Mislim da ne bi dovodila tebe ili Rajana u takav položaj.“

„Nije mama“, odgovorio je Tomas, i dalje zureći u narukvicu na ruci.

„U redu.“

„Ali me je naterala da obećam da se neću registrovati.“

„Gde se nećeš registrovati?“

„Na jednoj aplikaciji.“

„Tomase?“

Podigao je pogled.

„Nemam pojma o čemu govoriš.“

„Vidiš ovako, mama i ja smo sklopili dogovor.“

„Kakav dogovor?“

„Da će koristiti tu aplikaciju samo u slučaju nužde, a ne da me špijunira. Ali meni je bilo stalno zabranjeno da je koristim.“

„Kako to misliš, u slučaju nužde?“

„Pa ako me nema ili ne može nikako da me dobije.“

Adam je ponovo osetio vrtoglavicu. Zaustavio se i pokušao da se usredsredi. „Možda bi trebalo da mi kažeš malo više o toj aplikaciji.“

„Zove se tragač telefona, služi kako bi pronašao telefon za slučaj da ga

izgubiš ili da ti ga neko ukrade.“

„U redu.“

„Znači, pokazuje ti na mapi gde se telefon nalazi. Svi telefoni imaju instaliranu ovu aplikaciju, čini mi se, ali ovo je nadograđena verzija. Tako da, ukoliko bi nam se nešto dogodilo ili mama ne može da nađe Rajana ili mene, potražiće nas preko aplikacije i saznati tačno gde smo.“

„Preko telefona?“

„Tako je.“

Adam je pružio ruku. „Daj mi da vidim.“

Tomas je oklevao. „Ali u tome je stvar. Ne bih smeo da je koristim.“

„Ali si je ipak koristio, jelda?“

Tomas je spustio pogled i klimnuo glavom.

„Registrovao si se i video gde ti je mama?“

Ponovo je klimnuo.

Adam je stavio ruku sinu na rame. „Nisam ljut“, rekao je. „Ali da li bi mi dao da pogledam i ja aplikaciju?“

Tomas je izvukao telefon. Prsti su mu zaigrali po ekranu. Kada je završio, predao je telefon ocu. Adam je pogledao. Mapa je pokazivala Sidarfild. Tri tačke su treptale na istom mestu. Plava, zelena i crvena.

„A ove tačke...“, počeo je Adam.

„To smo mi.“

„Mi?“

„Tako je. Ti, ja i Rajan.“

Adamu je u glavi snažno pulsiralo. Kada je progovorio, glas mu je zvučao udaljeno. „Ja?“

„Svakako.“

„Postoji tačka koja predstavlja mene?“

„Da. Ti si ova zelena.“

Adamu su se osušila usta. „Znači, drugim rečima, ukoliko bi htela, vaša majka je mogla da uđe u trag...“ Zastao je. Nije bilo potrebe da završi tu misao. „Koliko dugo je ova aplikacija na našim telefonima?“

„Ne znam. Tri, možda četiri godine.“

Adam je samo sedeo, pokušavajući da svari ono što je saznao. Tri-četiri godine. Tri ili četiri godine Korin je imala mogućnost da se prijavi na nekakvu aplikaciju i sazna gde su joj deca, a što je još bitnije, gde joj je muž u svakom trenutku.

„Tata?“

Bio je ponosan na svoju neupućenost kada su u pitanju ove nove tehnologije koje su ophrvale većinu, koje su nas terale da ignorišemo jedni druge i da se posvetimo njihovim nezasitim traženjem pažnje. Adamov telefon nije imao, bar on za njih nije znao, nikakve nepotrebne aplikacije. Ni igrice, ni *Tviter*, ni *Fejsbuk*, nikakvu kupovinu, rezultate, vremenske prognoze,

ništa slično. Zamolio je Rajana da mu unese u GPS najbolje putanje za vožnju, uz gustinu saobraćaja.

Ali to je bilo sve.

„A zbog čega na ovom čudu ne vidim gde je mama?“, pitao je Adam.

„Moraš da umanjiš sliku.“

„Kako?“

Tomas je ponovo preuzeo telefon, stavio dva prsta na ekran i skupio ih. Vratio je ocu telefon. Na ekranu se videla cela teritorija države Nju Džersi i, prema zapadu, Pensilvanija. Na levom delu ekrana nalazila se narandžasta tačka. Adam je dvaput kliknuo na nju i ponovo uvećao deo mape.

Pitsburg?

Adam je jednom putovao kolima u Pitsburg kako bi položio kauciju za klijenta. Trebalo mu je preko šest sati vožnje.

„Zašto ova tačka ne treperi?“, pitao je Adam.

„Zato što nije aktivna.“

„Kako to misliš?“

Tomas se uzdržao od uobičajenog uzdaha koji ispusti kada mora ocu da objasni nove tehnologije. „Kada sam pogledao na aplikaciji pre nekoliko sati, bila je i dalje u pokretu. Međutim, pre sat jednostavno je ostala tamo.“

„Znači stala je tamo?“

„Nisam siguran. Vidiš, ako bi kliknuo ovde...“, pružio je ruku i dotakao ekran. Pojavila se sličica mobilnog telefona s imenom *Korin*. „Ovde desno pokazuje koliko joj je ostalo baterije. Vidiš? Kada sam proverio, ostalo joj je oko četiri procenta. Sada joj se ispraznila baterija, zato više ne treperi.“

„Da li je ona i dalje tamo gde je i ta tačka?“

„Ne znam. Tačka sada samo pokazuje mesto gde joj se baterija ispraznila.“

„I više ne možemo da vidimo gde se nalazi?“

Tomas je odmahnuo glavom. „Ne, sve dok mama ne napuni telefon. Osim toga, nema svrhe da joj se šalju poruke niti da je zovemo.“

„Jer joj je baterija telefona prazna.“

„Tako je.“

Adam je klimnuo glavom. „Ali ukoliko bismo nastavili da pratimo ovde, mogli bismo da vidimo kada je dopuni?“

„Tačno.“

Pitsburg. Zašto bi, kog vraga, Korin išla u Pitsburg? Koliko je njemu poznato, ona tamo nikoga ne poznaje. Koliko je njemu poznato, ona tamo nikada i nije bila. Nije mogao da se seti da je ikada govorila o tom gradu, o rodbini ili prijateljima koji su se tamo preselili.

Ponovo je zumirao narandžastu tačku. Ime ulice je Južna avenija Bredok. Pritisnuo je dugme za satelitsku fotografiju. Nalazila se u blizini omanjeg tržnog centra ili nečega sličnog. Mogao se videti supermarket, prodavnica sa stvarima za dolar, *Futloker*, *Gejmspof*. Možda se zaustavila tamo kako bi

pojela nešto, obnovila zalihe ili slično.

Ili se možda nalazila s neznancem.

„Tomase?“

„Molim?“

„Da li je ova aplikacija instalirana i na moj telefon?“

„Mora biti. Ako neko može tebe da vidi, možeš i ti njega.“

„Možeš li mi pokazati gde je?“

Adam mu je pružio telefon. Dečak je zažmirio i ponovo zaigrao prstima po ekranu. Konačno je objavio: „Našao sam.“

„Kako to da je ja nikada pre nisam video?“

„Bila je na poslednjoj strani u grupi drugih aplikacija koje nikada nisi koristio.“⁹

„Znači, ako bih se sada prijavio“, kazao je Adam, „mogao bih da motrim na mamin telefon?“

„Rekao sam ti, prazna joj je baterija.“

„Ali u slučaju da je napuni?“

„Da, moći ćeš to da vidiš. Samo ti treba lozinka.“

„Koja je lozinka?“

Tomas je oklevao.

„Tomase?“

„VolimSvojuPorodicu“, otkrio je. „Sve je jedna reč. Sa velikim slovima V, S i P.“

DVADESET PRVO POGLAVLJE

ODA, MAJSTORE, tako se to radi!

Bob Bejm - ili, kako je Adam voleo da ga zove, Gaston - pogodio je još jedan skok-šut iz okreta. Da, Veliki Bob je večeras u formi. Sve mu polazi za rukom. *Kida.*

Bilo je to na basketu kod luteranske crkve u Betu. Dvaput nedeljno su na smenu igrali momci, uglavnom očevi porodica. Razlikovali su se po sposobnostima. Neki su bili odlični - jedan je čak igrao u sveameričkoj asocijaciji na Djuku i u prvoj ekipi *Boston seltiksa* pre nego što se povukao zbog povrede kolena - a neki su bili tako loši da su se jedva kretali.

Međutim, tog dana je Bob Bejm, Veliki Bob Bejm, bio glavni, nepogrešivi, automat za ubacivanje u koš. Pod košem je razbijao kao čitav tim. Koristio je svojih sto dvadeset dva kilograma i čistio sve pred sobom. Oborio je onog gospodina Sveameričku Košarkašku Superzvezdu. Ovaj ga je oštro pogledao, ali Veliki Bob Bejm mu je uzvratio istom merom.

Da, seronjo, bezi da te ne isprašim.

Dame i gospodo, Veliki Bob Bejm se vratio. Obično bi ga onaj Sveamerički s glupim zavojem na kolenu savladavao. Ali ne i tog dana. Ma ni blizu. Bob se držao. Čoveče, kako bi se njegov matori ponosio. Stari je Boba u detinjstvu uporno zvao Beti umesto Bobi i govorio mu da je bezvredan i slab i, što je najgore, pičkica i peško, pa čak i devojčica. Njegov otac, grubi gad, trideset godina je bio sportski direktor sidarfildske gimnazije. Ako potražite u rečniku šta znači *stara škola*, naći ćete sliku Roberta Bejma Starijeg. Bilo je teško odrastati uz takvog čoveka, ali na kraju je nesumnjivo ta okrutna ljubav donela rezultate.

Šteta. Šteta što njegov matori ne može da vidi kako mu je sin jedinac postao tako bitan čovek u varoši. Bob više nije živeo u bednom delu gradića, gde su se trudili da opstanu nastavnici i radnici. Ne, kupio je veliku vilu sa spuštenim krovom nad mansardom u bogatom delu varoši. On i Melani su vozili svako svoj mercedes. Ljudi su ih poštovali. Bob je pozvan da se učlani u ekskluzivni sidarfildski golf-klub, gde je njegov otac jednom otišao kao gost. Bob je imao troje dece, a svi su bili sjajni sportisti, iako je Pit trenutno imao loš period u lakrosu, pa je moguće da će izgubiti stipendiju pošto mu je mesto zauzeo Tomas Prajs. Svejedno, dugo je sve išlo kao po loju.

A i opet će.

Šteta što njegov otac nije video ni taj deo. Šteta što nije video kako njegov

sin gubi posao, jer bi tako znao kakav je Bob zapravo tip čoveka - onaj koji opstaje; pobjednik; čovek koji, kad se suoči s nedaćom, istraje. Upravo se spremao da okrene list u groznom poglavlju života i ponovo postane Veliki Bob, veliki hranilac. Čak će i Melani to uvideti.

Melani, njegova supruga, nekadašnja predvodnica navijačica. Nekad ga je gledala s nečim sličnim obožavanju, ali je nakon preokreta počela mnogo da mu prebacuje, zamerala mu što je u prošlosti bio velikodušan, što se razmetao novcem, tako da nisu imali ušteđevinu kad je ostao bez posla. Naravno, oko njih su počeli da kruže lešinari. Banka je bila spremna da mu poništi pravo na oslobađanje od hipoteke na kuću. Inkasant je trabunjao nešto o ona dva mercedesa S kupe.

E pa, ko će se sad poslednji smejati?

Otac Džimija Hoča, glavni njujorški lovac na nove službenike, tog dana ga je pozvao na razgovor za posao, a Bob Bejm je, jednostavno rečeno, zablistao. Oborio ih je s nogu. Čovek koji je vodio razgovor jeo mu je iz ruke. Naravno, još ga nisu pozvali - Bob je bacao pogled na telefon uz teren - ali uskoro hoće. Dobiće taj posao, možda će čak i tražiti više deonica, a onda, e pa, zvanično će se vratiti. Samo kad bude rekao Melani za razgovor. Ona će se konačno opet potruditi, možda će čak i obući onaj njen ružičasti veš koji je on tako voleo.

Vrativši se na teren, Bob je dobio loptu, krenuo ka obruču i dao koš za pobjedu.

O, da, Bob se vratio, i bolji je nego ikad. Čoveče, kamo sreće da se tako osećao one večeri kad ga je ona cepidlaka Adam Prajs ganjao zbog toga što je odabrao Džimija Hoča za tim lakrosa. Zaboga, sva ta tri klinca bila su očajna. Svi će završiti kao proslavljeni dodavači peškira. Koga je briga što ih deli deseti deo poena koje dodeljuju neki procenitelji iz odbora koji vode računa samo o dobrim igračima? Nije imao nameru da uprska razgovor za taj veliki posao. Mada to ne bi uticalo ni na šta. Nije baš da su on i otac Džimija Hoča bili u nekom dogovoru o reciprocitetu, ali hej, u životu se sve svodi na međusobno češanje leđa. Zar nisu sportovi pouke za život? Deca bi mogla to odmah da nauče.

Bobov tim se spremao da zaigra novu utakmicu kad mu je telefon zazvonio.

Brzo ga je dohvatio, a ruka mu je drhtala dok je proveravao ko ga zove.

GOLDMAN.

To je to.

„Bobe, jesi li spreman?“

„Počnite bez mene, momci. Moram da se javim.“

Bob je pošao u hodnik da bi bio sam. Nakašljao se i osmehnuo, jer, ako se zaista smeškaš, tvoj glas pun samopouzdanja dopreće do drugog kraja veze.

„Halo?“

„Gospodin Bejm?“

„Ja sam.“

„Ovde Džeri Kac iz *Goldmana*

„Da, zdravo, Džeri. Drago mi je što te čujem.“

„Bojim se da vesti nisu lepe, gospodine Bejme.“

Bob je osetio kako mu se srce steže. Džeri Kac je pričao još nešto o tome kako je tržište konkurentno i kako je uživao u razgovoru s njim, ali te reči su se stopile u neku jedva razaznatljivu zbrku. Džeri, onaj koščati degen, još je trtljao. Dok je teskoba ispunjavala Bobove grudi, opet se setio nečega. Pomislio je još jednom na ono veče, na to kako ga je Adam otvoreno napao što je izabrao Džimija Hoča. Bob je sad shvatio da ga je to iznenadilo iz više razloga. Pre svega, šta se to tiče čoveka koga je Bob izabrao, a koji čak neće ni trenirati tim koji putuje? Adamov i Korinin sin je bio u timu. Šta mu onda smeta izbor Džimija Hoča?

Što je još važnije, posebno sad kad bolje razmisli o tome: kako se Adam tako brzo oporavio od razorne vesti za koju je čuo samo nekoliko minuta ranije, za šankom Američke legije?

Džeri je i dalje pričao. Bob se uporno smešio. Smešio i smešio. Kao kreten, a kad je na kraju rekao: „Hvala ti što si me pozvao i javio“, Bob je bio ubeđen da je zvučao kao pravi samouvereni kreten.

Prekinuo je vezu.

„Bobe, jesi li spreman?“

„Hajde, čoveče, potreban si nam.“

Zaista im je bio potreban. Bob je pomislio kako je tako bilo s Adamom pre neko veče. Isto kao što će se Bob vratiti na teren da nađe ventil za gnev, možda je i Adam njega napao što je izabrao Džimija zato što mu je trebao ventil.

Kako bi, zapitao se Bob, Adam reagovao kad bi znao celu istinu o svojoj ženi? Ne samo onu izdaju za koju je sad znao. Već celu istinu.

E, pa, pomislio je Bob trčeći nazad na teren, uskoro će saznati.

DVADESET DRUGO POGLAVLJE

BILO JE DVA UJUTRO kad se Adam setio nečeg - tačnije, nekog. Suzan Houp iz Najaka u državi Njujork.

Upravo ona je navela Korin na veb-stranicu Fake-A-Pregnancy. Zar nije odatle sve počelo? Korin je upoznala Suzan. Suzan je glumila trudnoću. Korin, iz nekog razloga, resi da uradi isto. Možda. A onda se pojavi neznanac.

Adam je na telefonu izabrao pretraživač i ukucao *Suzan Houp, Najak u državi Njujork*. Računao je da to verovatno neće upaliti, da je ta žena verovatno dala lažno ime ili lažni grad za lažnu trudnoću, ali gotovo istog trena je dobio rezultate.

U Belim stranama je upisana Suzan Houp iz Najaka u Njujorku kao neko između trideset i trideset pet godina. Navedeni su i broj telefona i adresa. Adam se spremao da ih zapiše kad se setio nečeg što ga je pre nekoliko nedelja Rajan naučio - istovremenim pritiskom na dva tastera telefona slika se ekran. Pokušao je, proverio sliku na aplikaciji i video da je čitljiva.

Isključio je telefon pa ponovo pokušao da utone u san.

TRILKINDOWNLOAD

PRETRPANA DNEVNA SOBA u kući starog Rinskog smrdela je na sredstvo za čišćenje i mačju pišaćku. Soba je bila krcata, ali to je značilo samo da je tamo bilo desetak ljudi. Svejedno, Adamu je to bilo dovoljno. Zapazio je ćelavog čoveka koji je obično prenosio sportske događaje za *Star ledžer*. Tamo je bila i novinarka iz bergenskog *Rikorda*, koja se dopadala Adamu. Prema rečima Adamovog izuzetnog pomoćnika Endija Gribela, tamo su bili i novinari *Ozburi park presa* i *Nju Džersi heralda*. Najveće televizijske mreže nisu se još zainteresovale, ali njudžersijski *Njuz 12* su poslali ekipu s kamermanom.

To će biti dovoljno.

Adam se nagnuo prema Rinskom. „Sigurni ste da vam ovo ne smeta?“

„Šališ se?“ Starac je izvio obrvu. „Jedva se uzdržavam da ne uživam u svemu.“

Tri reportera su sedela stisnuta na kauču pokrivenom najlonom. Jedan se naslonio na pijanino uza zid. Na suprotnom zidu visio je sat s kukavicom u kućici. Na stočiću je stajalo još Hamalovih figurica. Nekada čupavi tepih tako

je bio izgažen da je ličio na veštačku travu.

Adam je još jednom proverio telefon. Na tragaču još nije bilo ničega. Korin ili nije napunila bateriju ili... nije bilo svrhe da u tom trenutku razmišlja o tome. Novinari su ga posmatrali puni iščekivanja i skepticizma, deo njih kao da je mislio „da vidimo šta imaš“, a drugi „samo gubimo vreme“. Adam je istupio. Gospodin Rinski je ostao gde je bio.

„Hiljadu devetsto sedamdesete“, počeo je Adam bez uvoda, „Majkl Dž. Rinski se vratio kući posle službe državi po najneprijatnijim bojištima u Vijetnamu. Vratio se ovamo, u voljeni grad, i oženio se gimnazijskom ljubavi Junis Šefer. Zatim je, novcem dobijenim kao pomoć veteranima, Majk Rinski kupio kuću.“

Adam je zastao. Zatim je dodao: „Ovu kuću.“

Novinari su pisali.

„Majk i Junis su dobili tri sina i podigli ih u istoj ovoj kući. Majk se zaposlio u mesnoj policiji, gde je počeo kao patroladžija, pa je sticao sve više činove i postao načelnik. On i Junis su mnogo godina bili važni članovi zajednice. Dobrotvorno su radili u mesnom prihvatilištu, u gradskoj biblioteci, u programu košarke za omladinu, u paradi za Četvrti jul. Za skoro pedeset godina Majk i Junis ostavili su traga u mnogim životima u ovom gradu. Marljivo su radili. Kad bi Majk napuštao stresni posao, vraćao bi se upravo ovamo, u ovu kuću. Sam je ponovo izgradio kotlarnicu u podrumu. Njegova deca su odrasla, završila škole i odselila se. Majk je nastavio da radi, i na kraju, posle trideset godina, isplatio je hipoteku. Sad u potpunosti poseduje ovu kuću - kuću u kojoj smo sad svi mi.“

Adam je načas pogledao iza sebe. Kao po dogovoru - zapravo, i bilo je po dogovoru - starac je spustio ramena, oklembesio lice i digao staru uramljenu sliku Junis.

„Onda se“, nastavio je Adam, „Junis Rinski razbolela. Nećemo narušavati njenu privatnost ulazeći u pojedinosti. Međutim, Junis voli ovu kuću. Ona joj je utočište. Nova mesta je sad plaše pa nalazi utehu na mestu gde je s voljenim suprugom podigla Majka Mlađeg, Denija i Bila. A sad, posle čitavog života provedenog u radu i žrtvovanju, vlada želi da joj ovu kuću - njenu kuću - oduzme.“

Svi su prestali da pišu. Adam je hteo da osete težinu toga, pa je pružio ruku iza sebe, uzeo bocu s vodom i ovlažio grlo. Kad je opet progovorio, u isprekidanom glasu mu se osećalo kako kipti i jedva uzdržava gnev.

„Vlada želi da Majka i Junis izbací iz jedinog doma za koji znaju, ne bi li neki bogati konglomerat mogao da je sruši i izgradi prodavnicu *Banana ripablik*.“ Nije baš sasvim tačno, pomislio je Adam, ali je blizu. „Ovaj čovek“ - Adam je pokazao na starog Rinskog, koji je s uživanjem igrao svoju ulogu, uspevši nekako da izgleda još krhkije nego što je bio - „ovaj američki heroj i patriota, želi samo da zadrži dom za koji je mukotrпно radio. To je sve. A oni

hoće da mu ga oduzmu. Pitam vas, liči li vam to na Sjedinjene Američke Države? Zar naša vlada otima imovinu radnog naroda i daje je bogatima? Zar izbacujemo ratne heroje i stare žene na ulicu? Zar im jednostavno oduzimamo kuću pošto su čitavog života radili da je isplate? Zar im prosto buldožerom sravnimo snove kako bismo stvorili još jedan tržišni centar?"

Sad su svi gledali u starog Rinskog. Čak se i Adam zaista zagrejao. Svakako je izostavio neke delove - recimo, kako je Rinskijevima ponuđen mnogo veći novac nego što kuća vredi - ali tada bi izgubili ravnotežu. Advokati biraju strane. Druga strana, kada odgovori, ako to uradi, izvrnuće sve. Vi i treba da ste pristrasni. Tako sistem funkcioniše.

Neko je slikao starog Rinskog. Pa još neko. Novinari su dizali ruke da postave pitanja. Jedan je doviknuo Rinskom, pitajući ga kako se oseća. Ovaj je mudro igrao, izgledao je izgubljeno i lomno, ne toliko gnevno koliko zbunjeno. Slegnuo je ramenima, digao ženinu sliku i jednostavno rekao: „Junis želi da poslednje dane provede ovde.“

Gem, set i meč, pomislio je Adam.

Neka suprotna strana izvrće činjenice koliko hoće. Njima je pripala udarna rečenica. Njima je pripala bolja priča - a to zaista mediji uvek žele, ne najistinitiju priču već najbolju. Koja priča će biti uzbudljivija - veliki konglomerat koji izbacuje ratnog heroja i njegovu bolesnu suprugu iz njihovog doma ili tvrdoglavi starac koji sprečava osavremenjivanje time što neće da uzme novac i preseli se u bolji smeštaj?

Ova druga neće biti ni blizu.

Polu sata pošto su novinari otišli, Gribel je s osmehom na licu lupnuo Adama po leđima. „Za tebe je. Gradonačelnik Gaš.“

Adam je uzeo telefon. „Halo, gospodine gradonačelniče.“

„Misliš da će ovo upaliti?“

„Upravo su nas zvali iz *Tudeja*. Hoće da dođemo sutra ujutro radi ekskluzivnog intervjua. Rekao sam da nećemo jos.

Blefirao je, ali izuzetno dobro.

„Znaš li koliko danas traju vesti?“, uzvratio je Gaš. „Možemo mi to da prebrodimo.“

„O, ne verujem“, kazao je Adam.

„Zašto?“

„Zato što smo rešili da zasad slučaj vodimo kao opšti i korporativan. Ali ćemo otići korak dalje.“

„Što znači?“

„Što znači da ćemo otkriti kako je gradonačelnik, koji se svojski trudi da istera stari bračni par iz njihove kuće, možda kivan na poštenog policajca koji ga je jednom uhapsio, iako ga je posle pustio.“

Tajac. Zatim: „Bio sam tinejdžer.“

„Da, ubeđen sam da će to lepo zvučati u štampi.“

„Ne znaš s kim se kačiš, druškane.“

„Mislim da znam“, rekao je Adam. „Gaše?“

„Molim?“

„Izgradi novo selo oko ove kuće. Izvodljivo je. O, želim ti prijatan dan.“

TRILKIN DOWNLOAD

SVI SU OTIŠLI iz kuće Rinskijevih.

Adam je čuo kuckanje tastature iz niše u kuhinji. Kad je ušao tamo, zaprepastio se količinom tehnologije koja ga je okružila. Tamo su stajala dva računara s velikim ekranima i laserski štampač na pultu. Zid je bio sasvim obložen plutom. Na njemu su, prikačene čiodama, visile fotografije, novinski isecci i odštampani članci s interneta.

Rinski je naočare za čitanje držao navrh nosa. Odsjaj ekrana je isticao plavetnilo njegovih očiju.

„Šta je sve ovo?“, pitao je Adam.

„Samo se zanimam.“ Rinski se zavalio na stolici i skinuo naočare. „To mi je hobi.“

„Surfovanje po internetu?“

„Ne baš.“ Pokazao je iza sebe. „Vidiš ovu fotografiju?“

Bila je to slika devojke sklopljenih očiju za koju je Adam pretpostavio da ima između osamnaest i dvadeset godina. „Da li je mrtva?“

„Od 1984.“, kazao je Rinski. „Telo joj je pronađeno u Medisonu u Viskonsinu.“

„Studentkinja?“

„Sumnjam. Pomislio bi da je studentkinju lako identifikovati. To nije tačno.“

„Znači, neidentifikovana žena?“

„Tako je. Vidiš, ja i neki momci na internetu tražimo pomoć, razmenjujemo obaveštenja.“

„Rešavate zastarele slučajeve?“

„Pa, trudimo se.“ Uputio je Adamu osmeh u stilu: baš mi je neprijatno. „Kao što rekoh, to je hobi. Da se stari pajkan nečim zanima.“

„Hej, imam jedno pitanje za vas.“

Rinski je dao znak Adamu da sluša.

„Imam svedoka kog treba da pronađem. Čvrsto verujem kako treba sam to da uradim.“

„Tako je uvek bolje“, složio se Rinski.

„Dobro, ali nisam siguran da li je kod kuće, a i ne želim da je upozorim ni da tražim da se sastanemo.“

„Hoćeš da je iznenadiš?“

„Tačno.“

„Kako se zove?“

„Suzan Houp“, kazao je Adam.

„Imaš broj njenog telefona?“

„Da, Endi mi ga je našao preko interneta.“

„Dobro. Živi li daleko?“

„Verovatno dvadesetak minuta kolima.“

„Daj mi broj.“ Rinski je pružio ruku i promrdao prstima. „Pokazaću ti pametnu tehniku kojom policija može da se služi, ali bih ti bio zahvalan ako to zadržiš za sebe.“

Adam mu je dao broj. Rinski je opet stavio na nos naočare, podigao slušalicu crnog telefona kakve Adam još od detinjstva nije video, pa okrenuo broj. „Ne brini“, rekao je. „Imam skrivenu identifikaciju.“ Posle dva poziva ženski glas je odgovorio: „Halo.“

„Suzan Houp?“

„Ko pita?“

„Radim za *Ekmi* servis čišćenja odžaka...“

„Nisam zainteresovana, izbrišite me sa spiska.“

Klik.

Rinski je slegnuo ramenima i nasmešio se. „Kod kuće je.“

DVADESET TREĆE POGLAVLJE

ADAM SE VOZIO tačno dvadeset minuta.

Zaustavio se uz jednu od onih žalosnih kućica u nizu, zidanih od dosadne opeke, koje su mladim parovima omogućavale da uštede za pravu kuću, i pružale utočište razvedenim očevima koji su ostali bez novca i/ili želeli da ostanu blizu dece. Pronašao je kuću 9B i kucnuo na vrata.

„Ko je?“

Glas je bio ženski. Nije otvorila vrata.

„Suzan Houp?“

„Šta želite?“

Zapravo, nije bio spreman za ovo. Iz nekog čudnog razloga pretpostavljao je da će otvoriti vrata i pustiti ga da uđe, pa da može da joj objasni zbog čega je došao, mada još nije bio siguran koji je razlog dolaska. Suzan Houp je slab trag, nategnuta veza s onim što je navelo Korin da pobegne. Možda bi mogao blago da povuče tu vezu i nešto nauči.

„Zovem se Adam Prajs“, rekao je pred zatvorenim vratima. „Moja žena je Korin.“

Tišina.

„Sećate li je se? Korin Prajs?“

„Ona nije ovde“, odvratio je glas za koji je pretpostavio da je Suzanin.

„Nisam ni mislio da je tu“, rekao je, mada kad je bolje razmislio, možda se pomalo i nadao da će tako lako naći Korin.

„Šta želite?“

„Možemo li da porazgovaramo?“

„O čemu?“

„O Korin.“

„To se mene ne tiče.“

Vikanje kroz vrata mu se, naravno, činilo hladnim, ali Suzan Houp se očigledno još nije osećala dovoljno ugodno da ih otvori. Nije želeo da je pritiska i sasvim odbije. „Šta se vas ne tiče?“, pitao je.

„Vi i Korin. Kakve god muke da imate.“

„Zašto mislite da imamo muka?“

„Zašto biste inače bili ovde?“

Zaista, zašto bi dolazio. Poen za Suzan Houp. „Znate li gde je Korin?“

Nešto dalje na betonskoj stazi, zdesna, stajao je poštar i sumnjičavo odmeravao Adama. Ni to nije bilo iznenađujuće. Pomislio je na razvedene

očeve koji se tu pojavljuju, ali naravno, bilo je tu i razvedenih majki. Adam je pokušao da poštaru klimne glavom ne bi li mu pokazao da nikome neće nautiti, ali to izgleda nije pomoglo.

„Otkud bih ja to znala?“, pitao je glas.

„Nema je“, kazao je Adam. „Pokušavam da je nađem.“

Prošlo je nekoliko sekundi. Adam je koraknuo unazad s rukama uz bokove, trudeći se da izgleda što bezopasnije. Na kraju su se vrata odškrinula. Lanac je još bio na mestu, ali sad je mogao da vidi tračicu Suzaninog lica. I dalje je želeo da uđe i sedne, da razgovara licem u lice s njom, da je zainteresuje, razoruža, skrene joj pažnju, šta god je potrebno. Međutim, ako se Suzan osećala bezbedno s lancem, neka joj bude.

„Kad ste poslednji put videli Korin?“, pitao ju je.

„Oдавно.“

„Koliko davno?“

Adam je primetio da je skrenula pogled udesno. Nije baš prihvatao mišljenje da prema pokretima očiju može da se prepozna laž, ali znao je da kad neko pogleda nagore ili udesno, to obično ukazuje da taj pokušava da se vizuelno *seti* nečega, a kad pogleda ulevo, to znači da vizuelno *konstruiše*. Svakako, kao i sa svim uopštavanjima, i na ovo ne treba računati, a i vizuelna konstrukcija nije isto što i laž. Kad biste nekog zamolili da zamisli ljubičastu kravu, to bi dovelo do toga da vizuelno konstruiše, što nije ni laž ni prevara.

Ovako ili onako, nije mislio da ga laže.

„Pre možda dve ili tri godine.“

„Gde?“

„U *Starbaksu*.“

„Znači, niste se videle od...“

„Od vremena kad je shvatila da lažem za trudnoću“, dovršila mu je rečenicu. „Tako je.“

Adam nije očekivao takav odgovor. „Niste se čule telefonom?“

„Nismo se čule telefonom, nismo pisale jedna drugoj imejlove, pisma, ništa. Žao mi je što ne mogu da vam pomognem.“

Poštar je uporno prilazio, uporno delio poštu, uporno odmeravao Adama. Ovaj je digao šake iznad očiju da se zaštiti od sunca. „Znate, Korin se ponašala kao vi.“

„Kako to mislite?“, upitala je.

„Znate na šta mislim.“

Kroz odškrinuta vrata video je kako Suzan klima glavom. „Mnogo me je ispitivala.“

„Šta vas je pitala?“

„Gde sam kupila veštački stomak, kako sam došla do ultrazvučnih snimaka, tako nešto.“

„Pa ste je uputili na Fake-A-Pregnancy.com.“

Suzan je levu ruku stavila na dovratnik. „Nisam je nikud ‘uputila’“, malo se brećnula.

„Nisam to mislio.“

„Korin je pitala, rekla sam joj za to. To je sve. Samo, taćno je da je bila gotovo isuviše radoznala. Kao da smo srodne duše.“

„Ne razumem.“

„Mislila sam da će me osuđivati. Mislim, većina ljudi bi, zar ne? Ne mogu im zameriti. Čudna žena što se pretvara da je trudna. Ali činilo mi se da smo slične. Odmah me je pridobila.“

Divno, pomislio je Adam, ali je zadržao zajedljivost za sebe. „Ako mogu da budem otvoren“, rekao je polako, „u kojoj meri ste slagali moju ženu?“

„Kako to mislite?“

„Kao prvo“ - pokazao je na njenu šaku na dovratku - „nimate burmu na prstu.“

„Opa, pa vi ste pravi Šerlok!“

„Jeste li uopšte bili u braku?“

„Jesam.“

U glasu joj je nazreo žaljenje, pa je naćas pomislio da će uvući onu šaku i zalupiti vrata.

„Žao mi je“, rekao je Adam. „Nisam hteo...“

„On je kriv, znate.“

„Za šta?“

„Što nismo mogli da imamo decu. Stoga biste pomislili da bi Harold bio malo saosećajniji, je li tako? Imao je mali broj spermatozoida. Pućao je ćorcima. Lošim plivaćima. Nikad mu to nisam prebacila. On je bio kriv, ali to i nije krivica, ako shvatate šta hoću da kaćem.“

„Shvatam“, rekao je. „Znaći, u stvari, nikad niste bili u drugom stanju?“

„Nikad“, rekla je, a u glasu joj se nazreo oćaj.

„Korin ste rekli da ste imali mrtvorodenće.“

„Pomislila sam da bi me bolje razumela ako to kaćem. Ili pak da me ne bi razumela. Sasvim suprotno, zaista. U svakom slućaju, da će saosećati sa mnom. A ja sam tako mnogo ųelela da zatrudnim da sam zapravo sama kriva. Harold je to primetio. Zbog toga se povukao. Moćda. Moćda me nikad i nije voleo. Više nisam sigurna. Ali ja sam oduvek ųelela decu. Još kao devojćica, ųelela sam veliku porodicu. Moja sestra Sara, koja se klela da nikad neće imati nijedno dete, e, pa ona ih ima troje. Sećam se i kako je bila srećna u trudnoći. Kako je blistala. Pretpostavljam da sam htela da vidim kako je to. Sara je govorila da se, zbog toga što je trudna, oseća znaćajno, svi su je ispitivali kad joj je termin, ųeleli joj sreću i sve to. Tako sam jednog dana to uradila.“

„Pretvarali ste se da ste trudni?“

Suzan je klimnula glavom. „Zapravo je to bio ųtos. Tek da vidim kako bi to bilo. Sara je bila u pravu. Ljudi su mi pridržavali vrata. Hteli su da mi ponesu

namirnice ili da mi ustupe mesto za parkiranje. Raspitivali su se kako se osećam i, uistinu, kao da su marili za moje odgovore. Ljudi se navuku na drogu, zar ne? Navuku se na to stanje, a pročitala sam da je to sve zbog oslobađanja nekog dopamina. Meni je to izazivalo isto dejstvo. Za mene je to bilo oslobađanje dopamina.“

„Radite li još to?“, pitao je, mada ga i nije zanimalo. Suzan Houp je rekla njegovoj ženi za onu stranicu na internetu. Već je to shvatio. Tu ništa novo nije mogao da sazna.

„Ne“, odgovorila je. „Kao i svi zavisnici, prestala sam kad sam dotakla dno.“

„Ne smeta vam ako vas upitam kad se to dogodilo?“

„Pre četiri meseca. Kad je Harold saznao i odbacio me kao staru krpu.“

„Žao mi je“, rekao je.

„Ne treba da vam bude. Tako je najbolje. Sad idem na terapiju i, premda priznajem da imam tu bolest - ja sam kriva, nije niko drugi - Harold je prestao da me voli. Sad sam to shvatila. Možda me nikad i nije voleo, ne znam. A možda je počeo i da me prezire. Čovek ne može da ima decu, a to mu pogada muškost. Možda je to posredi. Bilo kako bilo, tražila sam potvrdu na drugoj strani. Naš odnos se zatrovao.“

„Žao mi je“, ponovio je Adam.

„Nije važno. Niste došli da slušate o tome. Dovoljno je da kažem kako sam srećna što nisam dala novac. Možda je onaj čovek što je Haroldu odao moju tajnu nešto najbolje što me je zadesilo.“

Adam je negde u grudima osetio ledeni talas koji mu je dopro do prstiju. Imao je utisak da mu glas dolazi odnekud veoma daleko. „Koji čovek?“

„Molim?“

„Rekli ste da je neki čovek vašem mužu otkrio vašu tajnu“, kazao je. „Koji čovek?“

„O, bože.“ Suzan je konačno otvorila vrata i izbezumljeno ga pogledala. „Rekao je i vama.“

DVADESET ČETVRTO POGLAVLJE

ADAM JE SEO na kauč preko puta Suzan Houp.

Zidovi i nameštaj u njenom stanu bili su beli, ali svejedno, sve je izgledalo nekako mračno i depresivno. Prozora nije bilo, mada je nešto prirodne svetlosti prodiralo unutra. Nigde nije bilo vidljivih mrlja ni prašine, ali je ipak stan delovao prljavo. Ono malo umetničkih dela, ako bi se tako mogla nazvati, čak i u motelu bi se smatrala bezličnim.

„Jeste li tako saznali za lažnu trudnoću?“, pitala je Suzan. „Taj čovek je i vas posetio?“

Sedeo je tamo, još osećajući onu hladnoću. Suzan je skupila kosu u nešto što bi trebalo da bude punđa. Ono što je ostalo na mestu pridržavala je štipaljka od kornjačevine. Desni zglob joj je ukrašavalo bezbroj narukvica u ciganskom stilu, i svaki put kad bi se pomerila, one bi zazveckale. Imala je krupne, iskolačene oči i mnogo je treptala. S takvim očima mora da je u mladosti izgledala žudno i uzbuđeno, mada je sad izgledala kao da čeka udarac.

Adam se nagnuo napred. „Rekoste da niste dali novac.“

„Tako je.“

„Ispričajte mi šta se dogodilo.“

Suzan je ustala. „Hoćete li malo vina?“

„Ne.“

„Verovatno i ja ne bi trebalo da pijem.“

„Šta se dogodilo, Suzan?“

Žudno je pogledala prema kuhinji. Adam se setio još jednog pravila ispitivanja, ako ne i iz života: alkohol otpušta kočnice. Od njega ljudi progovore, pa iako se naučnici po tom pitanju ne slažu, Adam je bio ubeđen da je alkohol serum istine. Ovako ili onako, ako prihvati njeno gostoprimstvo, ona će verovatno biti raspoloženija za razgovor.

„Možda čašicu“, rekao je.

„Belog ili crnog?“

„Svejedno.“

Otišla je poskakujući u kuhinju, što je u tom depresivnom stanu izgledalo kao da tu ne pripada. Dok je vadila bocu iz frižidera, rekla je: „Radim skraćeno radno vreme kao kasirka u *Kolu*. Tamo mi se dopada. Kao zaposlena, imam popust, a i tamo su svi fini.“

Izvadila je dve čaše i sipala.

„I tako, jednog dana izađem na pauzu za ručak. Iza radnje ima onih izletničkih stolova. Otišla sam tamo gde me je čekao čovek s kačketom na glavi.“

Kačket. Adam je progutao knedlu. „Kako je izgledao?“

„Mlad, mršav belac. Nekako čudan. Znam da zvuči neobično, posebno zbog onoga što se nadalje događalo, ali je bio simpatičan. Kao da mi je prijatelj. Smešio se, tako da sam se malo opustila.“

Sipala je vino.

„I šta je onda bilo?“, pitao je Adam.

„Iz čista mira me pita da li moj muž zna. Ukočim se i pitam ga nešto u stilu: molim? A on pita da li zna da se pretvaram da sam trudna.“

Suzan je podigla čašu i otpila velik gutljaj. Adam je ustao i pošao prema njoj. Pružila mu je čašu i onda pomerila svoju da se kucnu. Adam je poslušao.

„Nastavite“, rekao je.

„Pitao me je da li moj muž zna za tu laž. Pitala sam ga ko je on. Nije mi rekao. Samo je kazao nešto kao, neznanac koji otkriva istinu. Kaže kako ima dokaz da lažem za trudnoću. Prvo sam pomislila da me je viđao u *Bukendsu* ili *Starbaksu*, znate, kao i Korin. Međutim, ja ga dotad nisam videla i nešto u tome kako je govorio... jednostavno mi nije bilo uverljivo.“

Suzan je otpila još jedan gutljaj. Popio je i on. Vino je bilo grozno.

„I tako mi taj čovek kaže kako traži pet hiljada dolara. Kaže da će, platim li, otići i da ga više nikad neću videti, a onda mi je rekao - a to je bilo zaista neobično - da više ne smem da lažem.“

„Šta je time mislio?“

„To je rekao. Rekao je: evo dogovora. Platite mi pet hiljada dolara i prestanite da glumite trudnoću, a ja ću zauvek otići. No nastavim li s tom prevarom - tu reč je upotrebio, *prevara* - reći će istinu mom mužu. Uveravao me je da je to jednokratna uplata.“

„Šta ste mu vi rekli?“

„Prvo sam ga pitala kako mogu da mu verujem. Ako mu dam novac, otkud znam da neće tražiti još?“

„Kako je na to odgovorio?“

„Opet mi se onako nasmešio i rekao da oni tako ne rade, da oni tako ne funkcionišu. I znate, baš je čudno, poverovala sam mu. Možda zbog onog osmeha, možda i ne, ne znam. Ipak, mislim da je bio iskren prema meni.“

„Ali vi mu niste platili, zar ne?“

„Otkud znate? O, čekajte, već sam vam rekla. Smešno. Prvo sam pomislila kako da nađem toliki novac. A onda, kad sam zastala i razmislila, pomislila sam: čekaj, šta sam ja loše uradila? Slagala sam nekoliko nepoznatih ljudi. Nisam lagala Harolda, zar ne?“

Adam je otpio velik gutljaj, iako mu je ukus bio gadan. „Tako je.“

„Možda, ne znam, možda sam pomislila da čovek blefira. Možda mi je bilo

svejedno. A možda sam i želela da kaže Haroldu. Istina nas oslobađa, jelda? Možda sam to i želela. Harold će to shvatiti kao moj krik za pomoć. Biće pažljiviji prema meni.“

„Ali nije bilo tako“, kazao je Adam.

„Ni blizu“, rekla je. „Ne znam kad je ni kako onaj čovek rekao Haroldu. Ali rekao mu je. Dao mu je neki link za veb-stranicu kako bi mogao da vidi sve što sam naručila za lažnu trudnoću. Harold je pomahnitao. Očekivala sam da će mu to otvoriti oči za moj bol, ali zapravo se desilo suprotno. To je uticalo na sve njegove nesigurnosti. Sve ono o tome da nije pravi muškarac - sve mu je to udarilo u glavu. Znate, zamršeno je. Muškarac treba da seje seme, a ako ono nije dobro, e pa, to ga pogađa u dušu. Glupo.“

Otpila je još jedan gutljaj i pogledala ga u oči.

„Iznenadena sam“, rekla je.

„Zbog čega ste iznenadeni?“

„Da je Korin uradila isto. Pomislila bih da bi ona platila.“

„Zašto to mislite?“

Suzan je slegnula ramenima. „Zato što vas voli. Zato što je imala mnogo da izgubi.“

DVADESET PETO POGLAVLJE

ZAR JE SVE tako jednostavno?

Zar je sve ucena koja kao da nije uspela? Neznanac je otišao do Suzan Houp i tražio novac u zamenu za ćutanje. Ona je odbila da plati. Neznanac je tad rekao njenom mužu kako je ona glumila trudnoću.

Da li se isto dogodilo i Korin i Adamu?

S druge strane, sve je savršeno imalo smisla. Houpovi su ucenjivani. Zašto se to ne bi dogodilo i Korin i njemu? Tražiš novac, ne dobiješ ga, odaš tajnu. Tako funkcioniše ucenjivanje. Međutim, kad je Adam pošao kući, dok mu se istinitost onoga što je upravo čuo motala po glavi, nešto mu u svemu tome nije izgledalo kako treba. Nije znao šta je tačno. Iz nekog razloga nešto u vezi s očiglednom teorijom o uceni nije pilo vodu.

Korin je ambiciozna i pametna. Ona je ratnik i planer. Da je Korin, uvek savršenom studentu, neznanac pretio ucenom i da je ona rešila da ne plati, bila bi spremna. Ipak, kad se Adam suočio s njom pošto ga je posetio neznanac, Korin nije znala šta da radi. Nije imala spreman odgovor. Nevešto je pokušala da dobije na vremenu. Uopšte nije sumnjao u to da se iznenadila.

Zašto? Da je ucenjivana, zar ne bi barem podozrevala da će neznanac reći Adamu?

Ona je zaista reagovala, ali kako? Bekstvom? Da li je to imalo smisla? Pobegla je tako brzo i nepromišljeno, jedva je nešto javila Adamu i školi a, što je najčudnije, ostavila je dečake na cedilu.

To nije ličilo na Korin.

Nešto drugo se tu odvijalo.

Ponovo se u mislima preneo u ono veče u sali Američke legije. Razmišljao je o neznancu. Razmišljao je o mladoj plavuši koja je bila s njim. Razmišljao je o tome kako je izgledalo da je ovaj bio miran i zabrinut. Neznancu nije bilo milo što Adamu priča šta je Korin uradila - nije ličio na psihopatu, pa čak ni na sociopatu - ali opet, nije mu izgledao ni poslovno.

Stoti put tog dana Adam je proverio aplikaciju tragača telefona u nadi da je Korin ponovo napunila bateriju posle posete Pitsburgu. Zapitao se još jednom da li je odabrala da ostane tamo ili je samo onuda prolazila. Smatrao je da je bila u prolazu. Smatrao je i to da je usput shvatila kako će jedan od dečaka ukapirati kako može da uđe u trag njenog telefona pa ga je prosto isključila ili je možda uspela da isključi aplikaciju.

Dobro, ako je Korin krenula iz Sidarfilda pa prošla kroz Pitsburg, kuda bi

dalje otišla?

Nije imao pojma. Svejedno, nešto zaista, *zaista* nije bilo u redu. Hvala lepo na očiglednoj tvrdnji. A Korin mu je rekla da je se kloni. Treba li da je poslušaj? Treba li da sedi i čeka šta će dalje biti? Da nije pretnja prestvarna da bi dokono sedeo?

Treba li da potraži pomoć? Treba li da ode u policiju ili da prosto čeka?

Nije znao na koju stranu da se okrene - obe mogućnosti su vrvele komplikacijama - ali iznenada, dok je skretao u svoju ulicu, to više nije bio glavni problem. Prilazeći kući, primetio je trojicu muškaraca kako stoje na ivičnjaku pred njegovim travnjakom. Jedan od njih je bio sused Kal Gatsman, koji je nameštao naočare. Druga dvojica su bili Trip Evans i Bob Bejm, zvani Gaston.

Šta, kog đavola...?

Načas, samo na delić sekunde, Adam je očekivao ono najgore: da se nešto užasno dogodilo Korin. Međutim, ne bi mu to javljali ovi ljudi. To bi uradio Len Gilman, gradski policajac koji je i sam imao dvoje dece u programu lakrosa.

Kao da mu je neko čitao misli, policijski auto s natpisom SIDARFILĐSKA POLICIJA ispisanim sa strane, skrenuo je u ulicu i stao uz ona tri muškarca. Len Gilman je sedeo za volanom.

Adam je osetio da mu srce staje.

Brzo je parkirao i širom otvorio vrata. Gilman je uradio isto to. Kad je Adam izašao, kolena samo što ga nisu izdala. Klecavim korakom potrčao je prema onoj četvorici, prema ivičnjaku tačno ispred svoje kuće.

Sva četvorica su ga pogledala sa ozbiljnošću.

„Moramo da razgovaramo“, rekao je Len Gilman.

DVADESET ŠESTO POGLAVLJE

Džoana Griffin, načelnik policije u Bičvudu u Ohaju, nikad dotad nije bila na mestu ubistva.

Naravno, viđala je leševe. Mnogo ljudi je zvalo policiju kad nađu svog voljenog da je umro prirodnom smrću. Isto je i s predoziranim narkomanima i samoubicama, tako da se Džoana zaista uveliko susretala sa smrću. S godinama se dogodio i priličan broj jezivih saobraćajnih nesreća. Pre dva meseca šleper je prešao u suprotnu traku i zakucao se u ford fijestu, pa je vozač putničkog vozila obezglavljen, a lobanja njegove supruge je zdrobljena kao čaša od stiropora.

Krvavo i odvratno, ali čak ni mrtvi nisu uznemirili Džoanu. Međutim, ovo jeste.

Zašto? Pre svega: ubistvo. Teško joj je bilo da prevaziđe samu tu reč. *Ubistvo*. Izgovori li ga glasno, osetila bi jezu. S tim se zaista ništa ne može porediti. Jedno je izgubiti život zbog bolesti ili u nesreći, ali da ti ga namerno oduzmu, da neko drugo ljudsko biće odluči da ti okonča postojanje - to ju je pogađalo na više načina. To je nepošteno. To je nešto više od zločina. To je bezbožno izigravanje boga.

Međutim, čak i s tim bi Džoana mogla da živi.

Trudila se da ravnomerno diše, ali je ipak ubrzano hvatala vazduh. Zurila je u telo. Hajdi Dan je piljila u nju beživotnim očima. U čelu je imala rupu od metka. Drugi metak - a možda i prvi, kad bolje razmisli - razneo joj je koleno. Hajdi je iskrvarila na istočnjačkom tepihu, jeftino kupljenom od čoveka po imenu Ravi, koji je tepihe prodavao iz kamiona pred prodavnicom *Hol fuds*. Džoana je Ravija više puta i bez mnogo žara oterala odatle, ali se Ravi, koji je mušterijama pružao kvalitetnu robu po niskoj ceni i vazda spreman osmeh, uvek vraćao.

Novajlija koji je radio s njom, klinac po imenu Norbert Pendergast, trudio se da ne izgleda previše uzbuđeno. Prišao je Džoani i rekao: „Stižu ljudi iz okruga. Oni će nam ovo uzeti, zar ne?“

Hoće, znala je Džoana. Mesna policija u tom kraju je uglavnom vreme provodila baveći se saobraćajnim prekršajima i vozačkim dozvolama, pa i ponekom kućnom svađom. Veliki zločini, kao što je ubistvo, rešavala je okružna policija. I stoga, tako je, za nekoliko minuta, budžovani će doći, te zamahati svojim đokicama da budu sigurni kako svi shvataju da su sad oni zaduženi. Nju će odbaciti u stranu, a iako nije želela da zvuči

melodramatično, ipak je to njena varoš. Džoana je tu odrasla. Poznavala je tu sve u dušu. Zнала je ljude. Na primer, znala je kako je Hajdi volela da pleše i kako je umela dobro da igra bridž, kako se smejala bezobrazno i zarazno. Zнала je da je Hajdi uživala u eksperimentisanju s čudnim bojama laka za nokte, da su joj omiljene emisije svih vremena *Meri Tajler Mur* i *Loš raskid* (da, takva je bila Hajdi), kao i to da je taj istočnjački čilim na kom je iskrvarila kupila za četiristo dolara od Ravija ispred *Holfudsa*.

„Norberte?“

„Molim?“

„Gde je Marti?“, pitala je Džoana.

„Ko?“

Norbert je pokazao iza sebe. „U kuhinji je.“

Džoana je podigla pantalone - koliko god se trudila, pojas policijske uniforme nikad ne stoji kako treba - pa pošla u kuhinju. Kad je ušla, Marti je podigao blede lice kao da je marioneta povučena uzicom. Oči su mu ličile na razbijene klikere.

„Džoana?“

Glas mu je bio šupalj i sablasan.

„Marti, primi moje saučešće.“

„Ne razumem...“

„Hajdemo polako.“ Džoana je privukla kuhinjsku stolicu koja je stajala naspram njega - da, bila je to Hajdina stolica - i sela. „Marti, treba da ti postavim nekoliko pitanja. Da li je to u redu?“

One bahate kuronje iz okruga dugo će Martija smatrati izvršiocom. On to nije uradio. Džoana je znala, ali ne bi bilo svrhe da se trudi da im objasni, zato što je ona to prosto znala. Okružne kuronje bi je ismejali i istakli koliko procenata takvih ubistava počine muževi. Njoj je svejedno. A ko zna? Možda su oni u pravu (nisu sigurno), ali ovako ili onako, okružne kuronje bi mogle da pođu u tom pravcu. Ona će da isproba druge.

Marti je tupo klimnuo glavom. „Aha, u redu je.“

„Znači, samo što si se vratio kući?“

„Aha. Bio sam na konvenciji u Kolambasu.“

Nema potrebe da traži potvrdu. Nju će ujuriti okružne kuronje. „I, šta se dogodilo?“

„Parkirao sam se na prilazu kući.“ Glas mu je bio ravan i nekako sasvim dalek, nedodirljiv. „Otključao sam svojim ključem. Pozvao sam Hajdi - znao sam da je kod kuće zato što su joj kola bila ovde. Ušao sam u dnevnu sobu i...“ Lice mu se pretvorilo u nešto ni nalik ljudskom, a zatim se rastočilo u nešto previše ljudsko.

Obično bi Džoana unesrećenom mužu dala vremena da se povrati, ali uskoro stižu okružne kuronje. „Marti?“

Pokušao je da se sabere.

„Nedostaje li nešto?“

„Šta?“

„Da li je nešto ukradeno?“

„Mislim da nije. Ne vidim da išta nedostaje. Ali zapravo i nisam gledao.“

Znala je da je pljačka malo verovatna. Pre svega, u kući nije bilo mnogo vrednih predmeta. Drugo, Hajdin verenički prsten, koji je Džoana prepoznala, a koji joj je ostao od babe i bio najdragocenije što je imala, još joj je bio na prstu. Lopov bi ga svakako uzeo.

„Marti?“

„Da?“

„Ko ti prvi pada na pamet?“

„Kako to misliš?“

„Ko je mogao da uradi ovo?“

Marti je ućutao i razmislio. Zatim mu se lice opet iskrivilo. „Džoana, poznaješ moju Hajdi.“

Džoana je izvadila beležnicu. Otvorila ju je na praznoj stranici i upiljila se u nju, nadajući se da niko ne vidi kako joj se oči pune suzama. „Razmisli, Marti.“

„Mislim.“ Zatim je jeknuo. „O, zaboga, moram reći Kimberli i dečacima. Kako da im kažem?“

„Ako hoćeš, u tome ti ja mogu pomoći.“

Marti je skočio na to kao da je pojas za spašavanje. „Hoćeš li?“ Dobar je on čovek, pomislila je Džoana, ali nikako nije bio dovoljno dobar za nekog kao što je Hajdi. Hajdi je bila posebna. Bila je takva da su se svi oko nje osećali posebno. Jednostavno rečeno, Hajdi je bila čarobna.

„Tebe klinici obožavaju, to znaš. Obožavala te je i Hajdi. Ona bi želela da im ti saopštiš.“

Džoana je i dalje gledala onu praznu stranicu. „Da li se išta dogodilo u poslednje vreme?“

„Šta? Misliš nešto slično ovome?“

„Mislim, uopšte. Jeste li primali neke zastrašujuće pozive? Da li se Hajdi zakačila s nekim u *Mejsiju*? Da je nije neko isekao u saobraćaju na putu 271? Da nije nekom pokazala srednji prst kad je ušao preko reda u hamburgerdžinici *Kod Džeka*? Išta slično tome?“

Polako je zavrteo glavom.

„Hajde, Marti. Razmisli.“

„Ništa“, rekao je. Pogledao ju je, lica izboranog od bola. „Ništa nemam.“

„Šta se ovde dešava?“

Iza Džoane se začuo autoritativan glas, a ona je znala da joj je vreme isteklo. Ustala je i stala licem u lice s dvojicom okružnih kuronja. Predstavila im se. Odmerili su je kao da bi mogla da krade escajg, pa joj saopštili da oni preuzimaju slučaj.

Tako će i biti. Džoana će ih pustiti. Imali su iskustva u tome, a Hajdi je zaslužila najbolje. Džoana je pošla napolje, zadovoljna što ostavlja inspektore krvnih delikata da rade svoj posao.

Međutim, ni za živu glavu neće prestati i sama da radi svoj.

DVADESET SEDMO POGLAVLJE

DA LI SU TVOJA DECA kod kuće?", pitao je Len Gilman. Adam je zavrteo glavom. Sva petorica su i dalje stajala na ivičnjaku. Len Gilman nije izgledao kao policajac, iako je odsečnost doveo do savršenstva. Adama je podsećao na nekog ostarelog člana motociklističke bande koji uporno nosi kožnu jaknu i visi po lokalnim barovima. Gilmanu su sedi, ufitiljeni brkovi požuteli od duvana. Voleo je da nosi košulje s kratkim rukavima čak i uz uniformu, a ruke su mu bile tako maljave da bi neko mogao da ga zameni sa medvedom.

Neko vreme se niko nije micao, izgledali su jednostavno kao petorica varoških otaca porodice koji se družu četvrtkom uveče na ulici.

Adam je pomislio kako to nema nikakvog smisla i da je to možda baš dobro.

Ako je Len Gilman došao u svojstvu policajca da saopšti najgore vesti, zbog čega bi poveo i Tripa, Gastona i Kala?

„Možda bismo mogli da uđemo“, rekao je Len, „pa da porazgovaramo.“

„O čemu je reč?“

„Bolje da to uradimo u privatnosti.“

Adam je padao u iskušenje da kaže kako je već dovoljno privatno, na ivičnjaku pred njegovim travnjakom, gde niko drugi ne može da ih čuje, ali Len je pošao prema kući, a Adam nije želeo više da odlaže razgovor. Ostala trojica su ga propustila. Gaston je spustio glavu, kao da proučava travu. Kal je bio nervozan, ali takav je skoro uvek. Trip je izgledao neutralno.

Adam je pošao za Lenom, a njih trojica za njim. Kad su stigli do vrata, Len se pomerio da Adam otključa. Kuja Džersi im je dotrčala u susret zveckajući noktima po parketu, ali ih je, možda osetivši da nešto nije kako treba, pozdravila nemo i ovlaš. Brzo je shvatila kakava je situacija i povukla se nazad u kuhinju.

U kući je vladao muk, nekako oprezan, tako da su se čak i zidovi i nameštaj zaverili da sve bude mirno. Adam se nije trudio da glumi dobrog domaćina. Nikog nije ponudio da sedne i pitao hoće li nešto da popije. Len Gilman se uputio u dnevnu sobu, kao da je on vlasnik kuće ili policajac koji je opušten u vlastitoj koži.

„Šta se događa?", pitao je Adam.

Len je govorio u ime cele grupe. „Gde je Korin?“

Adama su pogodila dva osećanja. Prvo: olakšanje. Da je povređena ili još

nešto gore, Len bi znao gde je. Tako da, šta god da se događa, čak i ako je nešto loše, nije najgore moguće. Drugo: strah. Izgledalo je da je Korin zasad zaista bezbedna, ali šta god da ta poseta podrazumeva, sudeći kako prema demonstriranju moći, tako i prema Lenovom tonu, ipak će se desiti nešto loše.

„Nije kod kuće“, rekao je Adam.

„Da, to vidimo. Hoćeš li nam, molim te, reći gde je?“

„Hoćete li mi vi, molim vas, reći zašto želite da znate?“

Len Gilman je uporno gledao u Adama. Ostali su stajali i prebacivali se s noge na nogu. „Zašto ne bismo seli?“

Adam je taman hteo da negoduje, jer je to njegova kuća i on treba da kaže svima kada i gde da sednu, ali je shvatio da nema svrhe i da bi tako samo trošio energiju. Len se s uzdahom sručio u veliku fotelju u kojoj je obično Adam sedeo. Adam je primetio da je to verovatno opet demonstracija moći, ali nije bilo razloga da besni zbog nečeg nebitnog. Ostala trojica su sela na kauč kao oni majmuni od kojih jedan ne govori, drugi ne čuje, a treći ne vidi. Adam je i dalje stajao.

„Šta se, kog đavola, događa?“, ponovo je pitao Adam.

Len Gilman je pogladio brkove kao da su mu ljubimci. „Želim od samog početka nešto da razjasnim. Ovde sam u ulozi prijatelja i suseda. Nisam ovde kao načelnik policije.“

„O, to je ohrabrujuće.“

Len je zanemario Adamovu zajedljivost i nastavio: „Stoga, kao prijatelj i sused, kažem ti da tražimo Korin.“

„A ja, kao prijatelj i sused, da ne pominjem kao suprug, pitam zašto?“

Len je klimnuo glavom da dobije na vremenu dok pokušava da smisli kako dalje da igra. „Znam da je juče Trip svraćao ovamo.“

„Tačno.“

„Pomenuo je da imamo sastanak odbora lakrosa.“

Len je tad učutao i pokušao s policijskom taktikom ćutanja i čekanja da privedeni nešto kaže. Adamu je ta tehnika bila dobro znana iz vremena kad je radio u tužilaštvu. Znao je i to da oni koji se trude da duže čekaju od policajca obično nešto kriju. Adam to nije želeo. Osim toga, hteo je da krenu dalje, pa je ponovio: „Tačno.“

„Korin nije došla na sastanak. Nije se pojavila.“

„Pa šta? Treba li joj opravdanje od roditelja?“

„Ne pravi se pametan, Adame.“

Len je bio u pravu. Adam će morati da obuzda zajedljivost.

„Jesi li ti član odbora, Lene?“, upitao je.

„Generalno sam član.“

„Šta ti to znači?“

Len se osmehnuo i raširio ruke. „Ubij me ako znam. Trip je predsednik.

Bob je potpredsednik, a Kal je sekretar.“

„Znam i, čoveče, baš sam impresioniran.“ Opet je sebe prekorio zbog tona. Nije bio trenutak za to. „Ipak još ne znam zašto svi tražite Korin.“

„A mi ne znamo kako to da ne možemo da je pronađemo“, uzvratio je Len opet šireći mesnate šape. „Prava misterija, zar ne? Slali smo joj poruke. Slali smo joj imejlove. Zvali smo je na mobilni, zvali na kućni. Ma čak sam svratio i u školu. Znaš li to?“

Adam je prećutao odgovor.

„Korin tamo nije bilo. Bila je odsutna - a nije bilo opravdanja od roditelja. Zato sam razgovarao s Tomom.“ Tom Gorman je bio direktor škole. I on je živeo u istom gradu i imao troje dece. Gradići poput tog izgledali su smešno incestuozno. „Kaže kako Korin obično najmanje odsustvuje od svih nastavnika u čitavom okrugu, ali se najednom ne pojavljuje. Bio je zabrinut.“

„Lene?“

„Da?“

„Možeš li da prekineš s ovim sranjem i kažeš mi zašto svi tako želite da nađete moju ženu?“

Len je pogledao ona tri majmuna na kauču. Bobovo lice je izgledalo kao kameno. Kal se uposlio brisanjem naočara. Preostao je Trip Evans. Trip se nakašljao i rekao: „Izgleda da su se pojavila neka neslaganja u finansijama organizacije lakrosa.“

Tras!

A možda je to pre nešto suprotno od „tras“. U kući je nastao još veći muk. Adam je bio ubeđen da zapravo čuje kako mu srce kuca u grudima. Napipao je fotelju iza sebe i spustio se u nju.

„O čemu to pričate?“

Naravno, već je znao o čemu se radi.

Bob je konačno progovorio. „Šta misliš, o čemu pričamo?“, gotovo je prasnuo. „Na računu nedostaje novac.“

Kal je klimnuo glavom, tek da nešto uradi.

„I vi mislite...?“ Adam nije dovršio misao. Pre svega zato što je bilo očigledno šta misle. Uz to, nije išlo da se naglas izgovori takva optužba.

Zar to, ipak, nije smešno?

„Hajde da se ne zalećemo“, kazao je Len, izigravajući glas razuma. „Trenutno samo želimo da razgovaramo s Korin. Kao što sam ti već rekao, ovde sam kao prijatelj i sused, i možda član odbora. Zato smo svi ovde. Korinini smo prijatelji. I tvoji. Hoćemo da to ostane među nama.“

Nastalo je opšte klimanje glavama.

„A to znači?“

„Znači“, počeo je Len nagnuvši se zaverenički napred, „čim se knjige isprave, sve je gotovo. Sve ostaje među nama. Niko ništa neće pitati. Ako neslaganja nestane, ako knjigovodstvo opet bude kako treba, pa, zaista nas

nije briga kako i zašto. Svi idemo dalje.“

Adam je ćutao. Sve organizacije su iste. Svugde ima zataškavanja i laži. Radi opšteg dobra i u tom stilu. Iako zbunjen i prestravljen, Adam je delimično osetio gađenje. No to sad nije bilo važno. Trebalo je da bude veoma obazriv. Iako je Len Gilman dvaput ponovio tiradu o prijatelju, susedu i članu odbora, ipak je on policajac. Nije došao da bude fin. Došao je da prikupi informacije. Adam je morao da pazi koliko će mu ih pružiti.

„To neslaganje“, kazao je, „koliko je veliko?“

„Veoma veliko“, odgovorio je Len.

„Govorimo o...?“

„Izvini, ali to je poverljivo.“

„Ne misliš valjda ozbiljno da bi Korin uradila išta tako...“

„Trenutno“, kazao je Len, „treba samo da razgovaramo s njom.“

Adam je opet ćutao.

„Adame, gde je ona?“

Nikako nije mogao da im kaže. Nije mogao čak ni da proba da objasni. Prevagnuo je advokat u njemu. Koliko li je samo puta upozoravao klijente da ne govore? Koliko li je osuda oborio samo zato što je neki kreten pokušao pričom da se izvuče?

„Adame?“

„Mislim da je sad bolje da odete.“

DVADESET OSMO POGLAVLJE

DEN MOLINO se trudio da ne zaplače gledajući sina kako se namešta u vrstu za sprint na trideset šest metara.

Keni je bio maturant i jedna od najvećih nada američkog fudbala u državi. Te godine je stekao popularnost i privukao pažnju i poštovanje skauta u velikoj ligi, a trenutno se zagrevao za poslednji atletski višeboj. Den je sedeo na jeftinom sedištu i osećao poznat nalet uzbuđenja, onaj roditeljski zanos dok je gledao svog velikog sina - Keni je imao već skoro sto trideset kilograma - kako se sprema da namesti stopala u startne blokove. Den je i sam bio krupan sa metar i osamdeset pet i sto osam kilograma. Nekad se i on bavio sportom, bio je najbolji linijski bek u državi, ali je bio nešto sporiji i nešto sitniji za prvu ligu. Pre dvadeset pet godina pokrenuo je privatni posao s isporukom nameštaja, a sad je imao dva kamiona i devet zaposlenih. Velike prodavnice su obično imale vlastitu flotu za isporuku. Den se specijalizovao za manje porodične prodavnice, mada mu se iz dana u dan činilo da su takve sve ređe. Veliki trgovinski lanci su ih istiskivali, baš kao što su njega istiskivali *UPS* i *Fedeks*.

Svejedno je Den zarađivao za život. Nekoliko velikih prodavnica madraca rešilo je da smanji flotu. Bilo im je jeftinije da unajme mesnog prevoznika kao što je Den. To je funkcionisalo. Znači, Den se nije razbijao od novca, ali je dobro prolazio. On i Karli su imali lepu kuću u Sparti, uz jezero. Imali su troje dece. Ronald je bio najmlađi. Imao je dvanaest godina. Karen je bila u prvom razredu srednje škole i dosegla stupanj kad bezobrazluk i pubertet kreću, a momci počinju da je primećuju. Den se nadao da će to preživeti. A tu je bio i Keni, prvenac, maturant gimnazije koji se spremao da dobije punu stipendiju za fudbalski program na koledžu. Državni univerziteti Alabame i Ohaja već su pokazali interesovanje.

Kad bi Keni samo uspeo da šatre taj sprint na trideset šest metara.

Gledajući sina, Den je osetio da su mu oči vlažne. Uvek se to dešavalo. Bilo mu je nekako neprijatno što tako reaguje. Međutim, nije mogao da se obuzda. Počeo je da nosi naočare za sunce kad ide na Kenijeve gimnazijske utakmice u nadi da niko neće primetiti, ali to nije pomagalo kad su u zgradi i Keni dobija neku nagradu, kao što se desilo kad su ga proglasili za najboljeg igrača na timskoj večeri, a Den je sedeo tamo i odjednom ga je snašlo, oči su mu ovlažile. Ponekad bi mu čak niz obraz potekla suza ili dve. Kad bi neko primetio, pravdao se alergijom ili nazebom, tako nečim. Ko zna, možda su mu

i verovali. Karli je volela tu njegovu stranu. Zvala ga je svojim osetljivim medom ili ga čvrsto grčila. Šta god drugo da je Den uradio, kakve god greške da je pravio u životu, sekira mu je pala u med kad je Karli Eplgejt njega odabrala za životnog partnera.

Istini za volju, nije ni mislio da je Karli iste sreće. U to davno doba dopadala se Ediju Tompsonu. Edijeva porodica se rano povezala s lancima *Mekdonaldsa* i obogatila se, pa su se Edi i njegova žena Melinda bavili nekakvim dobrotvornim radom. Karli ništa nikad nije rekla, ali Den je znao da joj je to smetalo. Doduše, možda je to bila samo Denova muka. Više nije razumeo šta je. Den je svejedno znao da mu, kad vidi da njegova deca rade nešto posebno, da dobro igraju fudbal ili dobijaju nagrada, suze pođu na oči. Bio je plačljivko i trudio se da to skriva, ali Karli je znala šta se dešava i volela je to kod njega.

Den je tog dana nosio naočare. Što je sigurno, sigurno je.

Pod budnim okom skauta velike lige Keni je zaista dobro prolazio na tom ispitu - skok uvis iz mesta, sedam na sedam, ono rovovsko ratovanje. Svejedno, presudan je taj sprint. On omogućava stipendiju za neki izuzetni univerzitet. Državni Ohajo, državni Pen, Alabamu, možda čak i - čoveče, gotovo nije smeo ni da pomisli - Notr Dam. Skaut Notr Dama je bio tamo, pa je Den primetio kako čovek pomno prati Kenija.

Samo još taj poslednji sprint. Samo da sruši rekord od 5,2 sekunde i Keni će se pozlatiti. Tako su rekli. Ako bude sporiji od toga, skauti će izgubiti interesovanje, bez obzira na to što je sjajan u svemu ostalom. Traže 5,2 ili bolje. Ako Keniju to uspe, ako Keni samo u ovoj trci prevaziđe sebe...

„Vama je poznato, zar ne?“

Nepoznat glas ga je načas trgnuo, ali je pretpostavio da se čovek ne obraća njemu. Ipak, kad se obazreo, video je nekog neznanca koji ga gleda pravo u oči iza naočara.

Sitan čovek, doduše, Denu su svi bili sitni. Ipak, nije nizak. Samo je sitan. Sitne šake, tanke ruke, takoreći slabašne. Taj čovek koji je sad zurio u njega štrcao je, jer je bilo sasvim jasno da tamo ne pripada. Kod njega nije bilo ničeg sportskog. Bio je presitan. Izgledao je isuviše štreberski. Navukao je prenisko kačket. A uz to je imao onaj mek, prijateljski osmeh.

„Meni se obraćaš?“, pitao je Den.

„Da.“

„Prilično sam zauzet.“

Čovek se i dalje smeškao, a Den je polako skrenuo pogled na stazu. Na terenu je Keni nameštao stopala u blokove. Den ga je posmatrao, očekujući da mu krene vodopad.

Ipak, prvi put, oči su mu ostale suve.

Osmelio se da pogleda ponovo onog čoveka. On se uporno smešio i zurio.

„Šta je tebi?“

„Mogu, Dene, da sačekam da trka prođe.“

„Šta možeš da čekaš? Otkud znaš mo...“

„Pssst, da vidimo kako će proći.“

Na terenu je neko viknuo: „Na svoja mesta, pozor“, a onda je prasnuo pištolj. Den je trgnuo glavom da vidi sina. Keni se dobro odrazio i zatutnjao stazom kao pomahnitali kamion. Den se nasmešio. Neka mu neko samo stane na put, pomislio je. Keni bi ga pregazio kao parni valjak.

Trka je trajala samo nekoliko sekundi, ali je to izgledalo mnogo duže. Jedan od Denovih novih vozača, klinac koji je radio da otplati studentski kredit, napisao je rad u kom kaže kako vreme prolazi sporije kad doživljavaš nešto novo. E, pa ono je bilo novo. Možda su stoga sekunde tako sporo odmicale. Den je gledao sina kako sprintuje ka ličnom rekordu na trideset šest metara, a samim tim obezbeđuje stipendiju za nešto izuzetno, neko mesto na koje Den nikad nije mogao da ode, a kad je Keni prešao liniju cilja u rekordnom vremenu od 5,07, Den je znao da će suze poteći.

Samo što opet nisu.

„Sjajno vreme“, rekao je onaj sitni. „Mora da si ponosan.“

„Još kako.“

Den je pogledao neznanca pravo u oči. Neka se nosi. Bio je to jedan od najznačajnijih trenutaka - možda *baš* najznačajniji - u Denovom životu, pa ni za šta na svetu neće dozvoliti da mu ga neki kreten kviri. „Da li te poznajem?“

„Ne.“

„Da li si skaut?“

Neznanac se osmehnuo. „Izgledam li ti, Dene, kao skaut?“

„Otkud znaš moje ime?“

„Mnogo toga ja znam. Evo.“

Pružio je taman koverat.

„Šta je ovo?“

„Znaš ti, zar ne?“

„Ne znam šta, kog đavola, misliš...“

„Prosto je neverovatno kako dosad to niko nije pokrenuo.“

„Šta nije pokrenuo?“

„Mislim, pogledaj sina.“

Den se okrenuo prema stazi. Kenijevo lice je krasio širok osmeh, a pogled je bio uprt prema tribinama u očekivanju očevog odobravanja. Tad su Denu navrle suze. Mahnuo je, a njegov sin, koji nije terevenčio noću, koji nije ni pio ni pušio, niti se družio s lošim društvom, koji je i dalje - tako je, niko u to nije mogao da poveruje - više voleo da vreme provodi sa svojim matorcem i da gleda utakmice ili filmove na *Netfliksu*, uzvratilo je mahanjem.

„Koliko je ono imao prošle godine? Sto četiri kilograma?“, pitao je neznanac. „Ugojio se dvadeset pet kila i niko to nije primetio?“

Den se namrštio, a srce mu se steglo. „To se zove pubertet, seratoru. To se

zove uporno vežbanje.“

„Ne, Dene. To se zove vinstrol. To se zove LPP.“

„Šta?“

„Lek za poboljšanje performansi. Laicima poznatiji kao steroid.“

Den se okrenuo i uneo sitnom neznancu u lice. Ovaj je nastavio da se smeška. „Šta si rekao?“

„Dene, nemoj me terati da ponavljam. Sve je u tom kovertu. Tvoj sin je posećivao Silk roud.¹⁰ Znaš šta je to? Skriveni veb? Podzemna ekonomija na internetu? Bitkoin? Ne znam jesi li ti dao Keniju blagoslov ili je sam to plaćao, ali znaš istinu, zar ne?“

Den je nemo stajao.

„Šta misliš, šta će svi ovi skauti da kažu kad se ovaj dokument objavi?“

„Sereš. Izmišljaš. Sve je to...“

„Deset hiljada dolara, Dene.“

„Šta?“

„Ne želim da ulazim u pojedinosti. Sve dokaze ćeš naći u kovertu. Keni je počeo s vinstrolom. To mu je bio glavni LPP, ali je uzimao i anadrol i deka durabolin. Videćeš kako često je kupovao, način na koji je plaćao, čak i IP adresu tvog kućnog računara. Keni je počeo da ih pije u prvom razredu, tako da svi ti trofeji, sve pobeđe, svi statistički podaci... e pa, otkrije li se istina, Dene, sve će to nestati. Sva ona tapšanja po leđima kad uđeš u *O'Malijev pab*, sve dobre želje, svi oni varošani što lepo misle o tome kako si finog momka podigao - šta će oni misliti o tebi kad otkriju da je tvoj sin varao? Šta će misliti o Karli?“

Den je upro prst u grudi sitnom neznancu. „Da li ti to meni pretiš?“

„Ne, Dene. Tražim ti deset hiljada dolara. Jednokratna isplata. Znaš da bih mogao da tražim mnogo više, kad samo pomisliš koliko danas košta koledž. Stoga se smatraj srećnikom.“

Tad se zdesna začuo glas koji Denu uvek izazove suze.

„Tata?“

Keni je pritrčavao lica punog radosti i nade. Den se ukočio i upiljio u sina, na tren nesposoban da se pomeri.

„Sad ću te ostaviti, Dene. Svi podaci su u kovertu koji sam ti dao. Pogledaj ih kad stigneš kući. Od tebe zavisi šta će se dogoditi sutra, ali zasad“ - stranac je pokazao prema Keniju koji im se primicao - „uživaj u ovom posebnom trenutku sa sinom.“

DVADESET DEVETO POGLAVLJE

SALA AMERIČKE legije bila je slična gužvi u centru Sidarfilda. Stoga je bila primamljivo mesto da se ispred nje ostavi vozilo kad se popuni ono malo mesta sa satovima za parkiranje po ulicama. Kako bi to sprečili, Američka legija je izdejstvovala da se zaposli meštalin Džon Boner, da „čuva“ parkiralište. Boner je odrastao u toj varoši - čak je kao maturant bio kapiten košarkaškog školskog kluba - međutim, nekako s vremenom, načinjali su ga problemi s mentalnim zdravljem, pa su se na kraju usadili i ostali. Sad je Boner bio ono što bi se u Sidarfildu smatralo blisko pojavi beskućnika. Noći je provodio u duševnoj bolnici *Pajns*, a dane vukući se po varoši i mrmljajući sebi u bradu nešto o raznim političkim zaverama u koje je bio umešan trenutni gradonačelnik i Stounvol Džekson.¹¹ Nekim od starih drugova iz sidarfildske gimnazije bilo je žao zbog njegovih neprilika, pa su želeli da mu pomognu. Reks Dejvis, predsednik Američke legije, smislio je da Boneru ponudi posao na parkiralištu samo da više ne lunja toliko.

Adam je znao da je Boner taj posao shvatio ozbiljno. Preozbiljno, čak. S obzirom na njegovu sklonost ka opsesivno-kompulsivnom ponašanju, vodio je obimne beleške u kojima je bilo mešavine neodređenog paranoičnog razglabanja i najpreciznijih pojedinosti o izradi, boji i registarskim tablicama svakog vozila koje je ušlo na njegovo parkiralište. Kad stanete i uputite se nekud drugde, a ne u salu Američke legije, Boner će vas ili upozoriti da odete, ponekad s previše žara, ili će vas namerno pustiti da se nepropisno parkirate kako bi se uverio idete li zaista u *Stop end šop* ili *Bekjard living*, umesto u salu, a zatim će pozvati starog drugara Reksa Dejvisa, koji je slučajno, osim teretane, imao i šlepersku službu.

Danas se sve svodi na reketiranje.

Boner je pratio Adama sumnjičavim pogledom kad se ovaj pojavio na parkiralištu Američke legije. Kao i uvek, nosio je plavi blejzer s previše dugmadi, što je ličilo na rekvizit iz Građanskog rata, i crveno-beli karirani stolnjak u svojstvu košulje. Manžete pantalona su mu bile iskrzane, a stopala su mu krasile starke bez pertli.

Adam je shvatio da ne može više da sedi skrštenih ruku i čeka da se Korin vrati. Već je dovoljno laži i prevara, mislio je, ali šta god da je tako strašno krenulo naopako poslednjih nekoliko dana, počelo je upravo tu, u sali Američke legije, kad mu je neznanac kazao za onu prokletu veb-stranicu.

„Zdravo, Boneru.“

Boner ga je možda prepoznao, a možda i nije. „Zdravo“, rekao je oprezno. Adam se parkirao i izašao iz auta. „Nešto me muči.“

Boner je mrdnuo obrvama, tako čupavim da su Adama podsećale na Rajanove skočimiševe. „Hm.“

„Nadam se da ćeš mi pomoći.“

„Voliš li krilca?“

Adam je klimnuo glavom. „Naravno.“ Boner je navodno bio genije pre nego što se razboleo, ali zar se ne kaže to za svakog ko nema baš najozbiljnije mentalne probleme? „Hoćeš da ti donesem krilca od *Baba*?“

Boner se zgrozio. „*Bab* je sranje!“

„Tačno, izvini.“

„Ma idi.“ Mahnuo je Adamu. „Ništa ti ne znaš.“

„Izvini. Zaista. Vidi, treba mi tvoja pomoć.“

„Mnogima je potrebna moja pomoć. Ali zar mogu da budem na sto mesta?“

„Ne možeš. Ali ovde si, zar ne?“

„Ha?“

„Na parkiralištu. Pomozi mi da rešim problem koji sam imao na ovom parkiralištu. Bio si ovde.“

Boner je spustio obrve tako nisko da mu Adam više nije video oči. „Problem? Na mom parkiralištu?“

„Da. Vidiš, bio sam ovde pre nekoliko večeri.“

„Za izvlačenje timova u lakrosu“, kazao je Boner, „znam.“

Iznenadno jasno pamćenje trebalo je da iznenadi Adama, ali zbog nečeg ipak nije. „Tačno, nego, auto mi je ogrebao neko ko ne živi u varoši.“

„Šta?“

„Priličnu štetu mu je naneo.“

„Na mom parkiralištu?“

„Da. Mislim da su to bili mlađi ljudi. Vozili su sivu hondu akord.“

Boner je pocrveneo zbog nepravde. „Znaš li broj tablice?“

„Ne, ali sam se nadao da ćeš mi je ti reći. Tako da mogu da podnesem tužbu. Otišli su oko deset i petnaest.“

„O, tačno, sećam ih se.“ Boner je uzeo svoju ogromnu beležnicu i hitro je prelistao. „To je bilo u ponedeljak.“

„Da.“

Okrenuo je još nekoliko stranica sve mahnitijeg izraza lica. Adam mu je pogledao preko ramena. Svaka stranica debele beležnice od vrha do dna, s levog kraja do desnog, bila je ispunjena sitnim slovima. Boner je luđački okretao stranice.

Onda je odjednom stao.

„Našao si?“

Boneru se lagano licem širio osmeh. „Ej, Adame?“

„Molim?“

Sad je ovaj osmeh uputio Adamu. Zatim su mu oni skočimiševi opet zaigrali. „Imaš li kod sebe dvesta dolara?“

„Dvesta?“

„Zato što me lažeš.“

Adam se trudio da izgleda zbunjeno. „O čemu ti to pričaš?“

Boner je s treskom sklopio beležnicu. „Zato što, vidiš, ja sam bio ovde. Čuo bih da ti je auto udaren.“

Adam je hteo da mu se usprotivi, ali je Boner digao ruku.

„Pre nego što mi kažeš da je bilo kasno ili bučno ili da je to samo ogrebotina, ne zaboravi da ti je auto ovde. Na njemu nema nikakve štete. Samo nemoj da mi kažeš da si vozio ženin auto ili neku drugu laž“, Boner je digao beležnicu, sve vreme se cereći, „svi detalji te večeri su ovde.“

Provaljen je. Boner ga je uhvatio u nespretnoj laži.

„Nego, čini mi se“, nastavio je Boner, „da ti treba tablica tog tipa iz nekog drugog razloga. Njegova tablica i tablica one slatke plavuše koja je bila s njim. Da, da, sećam ih se, jer sam njuške vas ostalih video milion puta. Oni su bili neznanci. Nisu odavde. Zanimalo me je zbog čega su tu.“ Opet se iscerio. „Sad znam.“

Adam je smišljao desetine rečenica, ali se odlučio za najjednostavniju. „Dvesta dolara, kažeš?“

„To je poštena cena. O, ne primam čekove. Ni sitninu.“

TRIDESETO POGLAVLJE

STARI RINSKI je rekao: „Auto je iznajmljen.“

Sedeli su u uglu u kom je stajao računar. Rinski je tog dana bio sav u bež boji - bež pantalone od rebrastog somota, bež vunena košulja, bež prsluk. Junis je sedela za kuhinjskim stolom, obučena kao za zabavu u bašti, i pila čaj. Šminka joj je izgledala kao da ju je nanosila puškom za pejtbol. Kad je Adam ušao, rekla mu je: „Dobro jutro, Normane“. Pomislio je da je ispravi, ali ga je Rinski sprečio. „Nemoj“, kazao je. „To se zove terapija potvrđivanja. Neka je.“

„Imate li pojma ko je u ponedeljak iznajmio auto?“, pitao je Adam.

„Sve je ovde.“ Rinski je žmirnuo u ekran. „Predstavila se kao Loren Barna, ali to joj nije pravo ime. Malo sam prokopao i Barna je zapravo Ingrid Prizbi. Živi u Ostinu u Teksasu.“ Naočare za čitanje su mu visile na lancu. Pustio ih je da mu padnu na grudi i okrenuo se. „Znači li ti nešto to ime?“

„Potrajaće, ali mogu da je proverim.“

„To bi bilo dobro.“

„U redu.“

I šta sad? Nije mogao prosto da odleti u Ostin. Treba li da uzme njen telefon i pozove je, ali šta da joj kaže? *Zdravo, zovem se Adam Prajs, a ti i neki tip s kačketom ste mi odali tajnu o mojoj supruzi...*

„Adame?“

Digao je pogled.

Rinski je prepleo prste i spustio ih na stomak. „Ne moraš da mi kažeš o čemu se radi. Znaš to, zar ne?“

„Znam.“

„Ali da nešto raščistimo. Sve što mi kažeš, neće izaći iz ove prostorije. Znaš i to, zar ne?“

„Izvinite, ali ovde ste vi u prednosti“, rekao je Adam, „a ne ja.“

„Da, ali ja sam star. Imam loše pamćenje.“

„O, u to sumnjam.“

Rinski se osmehnuo. „Kako god hoćeš.“

„Ne, ne. Zapravo, ako to nije neko opterećenje, voleo bih da čujem vaše mišljenje o svemu.“

„Pretvorio sam se u uši.“

Adam nije bio siguran koliki deo priče će otkriti Rinskom, ali stari policajac je umeo da sluša. Svojevremeno mora da je glumio „dobrog policajca“ za Oskara, jer Adam jednostavno nije mogao da prestane da priča.

Na kraju mu je ispričao celu priču, od trenutka kad je onaj neznanac ušao u salu Američke legije pa sve do tog dana.

Kad je završio, posedeli su u tišini. Junis je pila čaj.

„Mislite li da treba da se obratim policiji?“, pitao je Adam.

Rinski se namrštio. „Bio si tužilac, zar ne?“

„Jesam.“

„Onda sam najbolje znaš.“

Adam je klimnuo glavom.

„Ti si suprug“, rekao je Rinski kao da to sve objašnjava. „Upravo si saznao da te je supruga prilično gadno izdala. Sad je nema. Reci mi, gospodine tužioče, šta bi ti pomislio?“

„Da sam joj ja nešto uradio.“

„To je prvo. Drugo bi bilo da ti je supruga - kako se ono zvaše?“

„Korin.“

„Tako je, Korin. Drugo bi bilo da je Korin ukrala taj novac iz sportskog kluba ili već tako nečeg ne bi li pobegla od tebe. Uz to bi morao mesnom policajcu da kažeš kako je lagala da je trudna. Da li je on oženjen?“

„Jeste.“

„Znači da bi se o tome za tili čas pričalo po celoj varoši. To, doduše, i nije bitno u odnosu na ostalo. Ipak, pogledajmo činjenicama u oči. Policija bi mislila ili da si ubio suprugu ili da je ona lopov.“

Rinski je potvrdio upravo ono što je Adam već shvatio.

„Pa šta da radim?“

Rinski je ponovo stavio naočare. „Pokaži mi šta ti je žena napisala pre nego što je otišla.“

Adam je pronašao poruke. Pružio je Rinskom telefon i još jednom ih pročitao preko starčevog ramena:

MOŽDA JE POTREBNO DA PROVEDEMO NEKO VREME RAZDVOJENI. VODI RAČUNA O DECI. NE POKUŠAVAJ DA STUPIŠ U VEZU SA MNOM. SVE ĆE BITI U REDU.

Zatim:

SAMO MI DAJ NEKOLIKO DANA. MOLIM TE.

Rinski je pročitao, slegnuo ramenima i skinuo naočare. „Šta možeš da uradiš? Koliko je tebi poznato, supruga želi da se malo odvoji od tebe. Moli te da ne stupaš u vezu s njom. Ti upravo to i radiš.“

„Ne mogu da sedim skrštenih ruku.“

„Ne, ne možeš. Ali ako te policija pita, eto ti odgovora.“

„Zašto bi me policija to pitala?“

„Ubij me ako znam. U međuvremenu, ti radiš sve što možeš. Pronašao si broj registarske tablice i došao si k meni. U oba slučaja si pravilno postupio. Velika je verovatnoća da će tvoja Korin jednostavno uskoro da se pojavi. Bilo kako bilo, u pravu si - treba da se potrudimo da je nađemo. Probaću da iskopam šta mogu o onoj Ingrid Prizbi. Možda tu naiđemo na neki trag.“

„U redu, hvala. Veoma to cenim.“

„Adame?“

„Molim?“

„Postoji mogućnost da je tvoja Korin ukrala taj novac. To znaš?“

„Ako i jeste, imala je razloga.“

„Na primer, da pobegne. Ili da plati ucenjivaču.“

„Ili nešto o čemu još nismo razmišljali.“

„Šta god da je“, kazao je Rinski, „ne smeš dati policiji ništa što bi nju moglo da optuži.“

„Znam.“

„Reče da je bila u Pitsburgu?“

„Da, to smo videli na telefonskom tragaču.“

„Znaš li ikog tamo?“

„Ne.“ Pogledao je Junis. Ona mu se nasmešila i podigla solju sa čajem. Savršeno, običan domaći prizor za nekog neupućenog posmatrača, ali kad čovek zna u kom je ona stanju...

Adam se najednom nečeg setio.

„Šta je bilo?“

„Onog jutra, pre nego što je nestala, kad sam sišao, dečaci su doručkovali za stolom, ali je Korin bila u zadnjem dvorištu i telefonirala. Čim me je ugledala, prekinula je razgovor.“

„Imaš li predstavu s kim je razgovarala?“

„Ne, ali mogu da pogledam na internetu.“

Stari Rinski je ustao i Adamu dao znak da zauzme njegovo mesto. Adam je seo i otvorio stranicu *Verizona*. Ukucao je broj telefona i lozinku. Znao ju je napamet, ne zato što je imao sjajno pamćenje, već zato što su on i Korin za sve što im je trebalo koristili istu lozinku. Reč koju su koristili bila je BARISTA, velikim slovima, i uvek tako. Otkud to? Otud što su smišljali lozinku sedeći u kafeteriji i tražili neku reč, a ona se sama nametnula: tamo je bio barista. Reč je bila savršena, jer nikakve veze nije imala s njima. U slučajevima kad je potrebno da lozinka bude duža od sedam slova, koristili bi BARISTABARISTA. Ako se tražilo da u lozinki budu i cifre, onda je to bilo BARISTA77.

Tek tako.

Adam je pogodio lozinku iz drugog pokušaja - BARISTA77.

Kliknuo je na nekoliko linkova i došao prvo do njenih poslednjih izlaznih

poziva. Ponadao se da će možda imati sreće i videti da je nekog zvala samo pre nekoliko sati ili kasno prethodne večeri. Ništa od toga. Zapravo, poslednji poziv koji je uputila bio je upravo onaj za kojim je i tragao - poziv u 7.35 onog jutra kad je otišla.

Razgovor je trajao samo tri minuta.

Bila je u dvorištu i tiho govorila, a prekinula je kad joj se on približio. Navalio je na nju, ali je ona odbila da mu kaže s kim je pričala. Ali sad...

Adam je očima preleteo do broja telefona na ekranu. Ukočio se i upiljio u njega.

„Prepoznaješ broj?“ pitao je stari Rinski.

„Da, prepoznajem ga.“

TRIDESET PRVO POGLAVLJE

KUNC JE OBA pištolja bacio u Hadson. Nema veze, imao ih je još mnogo. Krenuo je metroom na liniji A do Sto šezdeset osme ulice. Izašao je na Brodveju i prešao tri bloka do ulaza u bolnicu koja se nekad zvala *Kolumbijskih prezbiteterijanaca*. Sad je bila poznata pod imenom *Dečja bolnica njujorških prezbiteterijanaca Morgan Stenli*.

Morgan Stenli. Da, kad čovek pomisli na brigu o dečjem zdravlju, prvo ime koje mu padne na pamet upravo i jeste taj multinacionalni finansijski džin.

Sve je u novcu. Para vrti gde burgija neće.

Kunc se nije potrudio da pokaže isprave. Radnici obezbeđenja na prijavnici dobro su ga znali, jer je često dolazio. Znali su i to da je nekad bio pripadnik njujorške policije. Neki, a možda i većina njih, znaju i zbog čega je bio primoran da je napusti. O tome je pisalo u svim novinama. Oni retardirani liberali po medijima su ga razapeli - sa željom ne samo da izgubi posao i sredstva za život, već i da bude zatvoren pod optužbom za ubistvo - ali su ga momci s ulice podržali. Smatrali su da je osuđen na osnovu izmišljenih dokaza.

Bili su u pravu.

Slučaj je pratila štampa. Neki krupni crnac se opirao hapšenju. Uhvaćen je u krađi u prodavnici u Devedeset trećoj ulici, a kad ga je vlasnik prodavnice, Korejac, zaustavio, veliki crnac ga je gurnuo i šutnuo. Kunc i njegov partner Skuter su ga saterali u ugao. Ovaj se na to nije obazirao. Zarežao je i jednostavno im rekao: „Ne idem s vama. Trebala mi je samo pakla pljuga.“ Veliki je pošao prema izlazu. Tek tako. Dva policajca su tamo stajala, on je upravo počinio zločin, a rešio je da radi što mu je volja. Kad mu je Skuter preprečio put, veliki crnac ga je gurnuo i produžio dalje.

Zato ga je Kunc oborio na zemlju.

Kako je mogao da zna da onaj veliki ima problema sa zdravljem? Ozbiljno. Zar treba pustiti kriminalca da tek tako odšeta? Šta treba da se radi kad te bitanga ne poslušava? Da ga lepim ubeđuješ? Da uradiš nešto što bi moglo da ti ugrozi život ili život tvog partnera?

Kakvi glupi kreteni su smišljali ta pravila?

Da skratimo priču: onaj čovek je umro, a mediji liberala su doživeli ekstazu. Ona lezbača s kablovske sve je pokrenula. Nazvala je Kunca rasističkim ubicom. Šarpton je poveo protestne marševe.¹² Zna se već kako

to ide. Nije bilo važno što je Kunc imao čist dosije, ni koliko je pohvala zbog pokazane hrabrosti primio ili što je dobrovoljno radio s crnačkom decom u Harlemu. Nije bilo važno što je imao nevolje, među kojima je desetogodišnji sin s rakom kostiju. Ništa od toga njima nije bilo bitno.

Postao je rasistički ubica - zao kao sav onaj ološ kog je hapsio.

Kunc se liftom popeo na sedmi sprat. Klimnuo je glavom bolničarkama za pultom pa požurio do sobe 715. Barb je sedela na istom mestu kao i ranije. Okrenula se prema njemu i umorno mu se osmehnula. Ispod očiju su joj bili tamni podočnjaci. Kosa joj je izgledala kao da je pokisla. Međutim, kad mu se osmehnula, samo taj osmeh je video.

Njihov sin je spavao.

„Zdravo“, šapnuo je.

„Zdravo“, uzvratila je Barb isto šapatom.

„Kako je Robi?“

Barb je slegnula ramenima. Kunc je prišao sinovljevom krevetu i zagledao se u dečaka. Srce mu se cepalo. Zbog toga je doneo određene odluke.

„Zašto ne odeš kući?“, pitao je suprugu. „Da se malo odmoriš.“

„Hoću, uskoro“, odgovorila je Barb. „Sedi i pričaj sa mnom.“

Često čujemo kako su mediji paraziti, ali retko je to tako tačno kao u slučaju Džona Kunca. Obrušili su se na njega i proždrali ga tako da ništa nije ostalo. Izgubio je posao. Ostao je bez penzije i beneficija. No, da nesreća bude veća, više nije mogao da priušti sinu najbolju negu. To mu je najteže palo. Šta god bio otac u životu - policajac, vatrogasac, plemenski poglavica - on obezbeđuje porodicu. Ne sedi dokono i gleda sina u bolovima, ne čineći ništa da mu bar donekle olakša.

A onda, kad je pao najdublje, Džon Kunc je našao spas.

Zar nije uvek tako?

Prijatelj nekog prijatelja povezao je Kunca s mladim Larijem Pauersom, koji je diplomirao na jednom od najprestižnijih univerziteta i razvio nekakvu novu aplikaciju za mobilni telefon preko koje se lako pronalaze dobri ljudi za popravke po kući. Nešto tako. Milosrđe i konstruktivnost, to je bio krajnji cilj. Istinu govoreći, Kunca nije zanimalo kakav je posao u pitanju. Njegovo zaduženje je bila bezbednost, kako lična tako i kompanije - da štiti glavne zaposlene i sve poslovne tajne - i on se usredsredio samo na to.

Bio je dobar u svom poslu.

Objasnili su mu da su tek pokrenuli posao tako da je početna plata bedna. Svejedno, bilo je to nešto, posao, sredstvo da digne glavu. Bilo je tu i nekih izgleda. Dobio je deonice. Svakako je to rizično, ali tako se neki ljudi obogate. Ako sve bude išlo dobro, čeka ga masna zarada.

A sve je išlo dobro.

Aplikacija je prihvaćena mimo svih očekivanja i sad, tri godine od početka, Banka Amerike im je zajemčila početnu javnu ponudu - pa, ako sve

bude dobro išlo (ne veličanstveno već samo dobro), za dva meseca, kad kompanija počne da trguje na berzi, deonice Džona Kunca vredeće otprilike sedamnaest miliona dolara.

Treba vremena da se taj broj shvati. Sedamnaest miliona dolara.

Zaboravi na povratak na staro. Zaboravi na spasenje. S tim novcem priuštiće sinu najbolje lekare na svetu. Obezbediće mu negu kod kuće i sve najbolje. Moći će da drugo dvoje dece - Karu i Herija - upiše u dobre škole, da im nađe dobra mesta, a možda da im jednog dana pokrene i vlastiti posao. Plaćaće Barb pomoć u kući, možda će je čak odvesti na odmor. Možda na Bahame. Oduvek je gledala reklame za hotel *Atlantis*, a nikud nisu išli još od onog trodnevnog krstarenja *Karnivalom* pre šest godina.

Sedamnaest miliona dolara. Svi snovi će im se ostvariti. A sad, ponovo, neko pokušava da mu sve oduzme. Njemu i njegovoj porodici.

TRIDESET DRUGO POGLAVLJE

ADAM SE PROVEZAO pored stadiona *Metlajf*, sedišta kako njujorških *Džajantsa*, tako i njudžersijskih *Džetsa*. Stao je oko četiristo metara dalje, na parkiralište uz administrativnu zgradu. Ta zgrada, kao i sve oko nje, bila je na nekadašnjem močvarnom zemljištu. Smrad koji se širio bio je karakterističan za mit o Nju Džersiju i razlog mnogih pogrešnih stavova prema toj državi. Delom je poticao od močvare (naravno), delom od hemikalija koje su bacane da se isuši močvara, a nešto je bilo i od studentske lule za pušenje marihuane, čiji miris se nikad nije isprao.

Sve u svemu, ozbiljno ustajao.

Sedamdesetih godina dvadesetog veka administrativna zgrada izgledala je kao da je nekog za njenu izgradnju nadahnula kuća porodice Brejdi.¹³ Bilo je mnogo mrke boje i gumiranih podnih obloga. Adam je kucnuo na vrata kancelarije u prizemlju, okrenutu prema rampi za istovar.

Trip Evans mu ih je otvorio. „Adame?“

„Zašto te je zvala moja žena?“

Bilo je neobično videti Tripa mimo njegovog uobičajenog okruženja. U gradu je bio popularan, voljen i značajan u okviru onih malih svetova u kojima se kretao. Tamo je izgledao izuzetno obično. Adam je donekle znao Tripovu priču. Dok je Korin odrastala u Sidarfildu, Tripov otac je imao firmu *Evansova sportska oprema*, smeštenu u centru varoši, tamo gde je sad bila *Rajt ejd*. Trideset godina su sva deca iz gradića kupovala sportsku opremu kod Evansa. Prodavali su i sidarfildske prvotimske jakne i opremu za vežbanje za gimnazijske ekipe. U susednim varošima otvorili su još dve radnje. Kad je Trip diplomirao, vratio se kući i vodio marketing. Smislio je nedeljne brošure i posebne dogodovštine kako bi održao *Evans* na glasu. Plaćao je mesnim profesionalnim sportistima da dolaze, daju autograme i družu se s mušterijama. To su bila dobra vremena.

A onda, kao i s mnogim porodičnim poslovima, sve je krenulo nizbrdo.

Pojavio se *Hermanov svet sportske opreme*. Zatim se na autoputu otvorio *Model*, pa *Dik* i još neki. Porodični posao je polako zamirao i na kraju umro. Trip se ipak dočekaao na noge. Njegova dostignuća su mu omogućila da se dočepa mesta u velikoj reklamnoj agenciji na Aveniji Medison, ali ostatak porodice je mnogo pretrpeo. Pre nekoliko godina Trip se vratio u unutrašnjost i otvorio butik, da citiramo Brusa Springstina, ovde u

močvarama Džersija.

„Hoćeš li da sednemo i razgovaramo?“, pitao je Trip.

„Naravno.“

„Tu blizu je kafić. Hajde da prošetamo donde.“

Adam je već hteo da se pobuni - nije mu bilo do šetnje - ali Trip je već krenuo.

Trip Evans je nosio svetložutu košulju kratkih rukava, tako tanku da se pod njom videla majica s izrezom u obliku slova V. Pantalone su bile mrke kao da je direktor srednje škole. Cipele su izgledale preveliko - nisu bile ortopedske, već od onih udobnih, manje skupih koje mogu da prođu kao svečane. U varoši je Adam navikao da ga viđa u očigledno mnogo udobnijoj trenerskoj odeći - majice s kragom i logotipom sidarfildskog lakrosa, ispeglane svetle pantalone, kačket s krutim obodom, zviždaljka na traci oko vrata.

Razlika je bila upadljiva.

Kafić je zapravo bio starinska hamburgerdžinica, čak s konobaricom koja u punđi drži olovku. I jedan i drugi su naručili kafu. Običnu kafu. To nije bilo mesto koje služi makijato ili kafu s mlekom.

Trip je spustio šake na lepljivi sto. „Hoćeš li mi reći šta se događa?“

„Moja žena te je zvala.“

„Otkud to znaš?“

„Proverio sam joj spisak poziva.“

„Proverio si...“ Trip je na to donekle izvio obrve. „Jesi li ozbiljan?“

„Zašto te je zvala?“

„Šta misliš zašto?“, uzvratio je Trip.

„Ima li to ikakve veze s onom krađom novca?“

„Naravno da je imalo veze s onom krađom novca. Šta bi drugo bilo?“

Trip je čekao nekakav odgovor, ali mu ga Adam nije pružio.

„I šta ti je rekla?“

Naišla je konobarica, s treskom spustila kafe pa se nešto tečnosti prosulo u tacnu.

„Rekla je da joj treba još vremena. Kazao sam joj da ću se potruditi da odugovlačim.“

„Što znači?“

„Ostali članovi odbora su se unervozili. Neki su hteli da je odlučnije napadnemo. Nekoliko njih je htelo da odmah odemo u policiju ne bi li bilo zvaničnije.“

„Pa koliko to već traje?“ pitao je Adam.

„Šta? Istraga?“

„Da.“

Trip je sipao šećer u kafu. „Oko mesec dana.“

„Mesec dana?“

„Da.“

„Kako to da mi nikad ništa nisi rekao?“

„Hteo sam. One večeri kad su se izvlačili timovi u sali Američke legije. Kad si se obrušio na Boba, pomislio sam da si možda već tad znao.“

„Nisam imao pojma.“

„Da, to sad vidim.“

„Tripe, mogao si nešto da mi kažeš.“

„Mogao sam“, složio se. „Samo da nije nečeg.“

„Čega?“

„Korin me je molila da to ne uradim.“

Adam je ostao savršeno miran. Onda je kazao: „Hoću da se uverim da sam dobro shvatio.“

„Da vidimo mogu li ti pomoći. Korin je znala da sumnjamo na nju za krađu, pa je jasno stavila do znanja da ne treba da ti kažemo“, objasnio je Trip. „Sasvim si dobro shvatio.“

Adam se samo zavalio na stolici.

„I šta ti je Korin rekla onog jutra kad te je pozvala?“

„Molila je da joj omogućim još vremena.“

„Jesi li pristao?“

„Nisam. Rekao sam joj da je vreme isteklo. Dovoljno sam zadržavao odbor.“

„Kad kažeš odbor...“

„Sve njih. Ali uglavnom Boba, Kala i Lena.“

„Kako je Korin reagovala?“

„Molila je - ne, mislim da bi bolja reč bila *preklinjala* - preklinjala je za još nedelju dana. Rekla je da ima načina da dokaže kako je potpuno nevina, ali joj treba još vremena.“

„Jesi li joj poverovao?“

„Hoćeš istinu?“

„To bih više voleo.“

„Ne, više joj nisam verovao.“

„Šta si pomislio?“

„Pomislio sam da se trudi nekako da vrati novac. Znala je da ne želimo da je tužimo. Samo smo hteli da vrati sve u celini. Stoga sam mislio da zove rođake i prijatelje ili već nekog da sakupi novac.“

„Zašto nije htela meni da se obrati?“

Trip nije odgovorio. Samo je srkao kafu.

„Tripe?“

„Ne mogu na to da ti odgovorim.“

„To nema smisla.“

Trip je samo i dalje pio kafu.

„Koliko već poznaješ moju ženu, Tripe?“

„Znaš koliko. Oboje smo odrasli u Sidarfildu. Ona je dve godine mlađa od mene - isto godište kao moja Beki.“

„Onda znaš. Ona to ne bi uradila.“

Trip se zagledao u kafu. „Dugo sam i ja to mislio.“

„Zašto si promenio mišljenje?“

„Hajde, Adame. Bio si tužilac. Ne mislim da je Korin počela da krade. Znaš kako to ide. Kad čuješ za neku slatku bakicu da je potkradala parohijal ili, eto, za člana sportskog odbora da je proneverio novac, ne znači da su se spremali to da urade. Imaš najbolje namere, je li tako? Ali to ti se prikrade.“

„Ne i Korin.“

„Nikom. To uvek mislimo. Uvek smo zaprepašćeni, zar ne?“

Adam je primetio da će se Trip upustiti u neku filozofsku tiradu. Načas se premišljao da li da ga zaustavi, ali je možda trebalo da ga pusti. Možda što Trip bude više pričao, Adam će više saznati.

„Ali, recimo, ostaneš kasno uveče da napraviš raspored treninga lakrosa. Radiš zaista naporno i možda si u restoranu kao što je ovaj, pa naručiš kafu, baš kao što je ova što je nas dvojica pijemo, a možda si zaboravio novčanik u kolima, pa pomisliš - kakve veze ima, organizacija treba ionako to da plati. Sasvim opravdan trošak, jesam li u pravu?“

Adam mu nije odgovorio.

„A onda, nekoliko nedelja kasnije, neki sudija se ne pojavi na utakmici u, recimo, Toms Riveru, pa izgubiš tri sata menjajući ga. Hej, najmanje što organizacija može da uradi jeste da ti plati gorivo za put. Zatim možda i večeru, jer si daleko od kuće, a utakmica je dugo trajala. Onda ti treba da platiš piće za trenere kad zbog sastanka odbora svi propustite večeru. Onda ti treba da unajmiš lokalne tinejdžere da sude utakmice klinaca, pa se postaraš da tvoj tinejdžer dobije posao. Hej, zašto da ne? Ko će bolje od njega? Zar ne treba tvoja porodica da se okoristi od tog tvog silnog volontiranja?“

Adam je samo čekao.

„Tako nastaviš da kliziš. Tako počinje. A onda jednog dana kasniš s otplatom kredita za auto i šta znaš - organizacija ima veliki višak. Zahvaljujući tebi. Kome ćeš time nauditi? Nikome. Tako sebe zavaráš.“

Trip je ućutao i gledao Adama.

„Ne misliš to ozbiljno“, rekao je ovaj.

„Ozbiljan sam kao srčani udar, prijatelju.“ Trip je značajno pogledao na sat. Bacio je nekoliko novčanica na sto i ustao. „I ko zna? Možda svi grešimo u vezi s Korin.“

„Ti grešiš.“

„To bi me beskrajno obradovalo.“

„Tražila je još malo vremena“, kazao je Adam. „Zar ne možete da joj ga pružite?“

Trip je tiho vzdahnuo i malo podigao pantalone. „Mogu da probam.“

TRIDESET TREĆE POGLAVLJE

ODRI FAJN JE KONAČNO rekla nešto bitno. A to je Džoanu navelo na prvi pravi trag.

Načelnik policije Džoana Griffin bila je u pravu u vezi s ljudima iz okruga. Usredsredili su se na supruga i okomili na Martija Dana zbog ubistva njegove žene Hajdi. Čak ih nije odvratilo ni to što je siroti Marti imao u vreme ubistva alibi čvrst kao stena. Barem ne još. Od početka su utvrdili da je to „profesionalno obavljen posao“, pa su kopali po listi telefonskih poziva jednog Martija, njegovim porukama i imejlovima. Po kancelarijama *TTI održavanja podova* raspitivali su se o njegovom ponašanju u poslednje vreme, o vezama koje je održavao, o tome kuda je odlazio na piće i na ručak, nadajući se da će naći neku vezu između Martija i ubice.

Ručkovi su im bili najznačajniji.

Doduše, ne i mesta na kojima je ručavao. Tu su momci iz okruga opet zabrljali.

Zapravo, mesta na kojima je Hajdi ručavala.

Džoana je znala kako Hajdi jednom nedeljno ruča s prijateljicama. Čak je i sama jednom ili dvaput išla s njima. U početku je Džoana tu ideju odbacivala kao suviše ležerno gubljenje vremena onih kojima se to može. Bilo je tu i toga. Međutim, to su bile žene kojima je važno bilo da im pauza za ručak traje nešto duže kako bi provele vreme s prijateljicama i povezale se s nečim mimo porodice i karijere.

Zar u tome ima nečeg lošeg?

Te nedelje je ručak bio u *Crvenom jastogu* i na njemu su bile Odri Fajn, Kejti Branam, Stefani Kils i Hajdi. Niko nije primetio ništa neuobičajeno. Prema njihovim rečima, Hajdi je kao i uvek bila razdragana. Džoani je bilo čudno što priča s tim ženama. Sve su bile više nego očajne. Smatrale su da su s Hajdi izgubile najbližiju prijateljicu, ženu kojoj su mogle da se povere, najsnažniju u toj grupi.

Džoana je i sama isto osećala. Da, Hajdi je bila čarobna. Bila je od onih ljudi koji utiču na sve oko sebe da se bolje osećaju.

Džoana se pitala kako to da jedan metak odnese takav duh.

Tako je okupila celu tu grupu s ručkova i saslušala ih, ali joj ništa nisu pružile. Već se spremala da završi i potraži neki drugi trag, još nešto što momci iz okruga neće uzeti u obzir, kad se Odri nečeg setila.

„Hajdi je na parkiralištu pričala s nekim mladim parom.“

Džoana se već zamislila, izgubila u sećanjima. Pre dvadeset godina, posle mnogo truda i neuspeha, Džoana je „čudotvorno“ ostala trudna vantelesnom oplodnjom. Hajdi je bila s njom kod ginekologa kad je ova saznala za to. A Hajdi je bila i prva koju je Džoana pozvala kad je imala spontani pobačaj. Odmah je došla. Džoana je sela na suvozačko sedište i saopštila joj vest. Tako su dugo sedele u kolima i obe plakale. Džoana nikad neće zaboraviti kako je Hajdi spustila glavu na volan, pa joj se kosa rasula kao lepeza, i rasplakala se zbog Džoaninog gubitka. Nekako su obe to slutile.

Više neće biti čuda. Ta trudnoća je bila jedina Džoanina prilika. Ona i Riki su završili bez dece.

„Čekaj“, kazala je Džoana. „Kakav mladi par?“

„Sve smo se pozdravile i pošle ka svojim kolima. Krenula sam na Orandž plejs, ali je neki kamion projurio tako brzo da sam pomislila da će mi odneti prednji deo. Pogledala sam u retrovizor i videla kako Hajdi razgovara s tim mladim parom.“

„Možeš li da mi ih opišeš?“

„Baš i ne mogu. Devojka je bila plava. Momak je nosio kačket. Pretpostavila sam da od nje traže da ih nekud uputi.“

Odri se više ničeg nije sećala. Zašto i bi? Međutim, čitav svet, posebno parkirališta lanaca prodavnica i restorana, imaju sigurnosne kamere. Trebaće vremena da nabavi nalog, pa je Džoana na svoju ruku ponovo ušla u *Crveni jastog*. Sef obezbeđenja joj je narezao video na di-vi-di, što je bilo donekle stara škola, pa je zamolio da mu ga vrati. „Takva je politika firme“, kazao je. „Trebalo da je kod nas.“

„Nema problema.“

U bičvudskoj policijskoj stanici imali su di-vi-di plejer. Džoana se žurno vratila u svoju kancelariju, zatvorila vrata i uključila di-vi-di. Ekran je oživeo. Čovek iz obezbeđenja je znao šta radi. Dva sekunda od početka snimka pojavila se Hajdi iz desnog ugla. Džoana je graknula kad ju je ugledala. Zbog toga što svoju mrtvu prijateljicu ponovo vidi živu, onako kako se klati na visokim potpeticama, tragedija joj je postala još stvarnija.

Hajdi je mrtva. Otišla je zauvek.

Traka nije imala tonski zapis. Hajdi je i dalje hodala. Iznenada je stala i digla pogled. Pred njom su bili muškarac s kačketom i plavuša. Zaista su izgledali mlado. Kasnije, kad je drugi, treći i četvrti put gledala video, pokušala je da im bolje nazre crte lica, ali kako su snimljeni s visine i pod uglom, nije uspela da vidi bogzna šta. Na kraju će snimak proslediti momcima iz okruga i dozvoliti da njihovi informatičari i tehničari izvuku iz njega sve što mogu.

Samo, neće im ga dati odmah.

U početku, dok je gledala u tišini, zaista je izgledalo da mladi par pita za neki smer. To bi imalo smisla nekom ko bi to letimice pogledao. No, kako je

vreme prolazilo, Džoana je osetila da se ježi. Pre svega, razgovor je trajao predugo da bi bilo samo davanje uputstva za smer. Još više od toga, Džoana je dobro znala prijateljicu. Poznavala je njenu gestikulaciju i govor tela pa je, gledajući nemi film, shvatila da ni jedno ni drugo nije kako treba.

Kako je razgovor trajao, Džoana je netremice pratila. U jednom trenutku bila je ubeđena da su njenoj prijateljici klecnula kolena. Minut kasnije mladi par je ušao u auto i odvezao se. Gotovo čitav minut Hajdi je stajala na parkiralištu, ošamućeno, izgubljeno, pa je tek tada ušla u auto. Iz tog ugla Džoana više nije mogla da je vidi. Međutim, vreme je prolazilo. Deset sekundi. Dvadeset, trideset. Zatim se iznenada video neki pokret pred vetrobranom. Džoana je žmirkala i nagla se bliže ekranu. Slabo se videlo, teško je razaznavala, ali je onda shvatila.

Hajdi se kosa rasula kao lepeza.

O, *ne...*

Hajdi je spustila glavu na volan, isto kao što je uradila pre dvadeset godina kad joj je Džoana kazala za pobačaj.

Sad je bila ubeđena da je ova plakala.

„Šta su ti, bestraga im glava, rekli?“ pitala je Džoana naglas.

Vratila je traku unazad i gledala kako onaj par odlazi s parkirališta. Usporila je snimak i zaustavila ga. Zumirala je, podigla slušalicu i okrenula neki broj telefona.

„Zdravo, Norberte“, rekla je. „Treba da mi proveriš jednu registarsku tablicu, i to odmah.“

TRIDESET ČETVRTO POGLAVLJE

TOMAS JE ČEKAO oca u kuhinji.
„Ima li vesti o mami?“

Adam se ponadao da njegovi sinovi još neće biti kod kuće. Pošto se tokom čitave vožnje do kuće pitao šta da radi, došao je do nekakve zamisli. Morao je da se popne u sobu i još malo istražuje na računaru.

„Trebalo da se vrati ovih dana“, odgovorio je Adam. Zatim je, ne bi li odmah promenio temu, upitao: „Gde je tvoj brat?“

„Na času bubnjeva. Tamo ide peške iz škole, ali ga mama obično sačeka.“

„U koliko sati?“

„Za četrdeset pet minuta.“

Adam je klimnuo glavom. „Da li je to tamo u Ulici Gaf?“

„Jeste.“

„Dobro, nema problema. Vidi, treba da završim neki posao. Možda bismo, kad pokupim tvog brata, mogli da odemo do restorana *Amiči* na večeru?“

„Idem u teretanu da dižem tegove sa Džastinom.“

„Sad?“

„Da.“

„Pa svejedno moraš da jedeš.“

„Napraviću nešto kad se vratim. Tata?“

„Molim?“

Stajali su u kuhinji, otac i sin, sin koji samo što nije postao muškarac. Tomas je od oca bio već niži jedva dva prsta, a uz dizanje tegova i vežbe, Adam se pitao hoće li ga sin prevazići. Tomas je poslednji put pre oko šest meseci izazvao oca na basket jedan na jedan, pa se Adam svojski potrudio da izvuče rezultat 11:8. Sad ga je zanimalo da li bi taj rezultat bio obrnut i kako bi se on osećao zbog toga.

„Brinem se“, rekao je Tomas.

„Nemoj.“

Bila je to pre njegova roditeljska reakcija nego nešto u čemu ima istine ili što je utemeljeno.

„Zašto je mama tako pobjegla?“

„Već sam ti rekao. Vidi, Tomase, dovoljno si odrastao da shvatiš. Tvoja majka i ja se mnogo volimo. Međutim, ponekad roditelji moraju da se udalje.“

„Jedno od drugog“, kazao je Tomas klimnuvši kratko glavom. „Ali ne i od Rajana i mene.“

„Pa, i da i ne. Ponekad moramo da se sklonimo od svega.“

„Tata?“

„Molim?“

„Ne prihvatam to“, rekao je Tomas. „Ne želim da zvučim kao da sam pun sebe ili nešto slično, ali da, shvatam. Vas dvoje imate živote. Ne vrti se sve oko nas. Mogao bih da razumem da mami treba da, šta ja znam, ode da se malo izduva ili tako nešto. Ali mama je mama. Znaš šta hoću da kažem? Prvo bi nama rekla ili bi nas, ako je to uradila u poslednjem trenutku, pozvala. Odgovorila bi na naše poruke. Rekla bi nam da ne brinemo. Mama ume da bude svakakva, ali ona je, izvini, pre svega naša mama.“

Adam nije znao šta na to da kaže, pa je odvalio glupost: „Biće sve u redu.“

„Šta ti to znači?“

„Rekla mi je da brinem o vama i da joj dam nekoliko dana. Molila me je da ne pokušavam da stupim u vezu s njom.“

„Zašto?“

„Ne znam.“

„Stvarno se plašim“, rekao je Tomas. I tako je skoro muškarac zazvučao kao dečaćić. Na ocu je da ublaži to osećanje. Tomas je bio u pravu. Korin je pre svega bila majka, a on, Adam, bio je otac. Roditelji štite decu.

„Biće u redu“, ponovio je, a to je i njemu samom zazvučalo šuplje.

Tomas je zavrteo glavom, povrativši zrelost istom brzinom kojom ju je izgubio. „Ne, tata, neće.“ Okrenuo se, obrisao suze s lica i pošao prema vratima. „Moram da se nađem sa Džastinom.“

Adam je hteo da ga pozove nazad, ali od kakve bi to bilo koristi? Nije imao reći utehe, a možda će mu to što će biti s drugom malo odvratiti pažnju. Rešenje - jedina prava uteha - bilo bi da pronade Korin. Adam je morao da kopa više, da shvati šta se događa, pa da sinovima pruži prave odgovore. Zato je pustio Tomasa da ode i pošao na sprat. Imao je još vremena pre završetka časa bubnjeva.

Još jednom je nakratko razmislio o tome da umeša policiju. Više se zaista nije plašio da će oni pomisliti kako je nešto uradio svojoj ženi - neka ih - ali iz iskustva je znao da se policija razumljivo bavi činjenicama. Činjenica broj jedan: Korin i Adam su se svađali. Činjenica broj dva: Korin je već poslala poruke Adamu, obaveštavajući ga da želi da ode na nekoliko dana i da je on ne traži.

Da li bi policija tražila i činjenicu broj tri?

Seo je za računar. Kod starog Rinskog Adam je na brzinu proverio Korinine poslednje razgovore na mobilnom telefonu. Sad je hteo da detaljnije pogleda i pronade šablon njenog telefoniranja i slanja poruka. Da li su neznanc ili ona Ingrid Prizbi zvali ili slali poruke Korin? Činilo mu se da je veoma mala - zar nije neznanc njemu jednostavno prišao bez ikakvog upozorenja? - ali postoji mogućnost da u Korininom spisku telefonskih

poziva naiđe na neki trag.

Nije mu trebalo mnogo vremena da shvati kako nema šta da iskopa. Žena mu je bila otvorena knjiga, barem što se tiče najskorijih razgovora. Nije naišao ni na kakva iznenađenja. Video je da većinu brojeva i sam zna napamet - pozivi i poruke njemu, sinovima, prijateljima, kolegama, članovima odbora lakrosa, i to je otprilike sve. Pojavio se još po koji poziv, ali to je bilo uglavnom restoranu radi rezervacije, hemijskoj čistionici, i sve tako.

Traga nije bilo.

Adam je sedeo i razmišljao o tome šta da radi. Da, Korin je bila otvorena knjiga. Tako je izgledalo prema poslednjim pozivima i porukama.

Ključna reč ovde je *poslednjim*.

Setio se iznenađenja na svojoj viza kartici - naplata *Novelti fansija* od pre dve godine.

Korin je tad izgleda bila nepredvidljivija, zar ne?

Nešto je moralo da prethodi toj narudžbini. Samo šta? Ne padne ti prosto jednog dana na pamet da glumiš trudnoću. Nešto se dogodilo. Nekog je zvala. A možda je neko nju zvao. Ili joj je poslao poruku.

Nečeg je tu bilo.

Adamu je trebalo nekoliko minuta da pronade arhivu od pre dve godine, ali ju je našao. Znao je da je Korin prvu narudžbinu u Fake-A-Pregnancy imala u februaru. Stoga je krenuo od tog meseca. Pregledao je spisak poziva, gledajući odozdo naviše, a ne obrnuto.

U početku je nailazio samo na uobičajene sumnjive pozive i poruke njemu, sinovima, prijateljima, kolegama...

A onda, kad je Adam ugledao poznat broj, srce mu se steglo.

TRIDESET PETO POGLAVLJE

SALI PERIMAN je sedela sama na kraju šanka, pijuckala pivo i čitala *Njujork post*. Na sebi je imala belu bluzu i sivu usku suknju. Kosu je stegla u konjski rep. Kaput je prebacila preko barske stolice do sebe, da bi je sačuvala za njega. Kad je Adam prišao, pomerila je kaput, ne dižući pogled s novina. Adam je seo.

„Dugo se nismo videli“, rekla je. Još uvek je gledala u novine.

„Dugo“, potvrdio je on. „Kako je na poslu?“

„Mnogo posla, mnogo klijenata.“ Konačno ga je pogledala u oči. Osetio je blag potres, ali je izdržao. „Ali nisi me zbog toga zvao.“

„Nisam.“

Bio je to jedan od onih trenutaka kad sva buka zamre i ostatak sveta postane tek pozadina, a tu su samo njih dvoje i ništa više.

„Adame?“

„Molim?“

„Ne mogu da čekam. Jednostavno mi reci šta želiš.“

„Da li te je zvala moja žena?“

Sali je trepnula kao da je i to pitanje izazvalo potres. „Kad?“

„Ikad.“

Okrenula je glavu ka čaši. „Da“, rekla je. „Jednom.“

Sedeli su za šankom bučnog restorana, jednom od onih što služe predjela pržena u ulju i imaju milion televizora na kojima puštaju možda dva sportska događaja. Barmen im je prišao i napravio čitavu predstavu od naručivanja. Adam je brzo naručio pivo da ga što pre otera.

„Kad?“, pitao je.

„Pre dve godine, čini mi se. U vreme onog slučaja.“

„Nisi mi rekla.“

„Dogodilo se samo jednom.“

„Svejedno.“

„Kakve sad to veze ima, Adame?“

„Šta ti je rekla?“

„Znala je da si bio kod mene.“

Adam umalo nije upitao otkud to, ali naravno, znao je odgovor. U sve telefone je stavila aplikaciju za praćenje. Mogla je u svakom trenutku da proveri gde su dečaci.

I gde je on.

„Šta još?“

„Htela je da zna zašto si bio tamo.“

„Šta si joj ti rekla?“

„Da si bio zbog posla“, odgovorila je Sali.

„Rekla si joj da tu nema ničeg?“

„Adame, tu nije bilo ničeg. Bili smo opsednuti onim slučajem.“ A zatim je dodala: „Doduše, umalo da bude nečeg.“

„Umalo se ne računa.“

Tužan osmeh je zaigrao na Salinom licu. „Mislim da se tvojoj supruzi računa.“

„Da li ti je poverovala?“

Sali je slegnula ramenima. „Više se nikad nismo čule.“ Sedeo je i gledao u nju. Zaustio je nešto da kaže, ne znajući šta, ali ga je prekinula digavši ruku. „Nemoj.“

Bila je u pravu. Skliznuo je s barske stolice i izašao.

TRIDESET ŠESTO POGLAVLJE

DOK JE NEZNANAC ulazio u garažu mislio je, kao i svaki put kad ulazi tamo, na sve čuvene kompanije koje su navodno počele isto tako. Stiv Džobs i Stiv Voznijak pokrenuli su *Epl* (zašto kompaniju nisu nazvali *Stivs*?) tako što su prodali pedeset jedinica Voznijakovog novog računara *Epl 1* iz garaže u Kupertinu u Kaliforniji. Džef Bezos je pokrenuo *Amazon* kao prodavač knjiga preko interneta iz garaže u Belviju u državi Vašington. *Gugl*, *Dizni*, *Matel*, *Hjulit-Pakard*, *Harli Dejvidson* nastali su, ako je verovati legendi, u maloj, neupadljivoj garaži.

„Ima li vesti o Denu Molinu?“, pitao je neznamac.

U garaži ih je bilo troje, a svi su sedeli pred moćnim računarima s velikim monitorima. Četiri rutera stajala su pored kanti s bojom koje je Edvardov tata tamo stavio pre više od deset godina. Edvardo, koji je sigurno bio najbolji od njih na tehnološkom polju u vezi sa onim čime su se bavili, postavio je taj sistem u kome bežični internet ne samo da izlazi već iskače po čitavom svetu, zbog čega su oni anonimni kako samo na internetu može da se bude, ali čak i da neko nekako dopre do njih, ruteri bi se automatski pokrenuli i pomerili ih na drugog domaćina. Zapravo, neznamac nije sve shvatao, ali nije ni morao.

„Platio je“, rekao je Edvardo.

Edvardo je imao dugačku, tanku kosu koja kao da je uvek vapila za sisanjem i neobrijanu bradu, zbog čega je izgledao masnije nego što je bilo moderno. Bio je haker stare škole koji je uživao u hajci koliko i u gnevu pravednika, a i u novcu.

Pored njega je sedela Gabrijela, samohrana majka dvoje dece i, sa četrdeset četiri godine, daleko najstarija od svih njih. Pre dve decenije osnovala je vruću telefonsku liniju. Držala je muškarce na vezi koliko god je duže mogla, a po minutu im naplaćivala tri dolara i devedeset devet centi. U skorije vreme, a u sličnom stilu, Gabrijela je pozirala u ulogama različitih seksi domaćica na jednoj od onih veb-stranica „bez obaveza“. Posao joj je bio da namami novog klijenta (čitaj: naivčinu) na seks sve dok njegovi besplatni probni minuti ne prerastu u pretplatu za celu godinu koja mu se skida s kreditne kartice.

Merton, njihov novopridošli kolega, imao je devetnaest godina, bio je mršav, žestoko istetoviran, obrijane glave, blistavih plavih očiju i tek nešto malo sumanut. Nosio je vrećaste farmerke iz čijih džepova su virili lanci koji

su ukazivali ili na motociklistu ili na seksualnog roba, a bilo je teško proceniti šta je on od ta dva. Nokte je čistio skakavcem a slobodno vreme je provodio volontirajući kod evangelističkog sveštenika čije je službe u areni s preko hiljadu sedišta redovno prenosila televizija. Ingrid je Mertona dovela sa posla na veb-stranici kompanije koja se zvala *Petica*.

Merton se okrenuo neznancu. „Izgledaš razočarano.“

„Sad će se izvući s tim.“

„Sa čim? S uzimanjem steroida da bi igrao pravi fudbal? Pa šta? Verovatno je osamdeset procenata tih klinaca na nečemu.“

Edvardo se složio. „Krise, držimo se svojih načela.“

„Da“, kazao je neznancu. „Znam.“

„Zapravo, tvojih načela.“

Neznancu, čije ime je bilo Kris Tejlor, klimnuo je glavom. Kris je bio osnivač tog pokreta, bez obzira na to što je ono Edvardova garaža. Edvardo mu se prvi pridružio. Preduzeće je nastalo iz šale, kao pokušaj da se isprave nepravde. Uskoro je Kris shvatio da bi njihov pokret mogao da bude i unosna kompanija i mesto na kome bi se činila dobra dela. Međutim, da bi se to postiglo, kako bi se izbeglo da jedno prevagne, morali su svi da se pridržavaju osnovnih načela.

„Pa šta je onda?“ pitala ga je Gabrijela.

„Zašto misliš da je išta?“

„Ne dolaziš ovamo osim kad ima nekih problema.“

To je bilo sasvim tačno.

Edvardo se zavalio. „Da li je bilo problema s Denom Molinom ili njegovim sinom?“

„I jeste i nije.“

„Dobili smo novac“, kazao je Merton. „Nije bilo baš loše.“

„Da, ali morao sam sve sam da obavim.“

„Pa?“

„Trebalo je i Ingrid da bude tamo.“

Svi su se zgedali. Gabrijela je prekinula tajac. „Verovatno je shvatila da bi žensko bilo upadljivo na testiranju za fudbal.“

„Moguće“, kazao je Kris. „Da li se iko od vas čuo s njom?“

Edvardo i Gabrijela su zavrtili glavama. Merton je ustao i rekao: „Čekaj, kad si poslednji put razgovarao s njom?“

„U Ohaju. Kad smo prišli Hajdi Dan.“

„I trebalo je da se nađe s tobom na testiranju za fudbal?“

„Tako je rekla. Pratili smo proceduru, pa smo putovali odvojeno i nismo se čuli.“

Edvardo je opet počeo da kuca po tastaturi. „Pričekaj, Krise, da nešto proverim.“

Kris. Bilo mu je gotovo čudno da čuje da ga neko zove po imenu. Proteklih

nekoliko nedelja bio je anonimnan, neznanac, i niko ga nije zvao po imenu. Čak ni Ingrid, jer je procedura bila jasna: bez imena. Anonimnost. To je, naravno, bila čista ironija. Ljudi kojima je prilazio pretpostavljali su da su anonimni i žudeli da to budu, a nisu shvatali da zapravo za njih anonimnost nije postojala.

Za Krisa - za neznanca - ona je bila stvarna.

„Prema rasporedu“, kazao je Edvardo, gledajući u ekran, „Ingrid je trebalo juče da se odveze u Filadelfiju, da ostavi rentirani auto. Da proverim samo još...“ Digao je pogled. „Dovraga.“

„Šta je?“

„Uopšte nije vratila auto.“

U sobi je zavladao ledena atmosfera.

„Trebalo da je pozovemo“, kazao je Merton.

„Rizično je“, odvratio je Edvardo. „Ako je ugrožena, možda joj je mobilni pao u pogrešne ruke.“

„Trebalo da prekršimo proceduru“, kazao je Kris.

„Pažljivo“, dodala je Gabrijele.

Edvardo je klimnuo glavom. „Pozvaću je preko vajbera i vezu ću uspostaviti preko dve IP adrese u Bugarskoj. Treba mi samo pet minuta.“

Trebalo mu je samo tri.

Telefon je zvonio. Jednom, dvaput, a onda, na treći poziv neko se javio. Očekivali su da čuju Ingridin glas, ali nisu. Javio se muškarac. „Ko to zove, molim vas?“

Edvardo je brzo prekinuo vezu. Njih četvoro su načas bili ukočeni, u garaži je vladao muk. Tad je neznanac - Kris Tejlor - izgovorio ono što su svi mislili.

„Ugroženi smo.“

TRIDESET SEDMO POGLAVLJE

NIŠTA LOŠE nisu uradili.

Sali Periman je bila mlađi partner u firmi u kojoj je Adam bio prva violina u timu koji je vodio dugotrajni slučaj imigranata, vlasnika grčkog restorana. Vlasnici su sa zadovoljstvom i unosno radili na istom mestu u Harisonu punih četrdeset godina, sve dok veliki hedž fond nije izgradio novu poslovnu kulu u istoj ulici, što je dovelo do toga da oni na vlasti zaključe kako ulica što vodi do kule treba da se proširi da bi odgovarala novoj gustini saobraćaja. To je značilo rušenje restorana. Adam i Sali su se sukobili s vladom i bankarima, a na kraju i sa velikom korupcijom.

Ponekad ne možete da dočekate da se probudite i počnete da radite ujutro, i mrsko vam je što se dan završava. Toliko vas posao obuzme. Jedete, pijete, spavate sa slučajem. Tako je i tad bilo. Zbližite se s onima koji su uz vas u onome što vam se već čini uzvišenim, teškim poduhvatom. On i Sali Periman su se zbližili.

Veoma su se zbližili.

Doduše, ničeg fizički nije bilo - tek jedan poljubac. Nisu prešli granice, mada su im prišli, izazivali ih, pa čak možda i nagazili na njih, ali ih ipak nisu prešli. Adam je shvatio da postoje faze kad stojite blizu te granice, klackate se nad njom, s ove strane je jedan život, s one neki drugačiji, a u trenutku je ili pređete ili nešto svene i umre. U njegovom slučaju nešto je umrlo. Dva meseca pošto je slučaj okončan, Sali Periman je prihvatila drugi posao u advokatskoj firmi u Livingstonu.

Sve je bilo svršeno.

Međutim, Korin je zvala Sali.

Zbog čega? Odgovor mu se činio očiglednim. Adam je pokušao da o tome dobro razmisli, trudio se da nađe teorije i hipoteze koje bi mogle da objasne šta se dogodilo Korin. Možda se složilo nekoliko kockica. Slika koja je počela da se nazire nije bila prijatna.

Prošla je ponoć. Njegovi sinovi su već legli. U kući se sad osećalo kao da su svi u žalosti. Adam je delimično želeo da momci pokažu da su uplašeni, ali tog trenutka uglavnom je želeo da se oni stisnu, da preguraju još dan ili dva dok se Korin ne vrati kući. Na kraju, samo tako će se sve dovesti u red.

Morao je da pronađe Korin.

Stari Rinski mu je poslao prve podatke o Ingrid Prizbi. Još nije bilo ničeg vrednog pažnje ni spektakularnog. Živela je u Ostinu, diplomirala je pre osam

godina na Univerzitetu Rajs u Hjustonu, radila za dve internet kompanije u povelju. Rinski je došao do njenog kućnog telefona. Na njemu se odmah javljao automat. Adam je ostavio poruku Ingrid u kojoj ju je zamolio da mu se javi. Rinski mu je dao i broj kućnog telefona i adresu njene majke. Adam je pomislio da je pozove, ali nije znao kako da joj priđe. Bilo je kasno. Rešio je da spava.

I šta sad?

Ingrid Prizbi je imala *Fejsbuk* profil. Zanimalo ga je može li to da mu pruži neki trag. I Adam je imao nalog tamo, ali ga je retko posećivao. On i Korin su ih otvorili pre nekoliko godina kad je ona osetila nostalgiju pošto je pročitala članak o tome kako društvene mreže pružaju ljudima njihovih godina mogućnost da ponovo pronađu stare prijatelje. Adama je prošlost slabo vukla, ali joj se pridružio. Pošto je postavio sliku na profil, retko je išao na tu stranicu. Korin je počela s nešto više oduševljenja prema toj pojavi društvenih mreža, ali je Adam sumnjao da je otvarala stranicu više od dva do tri puta nedeljno.

No ko bi zaista znao?

Setio se kako je sedeo s Korin u istoj toj sobi kad su pravili profile. Potražili su i „sprijateljili se“ sa rođacima i susedima. Adam je pregledao slike koje su njegove kolege postavile - nasmejane porodične slike s plaže, za božićnom večerom, na dečjim sportovima, na skijanju u Aspenu, preplanule supruge koje grle nasmejane muževe, sve u tom stilu.

„Svi izgledaju srećno“, rekao je Korin.

„Ali ne i ti.“

„Molim?“

„Na *Fejsbuku* svi izgledaju srećno“, kazala je Korin. „To ti je nešto kao kompilacija tvojih najvećih hitova.“ Glas joj je tad bio pomalo napet. „Adame, to nije stvarnost.“

„Nisam ni rekao da jeste. Rekao sam da svi *izgledaju* srećno. Na to sam mislio. Kad bi sudila o svetu prema *Fejsbuku*, zapitala bi se zašto toliko njih pije prozak.“

Korin se na to ućutala. Adam se tome smejaio i zaboravio na sve, ali sad, više godina kasnije, kad pogleda unazad kroz obrisane naočare, mnogo toga je imalo tamniju, ružniju nijansu.

Proveo je skoro čitav sat na *Fejsbuk* stranici Ingrid Prizbi. Prvo je proverio status - možda će mu se posrećiti ako joj je neznanac muž ili dečko - ali Ingrid je navela da je sama. Kliktao je po spisku od sto osamdeset osam prijatelja, nadajući se da će među njima naći neznanca. Nije imao sreće. Tražio je poznata lica ili imena, nekog iz njegove ili Korinine prošlosti. Nikog nije našao. Pregledao je njene statue. Ničeg nije bilo što bi ukazivalo na neznanca, na odglumljenu trudnoću ili na išta od toga. Pokušao je da joj kritički prouči fotografije. Vibracija koju je od nje primio bila je pozitivna.

Ingrid Prizbi je izgledala srećno na slikama sa žurki, gde se pilo i opuštalo, ali je srećnije izgledala na onim slikama s njenog volonterskog posla. A imala ih je mnogo: kuhinje za siromašne, Crveni krst, USO, Dostignuća mladih. Primetio je kod nje još nešto. Sve njene slike su bile grupne, nikad nije sama pozirala, nikad portreti, nijedan selfi.

Međutim, ta zapažanja ga nisu približila tome da nađe Korin.

Nešto mu je promicalo.

Bilo je kasno, ali Adam je neumorno radio. Pre svega, odakle je Ingrid poznavala neznanca? Mora da su bili bliski. Setio se Suzan Houp i kako su nju ucenjivali zbog lažne trudnoće. Najverovatnije da je i Korin ucenjena. Nijedna ni druga nisu platile...

A da li je to istina? Znao je da Suzan nije platila. To mu je sama rekla. Ali možda je Suzan i platila. Zavalio se na stolici i razmislio malo o tome. Ako je Korin ukrala novac iz fonda lakrosa - mada i dalje u to nije verovao - ali ako jeste, možda je to uradila da bi platila njihovo ćutanje.

A možda su oni ucenjivači koji ipak ne ćute.

Da li je to verovatno?

To nije znao. Trebalo je da se usredsredi na neposredno pitanje: gde su se Ingrid i neznanac upoznali? Ima nekoliko mogućnosti, naravno, stoga ih treba redom pretresti, od najverovatnije do one najmanje verovatne.

Najverovatnije: na poslu. Ingrid je radila za nekoliko internet kompanija. Ko god stajao iza ovoga, moguće da radi za Fake-A-Pregnancy.com ili se specijalizovao za internet - hakovanje ili nešto slično - ili i jedno i drugo.

Sledeća verovatnoća: upoznali su se na fakultetu. Oboje su izgleda približnih godina, mogli su da se upoznaju u kampusu i ostanu u prijateljskim odnosima. Možda odgovor leži u Univerzitetu Rajs.

Treća verovatnoća: oboje su iz Ostina u Teksasu.

Ima li to smisla? Nije znao, ali je ponovo pročešljao profile njenih prijatelja, tražeći ljude koji su uz to radili na internetu. Bilo ih je poprilično. Pregledao je njihove stranice. Neke su bile blokirane ili im je pristup bio ograničen, ali većina ljudi nije na *Fejsbuku* da bi se krila. Vreme je prolazilo. Tad je pregledao stranice prijatelja onih prijatelja što su radili na internetu. Pa čak i njihovih prijatelja. Proverio je profile i prethodne poslove, a u četiri i četrdeset osam ujutro - video je koliko je sati na digitalnom satiću na računaru - konačno je naleteo na zlato.

Prvi trag je poticao s veb-stranice Fake-A-Pregnancy.com. Na linku Kontaktirajte nas, ta kompanija je navela imejl adresu u Reveru u Masačusetsu. Adam je na *Guglu* potražio tu adresu i otkrio podudarnost - poslovni konglomerat pod imenom *Dauningplejs* koji je vodio nekoliko novih poslova i veb-stranica.

Sad je već nešto imao.

Pregledao je ponovo profile Ingridinih prijatelja i našao nekog kome je

poslodavac *Dauningplejs*. Kliknuo je na njegovu profilnu stranicu. Tu ništa naročito nije našao, ali je taj momak imao dvoje prijatelja koji su isto radili u *Dauningu*. Kliknuo je na njihove stranice - i tako dalje, sve dok nije stigao do stranice koja pripada ženi po imenu Gabrijele Danbar.

Prema opisu na stranici, Gabrijele Danbar je išla na poslovne studije na njudžersijskom koledžu u okrugu Oušen a pre toga je pohađala gimnaziju Fer Loun. Nije navela trenutnog ni prethodne poslodavce - ništa o *Dauning plejsu* ili nekoj drugoj veb-stranici - a ništa nije stavila na stranicu u poslednjih osam meseci.

Pažnju mu je privuklo to što je imala troje „prijatelja“ koji su naveli *Dauning plejs* kao poslodavca. Tu je našao i da Gabrijele Danbar živi u Reveru u Masačusetsu.

Zato je nastavio da klikće po njenoj stranici i pregleda njene foto-albume, gde je naleteo na jednu sliku od pre tri godine. Nalazila se u albumu pod imenom „Prenos s mobilnog“ i zvala se prosto ZABAVA NA ODMORU. Bila je to jedna od onih slika koje škljocnete na brzinu dok se ne napijete na zabavi u firmi, gde neko dobronamerno zamoli sve da se okupe za slikanje, pa sliku pošalje imejlom ili je postavi na stranicu. Zabava je održana u restoranu ili baru s drvenom lamperijom. Na slici je dvadesetak, možda tridesetak ljudi, mnogi crveni u licu ili sa zakrvavljenim očima, što od blica, što od alkohola.

A na slici sasvim levo, s pivom u ruci i gledajući mimo objektiva - verovatno i ne shvatajući da ih neko slika - stajao je neznanac.

TRIDESET OSMO POGLAVLJE

DŽOANA GRIFIN je imala dva havanska bišona koji su se zvali Starski i Hač. U početku nije želela bišone. Oni se smatraju ukrasnom rasom, a Džoana je odrastala s dogama i male pse je smatrala, molim vas da joj oprostite, poluglodarima. Ali Riki je insistirao i bio je sasvim u pravu. Džoana je imala pse celog života, ali ova dva su bila i više nego dražesna.

Obično je Džoana volela da izvede u šetnju Starskija i Hača rano ujutru. Ponosila se time što je dobro spavala. Kakvi god užasi ili problemi opsedali njen svakodnevni život, nikada nije puštala da pređu prag njene spavaće sobe. To je bilo njeno pravilo. Brinula je do iznemoglosti u kuhinji ili dnevnoj sobi - ali kada kroči na ta vrata, isključuje se prekidač. To je bilo to. Problemi su nestajali.

Ipak, dva razloga su joj krala san. Jedan od njih je bio Riki. Možda zato što se ugojio nekoliko kilograma ili je to samo zbog godina, ali njegovo nekada podnošljivo hrkanje postalo je neprekidna škripa cirkularne testere. Probao je različita lekovita sredstva - tračicu, jastuk, neke lekove bez recepta - ali ništa nije pomagalo. Došlo je do te faze da su razgovarali o spavanju u odvojenim prostorijama, ali za Džoanu je to isuviše ličilo na predaju. Morala je jednostavno da istrpi dok se ne pronađe rešenje.

Drugi je, naravno, bila Hajdi.

Njena prijateljica ju je posećivala u snu. To nije bilo ništa u nekakvom jezivom, krvavom stilu. Hajdi se nije pretvorila u utvaru ili šapat: „Osveti me.“ Ništa poput toga. Džoana zaista nije mogla precizno da objasni šta se događalo u tim snovima o Hajdi. Činili su se uobičajenim, poput stvarnog života, Hajdi je bila tu, osmehivala se i šalila, lepo su se provodile, a onda, u nekom trenutku, Džoana bi se setila šta se dogodilo, da je Hajdi zapravo ubijena. Tad bi Džoanu preplavila panika. San bi se privodio kraju, a Džoana bi posegnula i očajnički pokušala da zgrabi prijateljicu, kao da bi tako mogla da je zadrži ovde, živu - kao da bi ona mogla da poništi ubistvo i Hajdi bi bila dobro.

Džoana se budila obraza vlažnih od suza.

U poslednje vreme, za promenu, izvodila je Starskija i Hača u kasne, večernje šetnje. Pokušala je da uživa u samoći, ali su putevi bili mračni i, čak i uz ulično osvetljenje, uvek bi se plašila da ne zapne za neravan ivičnjak i ne padne. Njen otac je pao u sedamdeset četvrtoj godini i nikada se nije u potpunosti oporavio. Često to čujete. Tako da je, dok je hodala, držala oči

uprte u zemlju. Baš sada, kada je stigla do posebno mračnog dela, izvadila je smartfon i uključila aplikaciju za baterijsku lampu.

Telefon joj je zazvonio u ruci. Ovako kasno, to bi morao biti Riki. Verovatno se probudio pa se pitao kada će se ona vratiti ili je odlučio da bi mu, sa svom tom kilažom koju je nabacio, koristilo malo vežbe i hteo je da joj se pridruži u šetnji. To bi bilo u redu. Tek je krenula, stoga joj vraćanje nazad sa Starskijem i Hačom ne bi bio problem.

Oba povoca je prebacila u levu ruku i prislonila telefon na uvo. Nije proveravala od koga je poziv. Jednostavno je pritisnula dugme ODGOVORI I rekla: „Halo?“

„Načelnice?“

Po glasu je mogla da oceni da ovo nije običan poziv. Zastala je. Oba psa su takođe zastala.

„Norberte, jesi li to ti?“

„Ja sam, izvini što zovem kasno, ali...“

„Šta nije u redu?“

„Proverio sam tablice koje si tražila. Morao sam malo da kopam, ali izgleda da je auto iznajmila žena čije je pravo ime Ingrid Prizbi.“

Tišina.

„I?“

„I loše je“, rekao je Norbert. „Stvarno, stvarno loše.“

TRIDESET DEVETO POGLAVLJE

ADAM JE RANO UJUTRU pozvao Endija Gribela. Gribel je promrmljao „Molim?“

„Izvini, nisam hteo da te probudim.“

„Šest ujutru je“, rekao je Gribel.

„Žao mi je.“

„Imali smo svirku kasno sinoć. Onda su posle na žurci bile zgodne obožavateljke. Znaš kako to ide.“

„Znam. Slušaj, znaš li da koristiš *Fejsbuk*?“

„Šališ se? Naravno da znam. Grupa ima stranicu obožavalaca. Imamo, otprilike, skoro osamdeset pratilaca.“

„Odlično. Prosleđujem ti jedan link na *Fejsbuku*. U njemu je četvoro ljudi. Nađi mi adrese nekog od njih i saznaj bilo šta što možeš u vezi sa slikom - gde je snimljena, ko je još na njoj, sve.“

„Prioritet?“

„Najviši. Hitno mi trebaju ta obaveštenja.“

„Razumeo. E, sinoć smo napravili ubistvenu verziju pesme *The Night Chicago Died*. Svi su odlepili.“

„Ne možeš ni da zamisliš koliko mi to sad znači“, rekao je Adam.

„Toliko ti je ono važno?“

„I više od toga.“

„Radim na tome.“

Adam je prekinuo vezu i ustao iz kreveta. Probudio je dečake u sedam sati i dugo ostao pod vrućim tušem. Prijalo je. Obukao se i proverio koliko je sati. Dečaci bi trebalo da su već dole.

„Rajane? Tomase?“

Tomas je odgovorio: „Da, da, ustali smo.“

Adamu je zazvonio mobilni telefon. Gribel je zvao. „Halo?“

„Imamo sreće.“

„Kako to misliš?“

„Onaj link koji si mi poslao. On je sa profila žene koja se zove Gabrijele Danbar.“

„U redu, i šta s tim?“

„Ona više ne živi u Reveru. Vratila se kući.“

„Fer Lon?“

„Tačno.“

Fer Lon je bio na samo pola sata udaljenosti od Sidarfilda.

„Upravo sam ti poslao poruku s njenom adresom.“

„Hvala, Endi.“

„Nema problema. Ići ćeš odmah da je vidiš?“

„Da.“

„Javi mi ako ti bude potrebna pomoć.“

„Hvala.“

Adam je prekinuo vezu. Krenuo je hodnikom i čuo neku buku iz Rajanove sobe. Približio se zatvorenim vratima i naslonio uvo na njih. Kroz drvo je čuo prigušene jecaje svoga sina. Taj zvuk je bio poput smrskanog stakla koje mu grebe srce. Lupnuo je zglavcima ruke na vrata, stegao srce i pritisnuo kvaku.

Rajan je sedeo u krevetu i plakao kao malo dete, što je, u izvesnom smislu, i dalje bio. Adam je stajao na pragu. Sve ga je više kidao bol, rasplamsan bespomoćnošću.

„Rajane?“

Suze su svakoga činile manjim, krhkijim i tako vraški mladim. Rajanu su se trzale grudi, ali uspeo je da izusti: „Nedostaje mi mama.“

„Znam da ti nedostaje, družo.“

Na trenutak, varnica besa je sevnula u Adamu - zbog Korininog bekstva, zbog toga što ni sa kim nije ostala u vezi, što je lažirala tu glupu trudnoću, što je ukrala novac, zbog svega. Bez obzira na ono što je uradila Adamu, nije to bilo u pitanju, ali povrediti dečake na takav način., to je mnogo teže oprostiti.

„Zašto mi ne odgovara na poruke?“, jecao je Rajan. „Zašto nije s nama?“

Samo što nije izustio još jedan izgovor o tome kako je zauzeta, i potrebno joj je vreme, i sve u tom stilu. Ali izgovori su bili laž. Izgovori su činili situaciju još gorom. Zato se ovog puta Adam poslužio istinom.

„Ne znam.“

Odgovor je začudo malo umirio Rajana. Jecaji nisu odmah prestali, ali su se postepeno razredili i sveli na nešto sličnije šmrcaju. Adam je ušao u sobu i seo na krevet pored Rajana. Želeo je da zagrlji svog sina, ali mu se to nekako činilo kao pogrešan potez. Zato je samo sedeo pored njega, stavljajući mu do znanja da je tu. Činilo mu se dovoljnim.

Trenutak kasnije Tomas je ušao u sobu. Sad su sva trojica bila zajedno - „moji dečaci“, kako ih je Korin uvek zvala, šaleći se da je Adam njeno najveće dete. Sedeli su nepomično u sobi, a Adam je uvideo nešto jednostavno ali suštinsko: Korin je volela svoj život. Volela je svoju porodicu. Volela je svet koji je tako teškom borbom stvorila. Volela je da živi u ovom gradu u kome je počelo njeno odrastanje, u susedstvu koje je cenila i u ovom domu koji je delila sa svojim dečacima.

Šta je onda krenulo po zlu?

Sva trojica su čula kako neko zatvara vrata automobila. Rajan je trgnuo glavom prema prozoru. Adam je instinktivno zauzeo zaštitnički položaj,

požurio je k prozoru i postavio se tako da zapreči pogled dečacima. To nije dugo trajalo. Dečaci su mu prišli, po jedan sa svake strane, i pogledali dole. Niko nije kriknuo. Niko nije rekao ni reči.

Pred kućom im je stajao policijski auto.

Jedan od policajaca je bio Len Gilman, što uopšte nije imalo smisla, jer je na vratima kola pisalo POLICIJA OKRUGA ESEKS. Len je radio za grad Sidarfield.

Sa vozačkog mesta izašao je okružni policajac u punoj uniformi.

Rajan je rekao: „Tata?“

Korin je mrtva.

To je bilo u magnovenju, ništa više od toga. Ali nije li to očigledan odgovor? Vaša žena nestane. Ne javlja se niti odgovara na poruke ni vama ni deci. Sada mu se dva policajca smrknutih lica, jedan od njih porodični prijatelj, jedan iz okruga, pojavljuju na pragu. Zaista, nije li to logična pretpostavka sve vreme - da je Korin mrtva i leži negde u jarku, a ovi ljudi smrknutih lica ovde su da donesu tu vest i onda će on morati da se sabere i nastavi dalje, tuguje i bude hrabar zbog dečaka?

Okrenuo se i krenuo niz stepenice. Dečaci su krenuli za njim, prvo Tomas, onda Rajan. Skoro kao da su se po prećutnom dogovoru zalepili jedan za drugog, obrazovali vezu preživelih, da tako ujedinjeni prime predstojeći udarac. U trenutku kad je Len Gilman pozvonio, Adam je već pritiskao kvaku na vratima.

Len je ustuknuo i trepnuo.

„Adame?“

Adam je stajao dopola otvorivši vrata. Len je pogledao iza njega i uočio dečake.

„Mislio sam da bi već trebalo da budu na treningu.“

„Samo što nisu krenuli“, rekao je Adam.

„U redu, oni bi mogli da krenu, a mi da...“

„Šta se dešava?“

„Bolje je da razgovaramo u stanici.“ Onda, očigledno zbog dečaka, Len je dodao: „Sve je u redu, momci. Samo moramo nešto da pitamo.“

Len je ukrstio pogled s Adamom. Ovaj nije imao nameru da to tek tako pusti. Ukoliko su vesti bile loše - ukoliko će ih to razoriti - biće jednako bolno čuju li to sada ili posle treninga.

„Ima li ovo ikakve veze sa Korin?“, pitao je Adam.

„Ne, mislim da nema.“

„Misliš da nema?“

„Molim te, Adame.“ Lenov glas je bio molećiv. „Odvedi dečake na trening i pođi s nama.“

ČETRDESETO POGLAVLJE

KUNC JE PROVEO NOĆ u sinovljevoj bolničkoj sobi. Jedva da je spavao u stolici koja se donekle rasklapala u nešto što se baš i ne može nazvati krevetom. Videvši ga ujutru kako pokušava da ispravi ukočena leđa, bolničarka je rekla: „Nije baš udobno, zar ne?“

„Jeste li ih naručili iz *Gvantanama*?“

Bolničarka mu se nasmešila i izmerila Robijeve vitalne funkcije - temperaturu, puls, krvni pritisak. Tako su radili na svaka četiri sata, bilo da je budan ili da spava. Njegov dečaćić se već toliko navikao na to da se jedva i pomakao. Dečaci nikad ne bi trebalo da se naviknu na tako nešto. Nikada.

Kunc je seo pored sinovljevog kreveta i pustio da ga preplavi poznati užas bespomoćnosti. Bolničarka je primetila uzrujanost na njegovom licu. Svi su je videli, ali su bili dovoljno mudri da se ne ponašaju snishodljivo prema njemu i ne umiruju ga lažima. Ona je samo rekla: „Brzo ću se vratiti.“ Bio joj je zahvalan na tome.

Proverio je poruke na telefonu. Bilo je nekoliko hitnih od Larija, što je i očekivao. Čekao je da stigne Barb. Poljubio ju je u čelo i rekao: „Moram nakratko da izađem. Posao.“

Barb je klimnula glavom, ništa ne pitajući i ne tražeći pojedinosti.

Kunc je uzeo taksu i uputio se u stan na Park Aveniji. Vrata mu je otvorila Lori, lepa žena Larija Pauersa. Kunc nikada nije razumeo kada neko vara svoju ženu. Tvoja žena je žena koju voliš više nego išta na svetu, tvoj jedini pravi saputnik, deo tebe. Ili je voliš svim srcem ili je ne voliš - ako je ne voliš, onda je vreme da nastaviš dalje.

Lori Pauers je uvek imala spreman osmeh. Nosila je nisku bisera i jednostavnu crnu haljinu koja je izgledala skupoceno - ili je zapravo Lori bila ta koja izgleda skupoceno. Poticala je iz porodice generacija bogataša, pa čak i da je nosila mumu, to bi se opet videlo.

„Očekuje te“, rekla je. „U radnoj sobi je.“

„Hvala.“

„Džone?“

Kunc se okrenuo prema njoj.

„Nešto nije u redu?“

„Ne verujem, gospođo Pauers.“

„Lori.“

„U redu“, rekao je. „A ti, Lori?“

„Šta je sa mnom?“

„Jesi li ti dobro?“

Zadenula je kosu iza uva. „Ja sam dobro. Ali Leri... nije onaj stari. Znam da je tvoj posao da ga zaštitiš.“

„I zaštiticu ga. Nemoj više brinuti zbog toga, Lori.“

„Hvala ti, Džone.“

Evo jedne od malih životnih prečica: ako se neko s vama nalazi u „radnoj sobi“, taj ima novca. Obični ljudi imaju radni sto u kući, porodičnu sobu ili mušku jazbinu. Bogataši imaju radne sobe. Ova je bila izrazito raskošna, prepuna knjiga u kožnom povezu, drvenih globusa i istočnjačkih čilima. Izgledala je kao prostorija u kojoj bi Brus Vejn boravio pre nego što se uputi u Betmenovu pećinu.

Lari Pauers je sedeo u kožnoj fotelji boje burgunca. U ruci je držao čašu, izgleda napunjenu konjakom. Plakao je.

„Džone?“

Kunc mu je prišao i uzeo mu čašu. Proverio je flašu i primetio da je nedostajalo već previše pića. „Ne možeš da piješ ovako.“

„Gde si bio?“

„Rešavao sam naš problem.“

Problem je bio u isto vreme i poražavajuć i jednostavan. Kako je banka koja će staviti na javnu prodaju deonice u neku ruku bila pobožno povezana sa njihovim proizvodom, insistirala je na moralnim klauzulama, uključujući i onu koja se odnosi na preljubu. Ukratko, ukoliko bi se saznalo da je Lari Pauers često posećivao veb-stranicu s „piletinom“, i zapravo je koristio za ugovaranje seksualnih usluga sa studentkinjom. Zbogom, deonice. Zbogom, sedamnaest miliona dolara. Zbogom, najbolje zdravstveno osiguranje za Robija. Zbogom, putovanje na Bahame s Barb.

Zbogom svemu tome.

„Dobio sam imejl od Kimberli.“

„Šta je napisala?“

„Majka joj je ubijena.“

„To ti je ona rekla?“

„Naravno da mi je rekla. Pobogu, Džone, znam da si...“

„Tiho.“

Ton njegovog glasa zaustavio je Larija kao šamar posred lica.

„Samo me saslušaj.“

„Nije trebalo da bude ovako, Džone. Mogli smo da počnemo iznova. Možda su postojale druge mogućnosti. Sve bi bilo u redu.“

Kunc je samo piljio u njega. Da, svakako. Druge mogućnosti. Lako je njemu da kaže. Larijev otac je bio trgovac obveznicama, dobro je zarađivao celog života, poslao dete na prestižan fakultet. Lori potiče iz veoma bogate porodice. Nijedno od njih nema veze sa životom.

„Mogli smo...“

„Prestani da pričaš, Lari.“

Ovaj je prestao.

„Šta ti je tačno Kimberli rekla?“

„Nije mi rekla. Bilo je to preko imejla. Rekao sam ti. Mi nikada ne pričamo telefonom. I to nije moja prava imejl adresa. Koristio sam vezu preko FindYourSugarBaby.“

„U redu. Šta ti je napisala?“

„Da joj je majka ubijena. Misli da je neko nešto provalio.“

„Verovatno i jeste“, rekao je Kunc.

Tišina.

Onda se Lari uspravio i rekao: „Kimberli nije pretnja. Ona čak i ne zna moje ime.“

Kunc je već razmotrio razloge za i protiv ućutkivanja Hajdine ćerke Kimberli. Na kraju je shvatio da bi veća opasnost bila ubiti je. Trenutno policija uopšte nema potrebe da poveže ubistva Hajdi Dan i Ingrid Prizbi. Njih deli više od šest stotina kilometara. Čak je i koristio dva različita pištolja. Međutim, kad bi se nešto iznenada dogodilo i Hajdinoj ćerci, to bi privuklo previše pažnje.

Lari je tvrdio da s Kimberli nije koristio pravo ime. Ona veb-stranica je prilično dobro skrivala identitet muškaraca. Naravno, Kimberli bi mogla da ga prepozna ako bi mu se slika pojavila u novinama, ali već su odlučili da Lari postane direktor u senci, a da pusti predsednika da obavlja sve s novinarima kad deonice budu zvanično puštene u prodaju. No, ukoliko ona kasnije bude izazivala nevolje, pa, Kunc će tad smisliti kako da to reši.

Lari je ustao i zakoračio, pijano se lelujajući. „Kako su ti ljudi saznali za mene?“, zaječao je. „Veb-stranica je anonimna.“

„Za uslugu si morao da platiš, zar ne?“

„Da, naravno, kreditnom karticom.“

„Neko mora da obradi tu karticu, Lari. Eto kako su saznali.“

„I neko je rekao Kimberlinoj majci za to?“

„Da.“

„Zašto?“

„Lari, šta misliš zašto?“

„Učena?“

„Pogodak.“

„Da im platimo onda?“

Kunc je već razmišljao o tome, ali kao prvo, još im se uopšte nisu javili, a kao drugo, to bi onda ostavilo mnogo otvorenih pitanja. Ucenjivači, pogotovu oni s izvesnom crtom fanatičnosti, nisu bili pouzdani i od poverenja. Kad je stigao u Ohajo, nije znao sve o pretnji. Znao je jedino to da je Hajdi Dan bila očajna zbog vesti da joj se ćerka bavi nečim što je srodno prostituciji. Znala je

pseudonime mušterija, ali na sreću nije o tome pričala sa ćerkom. Posle kraćeg ubeđivanja, Hajdi je ispričala Kuncu o mladom paru koji joj je prišao ispred *Crvenog jastoga*. On je pokazao legitimaciju nekom klincu koji je radio u obezbeđenju restorana, dobio snimak mladog para koji priča sa Hajdi i zapisao broj tablica.

Odatle je sve bilo lako. Iz rentakar agencije dobio je ime Loren Barne i povezo ga s Ingrid Prizbi. Onda je pratio transakcije s njene kreditne kartice i saznao da je odsedala u motelu blizu Delaverskog jaza.

„Znači, to je to?“, pitao je Lari. „Gotovo je, zar ne?“

„Nije još.“

„Bez novog krvoprolića. Molim te. Ne zanima me i da izgubimo deonice. Ne smeš više nikoga povrediti.“

„Ti povređuješ svoju ženu.“

„Molim?“

„Varaš je. Povređuješ je, je li tako?“

Lari je zinuo, zatvorio usta, opet zaustio. „Ali... mislim, ona nije mrtva. Ne možeš porediti te dve stvari.“

„Naravno da mogu. Ti povređuješ nekoga koga voliš, a ipak brineš o neznancima koji hoće da ti naškode.“

„Ti pričaš o ubistvu, Džone.“

„Ja ne pričam ništa, Lari. Ti pričaš. Čuo sam da je Kimberlina majka poginula tokom provale. Što je dobro, jer da joj je neko našudio - recimo neko ko radi za tebe - taj bi lako mogao da se nagodi i kaže da je unajmljen. Pratiš li me?“

Lari je ćutao.

„Imaš li još nešto što treba da počistim, Lari?“

„Ne“, tiho je odgovorio ovaj. „Nemam.“

„Dobro. Zato što se ništa neće isprečiti prodaji deonica. Razumeš li?“

Lari je klimnuo glavom.

„Sad prestani da piješ, Lari. Saberi se.“

ČETRDESET PRVO POGLAVLJE

I PORED DVOJICE POLICAJACA koji su stajali pred ulaznim vratima, Tomas i Rajan su iznenadili Adama. Nisu se bunili niti su pružali ikakav otpor. Samo su brzo zgrabili stvari i spremili se za polazak. Napravili su predstavu od grljenja i ljubljena s ocem. Kad se Len Gilman osmehnuo, potapšao Rajana po leđima i rekao: „Vaš otac nam samo pomaže u nečemu.“ Adam se uzdržao da ne prevrne očima. Rekao je dečacima da ne brinu i da će im se javiti čim bude znao o čemu se radi.

Kad su dečaci otišli, Adam je pošao stazom prema policijskom vozilu. Pitao se šta li će misliti susedi, mada ga u stvari i nije bilo briga. Potapšao je Lena Gilmana po ramenu i rekao: „Ako ovo ima veze s onim glupim novcem za lakros...“

„Nema“, prasnuo je Len kao kad se zalupe vrata.

Za vreme vožnje nisu razgovarali. Adam je sedeo na zadnjem sedištu. Drugi policajac - mlad momak koji se nije predstavio - vozio je dok je Len Gilman sedeo na suvozačkom mestu. Adam je mislio da su se uputili u sidarfildsku policijsku stanicu na Ulici Gudvin, ali kada su izbili na auto-put, shvatio je da idu u Njuark. Išli su međudržavnim putem 280 pa prema stanici okružnog šerifa u Ulici Vest market.

Auto je stao. Len Gilman je izašao. Adam je pružio ruku da dohvati kvaku, ali u policijskim kolima ih pozadi nije ni bilo. Sačekao je i onda je mu je Len otvorio vrata. Izašao je. Auto se udaljio.

„Otkad ti radiš za okrug?“, pitao je Adam.

„Zamolili su me za uslugu.“

„Šta se dešava, Lene?“

„Samo nekoliko pitanja, Adame. Više od toga ti ne mogu reći.“

Len ga je poveo na vrata i dalje hodnikom. Ušli su u sobu za ispitivanje.

„Sedi.“

„Lene?“

„Molim?“

„Do sada sam bio u ovoj priči s druge strane, učini mi uslugu. Nemoj da dozvoliš da čekam predugo, važi? To me neće odobrovoljiti za saradnju.“

„Razumeo“, kazao je Len i zatvorio vrata za sobom.

Ipak ga nije poslušao. Pošto je sedeo tamo sam oko sat, Adam je ustao i pokucao na vrata. Len Gilman je otvorio. Adam je raširio ruke i rekao: „Stvarno?“

„Ne igramo se s tobom“, objasnio je Len. „Čekamo nekoga da dođe.“

„Koga?“

„Daj nam petnaest minuta.“

„Dobro, ali pusti me da pišam.“

„Nema problema. Ispratiću...“

„Ne, Lene, ovde sam dobrovoljno. Sam ću otići do toaleta, kao veliki momak.“

Obavio je posao, vratio se nazad, seo na stolicu pa se zaigrao pametnim telefonom. Opet je proverio poruke. Endi Gribel se pobrinuo da mu otkaže sve prepodnevne obaveze. Adam je posmatrao adresu Gabrijele Danbar. Stanovala je baš blizu centra Fer Lona.

Hoće li ona moći da ga odvede do neznanca?

Najzad su se otvorila vrata sobe za ispitivanje. Prvo je ušao Len Gilman, a za njim i žena za koju je Adam nagađao da je u ranim pedesetim godinama. Boja njenog sakoa i pantalona najbolje bi se mogla opisati kao zavodskoj zelena. Kragna košulje joj je bila preduga i špicastih uglova. Za kosu bi moglo da se kaže da je samo oprana - neka vrsta gustih smeđih repova koja je Adama podsetila na frizure hokejaša iz sedamdesetih godina.

„Izvinite što se čekali“, kazala je žena.

Imala je jedva primetan akcenat, možda je sa srednjeg zapada - svakako nije iz Nju Džersija. Lice joj je bilo koščato, ono koje vas odmah podseti na zemljoradnike i na kantri ples.

„Ime mi je Džoana Grifin.“

Pružila mu je krupnu šaku. Rukovali su se.

„Ja sam Adam Prajs, ali pretpostavljam da to već znate.“

„Sedite, molim vas.“

Seli su za sto jedno preko puta drugog. Len Gilman se naslonio u udaljenom kutku i iz sve snage se trudio da deluje opušteno.

„Hvala vam što ste došli danas“, rekla je Džoana Grifin.

„Ko ste vi?“

„Molim?“

„Pretpostavljam da imate čin ili...“

„Ja sam načelnica policije“, rekla je. Zatim, posle kraćeg razmišljanja, dodala: „Iz Bičvuda.“

„Nisam čuo za Bičvud.“

„To je u Ohaju. Blizu Klivlenda.“

Adam nije ovo očekivao. Sedeo je i čekao je da nastavi.

Džoana Grifin je stavila akten-tašnu na sto i otvorila je. Zavukla je ruku unutra, izvadila fotografiju i upitala je: „Poznajete li ovu ženu?“

Gurnula je fotografiju preko stola. Bila je to slika ozbiljnog lica, jednolične pozadine, verovatno iz vozačke dozvole. Adam je za tili čas prepoznao ženu plave kose. Video ju je samo jednom, iz daleka, po mraku, a i brzo se odvezla

autom. Svejedno, odmah je znao.

Ipak je oklevao.

„Gospodine Prajse?“

„Mislim da znam ko je ona.“

„Mislite?“

„Da.“

„A šta *mislite* ko je ona?“

Nije bio siguran šta dalje da kaže. „Zašto me to pitate?“

„To je samo pitanje.“

„Jeste, a ja sam samo advokat. Zato mi recite zašto hoćete da znate?“

Džoana se nasmešila. „Znači, tako želite da igrate.“

„Ni na koji način ja ne igram. Samo hoću da znam...“

„Zašto vas pitamo. Stići ćemo do toga.“ Pokazala je na fotografiju.

„Poznajete li je, da ili ne?“

„Nikada se nismo upoznali.“

„Opa“, izgovorila je Džoana.

„Molim?“

„Sada ćemo da se igramo značenja reći? Znate li ko je ona, da ili ne?“

„Mislim da znam.“

„Super, odlično. Ko je ona?“

„Vi ne znate?“

„Ovde se ne radi o tome šta mi znamo, Adame. I zaista, nemam mnogo vremena, stoga pređimo na bitno. Njeno ime je Ingrid Prizbi. Džonu Boneru, radniku parkirališta kod sale Američke legije, platio si dvesta dolara da ti da broj njenih registarskih tablica. Auto s tim brojem tablica je za tebe pronašao inspektor u penziji Majki Rinski. Hoćeš li nam reći zašto si sve to uradio?“

Adam nije progovarao.

„Šta je to što povezuje tebe i Ingrid Prizbi?“

„Nismo povezani“, oprezno je odgovorio. „Samo sam hteo nešto da je pitam.“

„Šta da je pitaš?“

Adam je osetio kako mu se vrti u glavi.

„Adame?“

Primetio je da je prešla s persiranja i oslovljavanja sa „gospodine Prajs“ na neformalno „Adame“. Bacio je pogled prema uglu. Len Gilman je prekrstio ruke. Lice mu je bilo bezizražajno.

„Nadao sam se da će moći da mi pomogne u nečem poverljivom.“

„Zaboravi na poverljivo, Adame.“ Mašila se akten-tašne i izvadila drugu fotografiju. „Poznajesh li ovu ženu?“

Spustila je fotografiju nasmejane žene sličnih godina kao Džoana Griffin. Adam je odmahnuo glavom.

„Ne, ne poznajem je.“

„Jesi li siguran?“

„Ne prepoznajem je.“

„Njeno ime je Hajdi Dan.“ Glas Džoane Griffin je sada bio malo odsutan.

„Znači li ti išta to ime?“

„Ne.“

Džoana ga je uporno gledala. „Siguran si, Adame?“

„Jesam. Ne poznajem ovu ženu. Nepoznato mi je njeno ime.“

„Gde ti je supruga?“

Iznenadna promena teme ga je uzdrmala.

„Adame?“

„Kakve veze ima moja žena s ičim?“

„Prepun si pitanja, jelda?“ Sada joj se u glasu čula odlučnost. „To postaje baš dosadno. Kako sam razumela, tvoja supruga je osumnjičena za krađu velike količine novca.“

Adam je opet pogledao u Lena. Ovom i dalje lice ništa nije odavalo. „O tome se, znači, ovde radi? Lažne optužbe?“

„Gde je ona?“

Adam je pažljivo preispitao svoj sledeći korak. „Putuje.“

„Kuda?“

„Nije rekla. O čemu se ovde, dovraga, radi?“

„Želim da saznam...“

„Uopšte me ne zanima šta vi želite da saznate. Jesam li ja uhapšen?“

„Nisi.“

„To znači da mogu da ustanem i odem u bilo kom trenutku, zar ne?“

Džoana Griffin je sevala očima u njega. „U pravu si, možeš.“

„Tek da se razumemo, načelnice Griffin.“

„Razumemo se.“

Adam se malo uspravio na stolici, pokušavajući da iskoristi prednost.

„A sada me ispituju o mojoj ženi. Ili mi recite odmah o čemu se radi ili...“

Džoana Griffin je izvadila još jednu fotografiju.

Samo ju je gurnula preko stola, ne progovorivši ni reči. Adam se sledio. Zurio je u fotografiju. Niko se nije pomerio. Niko nije progovorio. Adamu se čitav svet uzdrmao. Pokušao je da se pribere, pokušao je da progovori.

„Da li je ovo...?“

„Ingrid Prizbi?“ Džoana mu je dovršila rečenicu. „Jeste, Adame, to je Ingrid Prizbi, žena koju *misliš* da poznaješ.“

Adam je s mukom hvatao vazduh.

„Prema rečima mrtvozornika, uzrok smrti je metak u glavi. Ali pre toga, šta vidiš ovde? U slučaju da se pitaš, verujemo da joj je ubica to uradio skalpelom. Ne znamo koliko dugo se mučila.“

Adam nije mogao da skrene pogled.

Džoana Griffin je iznela još jednu fotografiju. „Hajdi Dan je prvo pucano u koleno. Takođe ne znamo koliko dugo ju je ubica mučio, ali na kraju se isto završilo. Metak u glavu.“

Adam je uspeo da proguta knedlu. „Mislite da...“

„Ne znamo šta da mislimo. Hoćemo da saznamo šta ti znaš o ovome.“

Zatresao je glavom. „Ništa.“

„Zaista? Dozvoli mi onda da sve prođemo hronološki. Ingrid Prizbi iz Ostina u Teksasu odletela je iz Hjustona do Njuarka. Odsela je sama u hotelu *Kortjard Meriot*, blizu aerodroma. Dok je boravila tamo, iznajmila je auto i odvezla se do sale Američke legije u Sidarfildu. U kolima s njom bio je muškarac. Taj čovek je razgovarao s tobom u sali Američke legije. Ne znamo o čemu ste pričali, ali u nekom trenutku, kasnije, platio si radniku parkinga da ti kaže broj njenih tablica i pretpostavlja se da si im ušao u trag. U međuvremenu, Ingrid je vozila isti auto čak do Bičvuda u Ohaju, gde je razgovarala s ovom ženom.“

Drhtavom rukom, delujući kao da jedva suzbija bes, spustila je prst na fotografiju Hajdi Dan.

„Posle izvesnog vremena ovoj ženi, Hajdi Dan, pucano je u koleno pa u glavu. U njenoj rođenoj kući. Nedugo zatim - još utvrđujemo raspored dešavanja, ali između nekih dvanaest i dvadeset četiri sata kasnije - Ingrid Prizbi je osakaćena i ubijena u motelskoj sobi u Kolambiji u Nju Džersiju, baš u blizini Delaverskog jaza.“

Zavalila se u stolici.

„Dakle, Adame, kako se ti uklapaš u ovo?“

„Nije moguće da mislite...“

Međutim, mislili su.

Adamu je trebalo vremena. Morao je da se sabere, dobro da razmisli i pokuša da se snađe u svemu.

„Ima li ovo ikakve veze s tvojim brakom?“, pitala je Džoana Griffin.

Podigao je pogled. „Molim?“

„Len mi kaže da ste ti i Korin imali nekih poteškoća pre dve godine.“

Adam je hitro pogledao prema uglu. „Lene?“

„Tako se šušalo, Adame.“

„Znači, policijski posao uključuje i tračarenje?“

„Ne samo tračarenje“, nastavila je Džoana. „Ko je Kristin Oj?“

„Šta? Ona je bliska prijateljica moje žene.“

„Tvoja takođe, je li tako? Vas dvoje ste dosta komunicirali u poslednje vreme.“

„Zato što...“ Zaćutao je.

„Zato što?“

Previše toga je prebrzo isplivalo. Želeo je da veruje policajcima, ali jednostavno nije mogao. Oni su razvili teoriju i Adam je znao da će im,

jednom kad ta teorija već postoji, biti teško, ako ne i nemoguće da uvide činjenice, nego će ih samo izvrtati i uklapati u ono u šta već veruju. Adam se prisetio kako ga je stari Rinski upozorio da ne priča s policijom. Nema sumnje da se situacija zaoštrila, ali znači li to i da je napustio ideju da sam pronade Korin?

Nije bio siguran.

„Adame?“

„Samo smo razgovarali o mojoj ženi.“

„Ti i Kristin Oj?“

„Da.“

„Šta o tvojoj ženi?“

„O njenom nedavnom... putu.“

„Njen put. Razumem. Misliš na onaj na koji je prosto usred dana otišla s posla i nikada se nije vratila, ne odgovara ni na tvoje, ni na dečje poruke?“

„Korin je rekla da joj je potrebno vreme“, kazao je Adam. „S obzirom na to da ste, kako pretpostavljam, proveravali moja sredstva komunikacije - a imajte na umu da sam advokat i da neki od razgovora koje ste presreli mogu biti tumačeni kao poverljive informacije - pročitali ste i tu poruku.“

„Baš zgodno.“

„Molim?“

„Poruka tvoje žene. Ćela ta priča oko odlaska na put i toga da je ne tražiš. Nekako daje vremena, zar ne misliš tako?“

„O čemu to pričate?“

„Bilo ko je mogao da pošalje tu poruku, zar ne? Čak i ti.“

„Zašto bih ja...?“

Zastao je.

„Ingrid Prizbi je s nekim muškarcem bila u sali Američke legije“, rekla je Džoana. „Ko je on?“

„Nikada mi nije rekao ime.“

„Šta ti je rekao?“

„To nema nikakve veze s ovim.“

„Naravno da ima. Da li ti je pretio?“

„Nije.“

„A ti i Korin nemate nikakvih bračnih nesuglasica, jelda?“

„Ja to nisam rekao. Ali nema nikakve...“

„Hoćeš li da nam ispričaš o sinoćnjem susretu sa Sali Periman?“

Tajac.

„Da li je Sali Periman još jedna prijateljica tvoje žene?“

Adam je stao. Duboko je udahnuo. Delimično je želeo da sve prizna Džoani Griffin. Zaista jeste. Činilo mu se da se sada iz petnih žila trudila da njemu ili Korin prikači ma šta od onog ludila koje se događalo. Želeo je da pomogne. Želeo je da sazna što više o tim ubistvima, ali je znao i ključno pravilo: ne

moraš da povučeš reči koje nikad i ne izgovoriš. Jutros je imao plan. Otići do kuće Gabrijele Danbar u Fer Lonu. Uzeti ime neznanca. Trebalo bi da se drži tog plana. Vožnja do tamo nije duga.

Još važnije je što će mu to dati priliku da razmisli.

Adam je ustao. „Moram da idem.“

„Šališ se?“

„Ne. Ako želite moju pomoć, dajte mi nekoliko sati.“

„Dve žene su mrtve.“

„Razumem“, rekao je Adam krenuvši prema vratima. „Ali inače posmatrate ovo na pogrešan način.“

„Kako bi trebalo da posmatramo?“

„Muškarac koji je putovao s Ingrid“, kazao je Adam, „onaj iz sale Američke legije.“

„Šta je s njim?“

„Znate li ko je on?“

Džoana je hitro pogledala iza sebe u Lena Gilmana, onda opet u Adama. „Ne znamo.“

„Nemate ni predstavu ko bi mogao biti?“

„Ni predstavu.“

Adam je klimnuo glavom. „On je u ovome ključan. Pronađite njega.“

ČETRDESET DRUGO POGLAVLJE

KUĆA GABRIJELE DANBAR je verovatno u nekom trenutku izgledala šarmantno, ali s godinama je ta umerena građevina preobražena dodacima, nadogradnjama i navodnim „poboljšanjima“ u naduvanu, beskarakternu kućerinu. Noviji arhitektonski elementi, izbačeni prozori i tornjevi više su joj smetali nego ulepšavali - kuća je izgledala potpuno izveštačeno.

Adam je prišao ukrašenim ulaznim vratima i pritisnuo zvono koje je odsviralo komplikovanu melodiju. Kako ne bi čekao policiju da ga odveze kući, koristio je aplikaciju Uber kojom je naručio vozilo da ode tamo. Endi Gribel je krenuo po njega da ga odveze do kancelarije. Adam nije nameravao da se zadržava.

Gabrijela je otvorila vrata. Adam ju je prepoznao preko slika sa *Fejsbuka*. Imala je kosu crnu kao gavran i tako ravnu da mora da ju je peglala. Prijatno se smešila otvarajući vrata. Osmeh se istopio čim je ugledala Adama.

„Mogu li da vam pomognem?“, rekla je.

U glasu joj se osetio drhtaj. Nije otvorila vrata s mrežom protiv komaraca.

Adam je krenuo: „Izvinite što ovako upadam. Ime mi je Adam Prajs.“ Pokušao je da joj pruži vizitkartu, ali komarnik je i dalje bio zatvoren. Proturio ju je kroz dovrtak. „Ja sam advokat u Paramusu.“

Gabrijela je nemo stajala a boja joj je nestajala s lica.

„Radim na jednom slučaju nasledstva i...“ Podigao je telefon na kome je bio zabeležen snimak ekrana. Prstima je uvećao fotografiju, kako bi mogla jasnije da vidi lice neznanca. „Poznajete li ovog muškarca?“

Gabrijela Danbar je provukla prste kroz dovrtak i izvukla njegovu vizitkartu. Dugo je zurila u nju. Onda je najzad obratila pažnju na sliku na njegovom ajfonu. Nakon nekoliko sekundi odmahnula je glavom i rekla: „Ne.“

„Bila je to, kako se čini poslovna zabava, vi mora da...“

„Sada moram da idem.“

Drhtaj je prerastao u nešto slično panici ili strahu. Krenula je da zatvara vrata.

„Gospođo Danbar?“

Zastala je.

Adam nije bio siguran šta da kaže. Uplašio ju je. To mu je bilo očigledno. Uplašio ju je, što je značilo da mora da je znala nešto.

„Molim vas“, rekao je. „Moram da pronađem ovog čoveka.“

„Rekla sam vam. Ne poznajem ga.“

„Mislím da ga poznajete.“

„Gubíte se sa mog poseda.“

„Moja žena je nestala.“

„Molim?“

„Moja žena. Ovaj čovek je učinio nešto i ona je nestala.“

„Ne znam o čemu govoríte. Molím vas, idíte.“

„Ko je on? To je sve što me zaníma. Njegovo íme.“

„Rekoh vam. Ne prepoznajem ga. Molím vas, moram da ídem. Ništa ne znam.“

Opet je zatvarala vrata.

„Neću prestati da trágam. Recíte mu to. Neću prestati dok ne otkríjem ístinu.“

„Gubíte se sa mog poseda íli ću zvati policíju.“

Zalupíla je vrata.

PDFKIDDOWNLOAD

GABRIJELA DANBAR JE nervozno koračala desetak minuta, stalno ponavljajući reći *So hum*. Ovu sanskritsku mantru naučila je na jogi. Na kraju časa, instruktorka bi ih postavila da leže na leđima kao mrtvací. Rekla bi ím da zatvore oči i ponavljaju „*So hum*“ celih pet minuta. Kada je instruktorka prvi put ovo predložíla, Gabrijela je praktíčno prevrnula očíma. Ali onda, negde oko drugog íli trećeg minuta osetíla je kako toksíní izazvani stresom napuštaju njeno telo.

„*So... hum...*“

Otvoríla je oči. Níje delovalo. Morala je prvo nešto da uradí. Mísí í Pol se još satíma neće vratíti íz škole. Što je dobro. To će joj dátí vremená da se spakuje í pripremí. Zgrabíla je telefon, pretražíla OMILJENO í pozvala kontakt pod ímenom Glupa Njuška.

Dvaput je zazvonílo í njen bívší muž se javívo. „Gabs?“

Nadímak koji joj je dao - jedíno ju je on tako zvao - í dalje joj je parao uší. Tek što su počeli da se zabavljaju, zvao ju je „moja Gabs“ í to joj je bílo veoma slatko, kako to obíčno bíva kada se zaljubíte, alí nekolíko meseci kasníje, í na samu pomísao bí joj se povraćalo.

„Mogu lí deca da budu sa tobom?“ pítala je.

Níje se truídio da sakríje ogorčenost. „Kada?“

„Míslíla sam da íh dovezem večeras.“

„Mora da se šalíš? Tražío sam tí da íh češće vídam...“

„Í sada tí to dopuštám. Móžeš lí da íh primíš večeras?“

„U Čikagu sam, na poslovnom putu do sutra ujutru.“

Dođavola. „Šta je s onom ‘kako se zvaše’?“

„Znaš joj ime, Gabs. Temi je ovde sa mnom.“

Nikada nije vodio Gabrijelu sa sobom na poslovna putovanja, verovatno jer se tada nalazio sa Temi ili nekom od njenih prethodnica.

„Temi“, ponovila je Gabrijela. „Da li ona stavlja tačku na *i* ili crta srculence iznad njega? Uvek zaboravim.“

„Duhovito“, rekao je, ali ona je znala da nije. Bilo je glupavo. Trebalo je regulisati nešto mnogo bitnije od odavno okončanog braka.

„Vraćamo se rano ujutru.“

„Onda ću ih dovesti tada.“

„Na koliko dugo?“

„Na nekoliko dana“, rekla je. „Obavestiću te.“

„Da li je sve u redu, Gabs?“

„Bajno. Ljubi mi Temi.“

Spustila je slušalicu i pogledala kroz prozor. Nekako je znala da će doći ovaj trenutak još otkad joj se Kris Tejlor prvi put obratio. Bilo je to samo pitanje vremena. Čitav poduhvat je bio neverovatno privlačan, dobitna kombinacija, razotkrivanje istine i dobra zarada. Ali nikada nije izgubila iz vida ono očigledno: igrali su se vatrom. Ljudi će učiniti sve da sačuvaju tajne.

Čak će i ubiti zbog toga.

„So... hum...“

Još uvek nije delovalo. Otišla je u spavaću sobu. Iako je bila sama kod kuće, zatvorila je vrata. Legla je na krevet u položaju fetusa i stavila palac u usta. Sramno, ali kada mantre ne deluju, povratak nečemu primitivnom i dečjem obično upali. Stegla je kolena čvršće prema grudima i zaplakala. Kada se isplakala, uzela je mobilni telefon. Koristila je privatnu vezu, i mada nije bila sasvim sigurna, zasad je morala da bude dovoljna. Ponovo je pročitala vizitkartu.

ADAM PRAJS, ADVOKAT

Našao ju je. Ako je nju pronašao, logično je da je našao i Ingrid.

Setila se onog filma sa Džekom Nikolsonom i pomislila kako neki ljudi jednostavno ne mogu da podnesu istinu.

Iz donje fioke je izvadila Glock 19 Gen4 i legla na krevet. Pištolj je dobila od Mertona, koji je tvrdio da je to savršeno oružje za ženu. Vodio ju je na strelište u Rendolfu i naučio je da ga koristi. Bio je napunjen i spreman za upotrebu. U početku se brinula zbog držanja napunjenog pištolja u kući sa decom, ali je mogućnost pretnji bila jača od uobičajenih mera bezbednosti.

I, šta sada?

Jednostavno. Pratiti proceduru. Uslikala je ajfonom vizitkartu Adama Prajsa. Poslala je sliku kao prilog u imejlu koji se sastojao od samo dve reči i pritisnula tipku pošalji:

ON ZNA.

ČETRDESET TREĆE POGLAVLJE

ADAM JE RANIJE izašao s posla i odvezao se do novog terena u sidarfildskoj gimnaziji. Dečaci su trenirali lakros. Parkirao se nešto dalje u ulici, da se ne vidi, pa je stao iza tribina i posmatrao. Nikad to ranije nije radio - pratio trening - i verovatno ne bi mogao da objasni šta je tačno tamo tražio. Samo je želeo da izvesno vreme gleda sina. To je sve. Setio se kako mu je one večeri u sali Američke legije, onda kad je sve i počelo, Trip Evans rekao da je neverovatno koliko sreće imaju ljudi poput njih što žive u ovakvim gradićima:

„Živimo u snu, znaš.“

Trip je, razume se, bio u pravu, ali je bilo zanimljivo kako raj opisujemo kao „san“. Snovi su krhki. Snovi ne traju. Jednog dana se probudiš, i puf, san je nestao. Promeškoljiš se i osetiš kako se udaljava od tebe dok se bespomoćno hvataš za njegove vazdušaste ostatke. A to je beskorisno. San se razlaže i zauvek nestaje. Stojeći tamo, gledajući sina kako se bavi omiljenim sportom, osećao je da su na ivici buđenja od neznančeve posete.

Trener je zažviždao i rekao da svi kleknu na koleno. Oni su to uradili. Nekoliko minuta kasnije dečaci su poskidali kacige i odvukli se prema svlačionici. Adam je izašao iza tribina. Tomas je ukopao u mestu kad ga je ugledao.

„Tata?“

„Sve je u redu“, rekao je Adam. Onda je shvatio da to će to možda pogrešno protumačiti kao da se Korin vratila, pa je dodao: „Mislim, nema ničeg novog.“

„Zašto si došao?“

„Izašao sam ranije s posla. Mislio sam da te povezem kući.“

„Moram prvo da se istuširam.“

„Nema problema. Sačekaću.“

Tomas je klimnuo glavom i nastavio prema svlačionici. Adam je proverio šta je s Rajanom. Ovaj je pravo posle škole otišao kod Maksa. Poslao mu je poruku s pitanjem hoće li biti spreman da dođu po njega čim Tomas završi, te tako uštedi svom matorom još jednu vožnju. Odgovorio mu je sa „np“, a Adamu je trebalo nekoliko sekundi da shvati da to znači „nema problema“.

Deset minuta kasnije, u kolima, Tomas je pitao šta je htela policija.

„Trenutno je to stvarno teško objasniti“, rekao je Adam. „Ne govorim ovo da bih te zaštitio, ali zasad ćeš morati da me pustiš se sam staram o tome.“

„Ima li to ikakve veze s mamom?“

„Ne znam.“

Tomas nije više navaljivao. Otišli su po Rajana. Rajan je uskočio na zadnje sedište i rekao: „Užas, kakav je to smrad?“

„Moja oprema za lakros“, kazao je Tomas.

„Gadno.“

„Slažem se“, rekao je Adam i otvorio prozore. „Kako je bilo u školi?“

„Dobro“, odgovorio je Rajan. Zatim je upitao: „Ima li novosti u vezi s mamom?“

„Još nema.“ Dvoumio se da li da kaže još nešto i odlučio da bi delimična istina mogla da im pruži utehu. „Ali dobro je što se sad uključila policija.“

„Šta?“

„Oni će takođe tražiti mamu.“

„Policija“, ponovio je Rajan. „Zašto?“

Adam je slegnuo ramenima. „Kao što mi je sinoć Tomas rekao, ovo ne liči na nju. Tako da će nam oni pomoći da je pronađemo.“

Bio je siguran da će dečaci imati dodatnih pitanja, ali kako su ušli u ulicu, Rajan je uzviknuo: „Hej, ko je ono?“

Na stepenicama pred njihovim ulazom sedela je Džoana Griffin. Ustala je kad je Adam skrenuo na prilaz, pa zagladila onaj zavodskoj zeleni komplet. Nasmejala se i mahnula kao neka komšinica koja je došla da pozajmi malo šećera. Adam je zaustavio auto, a ona se, i dalje s osmehom, opušteno i bez pretnje uputila k njima.

„Zdravo, momci“, doviknula je.

Njih trojica su izašli iz kola. Dečaci su bili nepoverljivi.

„Ja sam Džoana“, kazala im je, pa se rukovala s dečacima. Tomas i Rajan su gledali u oca tražeći odgovore.

„Ona je policajac“, rekao im je.

„Zapravo, zvanično nisam dok sam ovde“, rekla je Džoana. „U Bičvudu u Ohaju sam poznata kao načelnica Griffin. Ali ovde sam, u stvari, izvan nadležnosti, tako da sam samo Džoana. Drago mi je što sam vas upoznala, momci.“ Sve vreme se osmehivala, ali Adam je znao da je to samo gluma. Verovatno su i dečaci to shvatili.

„Mogu li da uđem?“ upitala je Adama.

„U redu.“

Tomas je otvorio prtljažnik i izvadio torbu za lakros. Rajan je nabacio na leđa ranac sumanuto nakrcan knjigama. Dok su oni išli prema vratima, Džoana je zastala, a s njom i Adam. Čim su dečaci zamakli, on ju je jednostavno pitao: „Zašto si ovde?“

„Pronašli smo auto tvoje žene.“

ČETRDESET ČETVRTO POGLAVLJE

ADAM I DŽOANA su sedeli u dnevnoj sobi.

Dečaci su bili u kuhinji. Tomas je grejao vodu za testeninu. Rajan je ubacio u mikrotalasnu pećnicu paket smrznutog povrća. To će ih zasad zadržati.

„Gde ste našli Korinin auto?“, pitao je Adam.

„Pre svega, moram nešto da priznam.“

„Šta to?“

„To da sam mislila ono što sam rekla ispred. U Nju Džersiju nisam policajac. Ma, u stvari, ja sam jedva policajac i kod kuće. Ne radim na ubistvima. Okrug radi na njima. Čak i da radim, ovde sam prilično van svoje nadležnosti.“

„Ali poslali su te ovamo da me ispituješ.“

„Nisu, sama sam sebi platila put. Poznajem tipa iz Bergena koji je zvao lika iz Esekse, pa su mi učinili uslugu, pokupili te i odveli tamo.“

„Zašto mi pričaš ovo?“

„Zato što su tipovi iz mog okruga saznali za to i pobesneli. Tako da sam zvanično skinuta sa slučaja.“

„Ne razumem. Ako ovo nije bio tvoj slučaj, zašto si uopšte dolazila ovamo?“

„Zato što je jedna od žrtvi bila moja prijateljica.“

Adam je sad shvatio. „Ta Hajdi?“

„Da.“

„Žao mi je.“

„Hvala.“

„Nego, gde je bio Korinin auto?“

„Fina promena teme“, rekla je.

„To si došla da mi kažeš.“

„Istina.“

„Pa?“

„U hotelu na aerodromu u Njuarku.“

Adam je napravio grimasu.

„Šta je?“

„To nema smisla“, kazao je.

„Zašto nema smisla?“

Adam joj je ispričao za aplikaciju za traganje na ajfonu, koja je pokazala da

je Korin u Pitsburgu.

„Mogla je da odleti nekud i da iznajmi auto“, primetila je Džoana.

„Nisam siguran kuda bi letela da je uzela auto i vozila kroz Pitsburg. I, kažeš da je bio na hotelskom parkingu?“

„Tačno, u blizini aerodroma. Našli smo ga baš pre nego što su ga odšlepali. Uzgred, rekla sam šlep-službi da ga dovezu ovamo. Trebalo bi da stigne za sat.“

„Nešto mi nije jasno.“

„Šta?“

„Da je letela avionom, Korin bi parkirala na parkingu aerodroma. Tako smo uvek radili.“

„Ne bi ukoliko nije želela da iko sazna kuda ide. Mogla je da pretpostavi da ćeš je tamo tražiti.“

Zavrteo je glavom. „Tražio bih njen auto na parkingu aerodroma? To nema nikakvog smisla.“

„Adame?“

„Molim?“

„Znam da nemaš razloga da mi veruješ. Ali pričajmo nakratko nezvanično.“

„Ti si policajac, a ne reporter. Ti ne radiš nezvanično.“

„Samo me saslušaj, važi? Dve žene su mrtve. Ne bih ulazila u to koliko je Hajdi bila posebna ali... slušaj, moraš sada da kažeš istinu. Moraš da mi kažeš sve što znaš.“ Uporno ga je gledala. „Uveravam te, kunem ti se dušom svoje pokojne prijateljice da ništa što kažeš neću koristiti protiv tebe i tvoje žene. Želim pravdu za Hajdi. To je sve. Razumeš li?“

Adam se uzvrteo na fotelji. „Mogu te prisiliti da svedočiš.“

„Mogu da pokušaju.“ Nagnula se napred. „Molim te, pomози mi.“

Nakratko je razmislio. Više nije imao izbora. Bila je u pravu. Dve žene su mrtve, a Korin bi mogla da bude u ozbiljnoj nevolji. Nije imao nikakve pouzdane tragove, samo neprijatan osećaj u vezi s Gabrijelom Danbar.

„Prvo“, počeo je, „ti meni reci šta znaš.“

„Uglavnom sam ti rekla.“

„Reci mi na koji način je Ingrid Prizbi povezana s tvojom prijateljicom.“

„Jednostavno“, kazala je Džoana. „Ingrid i taj tip su se pojavili u *Crvenom jastogu*. Razgovarali su. Narednog dana Hajdi je nađena mrtva. Sutradan, i Ingrid.“

„Sumnjaš na tipa koji je bio s Ingrid?“

„Svakako smatram da on može da pomogne da se ovo raščisti“, rekla je Džoana. „Pretpostavljam da su oni i s tobom razgovarali, zar ne? U sali Američke legije.“

„Jeste, taj tip.“

„Da li ti je rekao ime?“

Adam je odmahnuo glavom. „Samo je rekao da je neznamac.“

„A pošto su otišli, ti si pokušao da ga pronađeš. Ili njih. Službenik parkinga ti je dao broj njihovih tablica. Ušao si joj u trag.“

„Saznao sam njeno ime“, rekao je Adam. „To je sve.“

„Pa šta ti je rekao tip u sali Američke legije? Taj neznamac?“

„Rekao mi je da je moja žena lažirala trudnoću.“

Džoana je dvaput trepnula. „Ponovi?“

Adam joj je ispričao celu priču. Kad je jednom otvorio usta, sve je samo pokuljalo iz njega. Nakon što je završio, Džoana je postavila pitanje koje se činilo ujedno i logično i iznenađujuće.

„Misliš li da je to istina? Misliš li da je lažirala trudnoću?“

„Mislim.“

Samo tako. Bez oklevanja. Više toga nije bilo. Verovatno je od početka znao istinu - od trenutka kada mu je neznamac ono rekao - ali bilo je potrebno da se slože kockice kako bi to mogao da izgovori.

„Zašto?“

„Zašto mislim da je to istina?“

„Ne, zašto misliš da bi učinila tako nešto?“

„Zato što sam je naveo da se oseća nesigurno.“

Klimnula je. „Ona žena, Sali Periman?“

„Uglavnom, pretpostavljam. Korin i ja smo se udaljili. Bojala se da će me izgubiti, da će izgubiti sve ovo. Nije bitno.“

„U stvari, može da bude bitno.“

„Kako?“

„Udovolji mi“, rekla je Džoana. „Šta se dešavalo u tvom životu kada je ona otišla na tu veb-stranicu za lažiranje trudnoće?“

Adam nije video svrhu u tome, ali nije video ni razlog da joj ne ispriča. „Kao što rekoh, udaljavali smo se. Ništa novo, zar ne? Sve se vrtelo oko dečaka i organizovanja porodičnog života - ko će ići u nabavku namirnica, ko će prati sudove, ko će platiti račune. Mislim, ovo je tako uobičajeno. Stvarno. A valjda sam uz to prolazio kroz krizu srednjih godina.“

„Osećao si se potcenjeno?“

„Osećao sam se, ne znam, kao da više nisam bio pravi muškarac. Znam kako ovo zvuči. Bio sam otac i hranilac...“

Džoana Griffin je klimala glavom. „I onda se iznenada pojavila ta Sali Periman koja te je obasipala pažnjom.“

„Nije iznenada, ali da, počeo sam da radim na tom odličnom slučaju sa Sali, a ona je prelepa i strastvena, i gledala me onako kako me je Korin nekada gledala. Znam koliko glupo ovo zvuči.“

„Uobičajeno“, rekla je Džoana. „Nije glupo.“

Adam se zapitao da li je to stvarno mislila ili mu je samo udovoljavala. „U svakom slučaju, Korin se bojala da ću je napustiti. To tada nisam uviđao,

pretpostavljam, ili samo nisam mario za to, ne znam. Ali imala je taj tragač na mom ajfonu.“

„Onaj koji ti je pokazao da je ona u Pitsburgu?“

„Tačno.“

„A ti nisi znao za njega?“

Odmahnuo je glavom. „Nisam, dok mi Tomas nije pokazao.“

„Opa.“ Džoana je zavrtela glavom. „Znači, žena te je špijunirala?“

„Ne znam, možda. Mislim da je tako bilo. Mnogo puta sam joj govorio da radim dokasno. Možda je proverila tu aplikaciju i videla da sam kod Sali duže nego što bi trebalo da budem.“

„Nisi joj govorio kuda ideš?“

Odmahnuo je glavom. „Samo smo radili.“

„Pa zašto joj onda nisi rekao?“

„Zato što, da ironija bude veća, nisam želeo da se brine. Znao sam kako bi reagovala. Ili sam nekako znao da to nije u redu. Mogli smo da ostajemo u kancelariji, ali sam voleo da budem u njenoj kući.“

„I Korin je saznala.“

„Da.“

„Ali ništa se nije desilo između tebe i Sali Periman?“

„Tačno.“ Onda je dodao, nakon što je razmislio: „Doduše, možda je bilo na ivici da se desi.“

„Šta bi to trebalo da znači?“

„Ne znam.“

„Dokle ste stigli? Da li je bilo ičega?“

„Šta? Nije.“

„Nisi je poljubio?“

„Nisam.“

„Zašto onda osećaš krivicu?“

„Zato što sam to želeo.“

„Dođavola, pa ja želim da pomognem Hjuu Džekmenu kad se kupava. Pa šta? Ne možeš protiv onoga što želiš. Ljudsko si biće. Zaboravi na to.“

Nije rekao ništa.

„Znači, onda se tvoja žena suočila sa Sali Periman.“

„Pozvala ju je. Ne znam da li su se suočile.“

„A Korin ti nikad nije rekla?“

„Tačno.“

„Pitala je Sali šta se dešava, ali tebe nije. Da li je tako?“

„Pretpostavljam.“

„I šta je onda bilo?“

„Onda je Korin ostala u drugom stanju“, rekao je Adam.

„Misliš, pretvarala se da je trudna.“

„Da, svejedno.“

Džoana je samo zatresla glavom i još jednom izgovorila: „Opa.“

„Nije ono što misliš.“

„Ne, upravo je to što mislim.“

„Trudnoća me je trglala, znaš? Ali na dobar način. Vratila me je. Podsetila me je šta je važno. To je ovde druga ironija. Upalilo je. Korin je bila u pravu što je to uradila.“

„Ne, Adame, nije bila u pravu.“

„To me je vratilo u stvarnost.“

„Nije te vratilo. Ona te je izmanipulisala. Ti bi se u svakom slučaju vratio u stvarnost. I ukoliko se ne bi vratio, onda ti i nije bilo suđeno da se vratiš. Izvini, ali to što je Korin uradila je loše. Jako loše.“

„Čini mi se da je možda bila očajna.“

„To nije izgovor.“

„Ovo je njen svet. Njena porodica. Čitav njen život. Toliko se snažno borila da ga sagradi i sada je bio ugrožen.“

Džoana je zavrtela glavom. „Adame, ti nisi uradio ono što je ona uradila. Znaš to.“

„Ja sam takođe kriv.“

„Ne radi se o krivici. Ti si se dvoumio. Odvuklo ti je pažnju. Pitao si se šta bi bilo kad bi bilo. Ti nisi prva osoba koja se tako oseća. Vратиćeš se na pravi put ili ne. Ali na kraju, Korin ti nije dala tu šansu. Odabrala je da te prevari i da živi u laži. Niti te branim niti te osuđujem. Svaki brak je priča za sebe. Ali nije da si sam ugledao svetlost. Neko ti je blesnuo baterijskom lampom ispred očiju.“

„Možda mi je to bilo potrebno.“

Džoana je opet odmahнула glavom. „Ne na ovakav način. Pogrešno je. Moraš to da uvidiš.“

Razmislio je o tome. „Volim Korin. Mislim da lažna trudnoća nije zaista ništa promenila.“

„Ali ti to nikad nećeš znati.“

„Nije tačno“, rekao je Adam. „Mnogo sam razmišljao o tome.“

„Siguran si da bi ostao?“

„Jesam.“

„Zbog dece?“

„Delimično.“

„Zbog čega još?“

Adam se nagnuo napred i na trenutak se upiljio u pod, u plavo-žuti istočnjački čilim koji su on i Korin kupili u antikvarnici u Voriku. Otišli su jednog oktobarskog dana da beru jabuke, ali su završili tako što su samo pili sajder, pa kupili jabuke i na kraju otišli u antikvarnicu.

„Zbog toga što, bez obzira na to kakva smo sranja Korin i ja priredili jedno drugome“, počeo je, „bez obzira na to kakva su nezadovoljstva, razočaranja ili

ozlojeđenosti isplivale na površinu, na kraju ipak ne mogu da zamislim život bez nje. Ne mogu da zamislim da ostarim bez nje. Ne mogu da zamislim da nisam deo njenog sveta.“

Džoana je trljala bradu klimajući glavom. „Razumem to. Stvarno. Riki, moj muž, tako strašno hrče da je to kao da spavam pored helikoptera. Ali i ja isto osećam.“

Sedeli su tako nekoliko časaka dok su im se osećanja slegala.

Zatim je Džoana upitala: „Zašto misliš da ti je neznanac rekao za lažnu trudnoću?“

„Nemam pojma.“

„Nije hteo da iznudi novac?“

„Nije. Rekao je da to čini za moje dobro. Ponašao se kao da je u svetom pohodu. A tvoja prijateljica Hajdi? Da li je i ona lažirala trudnoću?“

„Nije.“

„Onda ne razumem. Šta joj je neznanac rekao?“

„Ne znam“, rekla je Džoana. „Ali šta god to bilo, zbog toga je stradala.“

„Imaš li neku ideju?“

„Nemam, ali sada možda znam nekoga ko bi imao.“

ČETRDESET PETO POGLAVLJE

ON ZNA

Kris Tejlor je pročitao poruku i opet se pitao kako i kada je sve ovo krenulo nizbrdo. Bili su unajmljeni za posao s Prajsom. Možda je to bila greška, ali uglavnom su takvi poslovi - a bilo ih je samo nekoliko - i najsigurniji. Isplate su stizale od nezainteresovane treće strane, vrhunske istražiteljske firme. Na izvestan način, bio je to i korak napred, zato što tu nije bilo - a Kris se nije plašio da koristi tu reč - ucene.

Uobičajena procedura bila je jednostavna: preko interneta saznaš neku groznu tajnu u vezi sa određenom osobom. Ta osoba ima dve mogućnosti. On ili ona može da plati da bi se sačuvala tajna ili da reši da ne plati, i da se ta tajna razotkrije. Kris je bio zadovoljan u oba slučaja. Krajnji rezultat je bila ili zarada (neko je platio) ili pročišćenje (neko je priznao). Nekako su želeli da ljudi izaberu i jedno i drugo. Novac im je bio potreban da bi nastavili sa radom. Istina je trebalo da izađe na videlo, jer to i jeste bila suština svega, ono što je činilo njihov poduhvat pravičnim i ispravnim.

Otkrivena tajna je i uništena tajna.

Možda je to, kako je Kris mislio, zaista i bio problem s poslovima za koje su bili unajmljeni. Edvardo je baš voleo takve. Kako je Edvardo tvrdio, trebalo je da rade samo s odabranom grupom renomiranih bezbednosnih kompanija. U tome je bila sigurnost, spokoj i garantovana zarada. Način na koji je to funkcionisalo takođe je bio varljivo jednostavan: kompanija bi im javila ime. Edvardo bi proverio u njihovoj bazi podataka imaju li rezultat - u ovom slučaju to je bila Korin Prajs preko veb-stranice Fake-A-Pregnancy.com. Onda bi iznos bio uplaćen a tajna otkrivena.

Međutim, to je značilo da Korin Prajs uopšte nije dobila priliku da bira. Jeste, istina je na kraju otkrivena. On je to rekao Adamu Prajsu. Samo što je to uradio isključivo zbog novca. Onome ko čuva tajnu nije pružena mogućnost iskupljenja.

To nije bilo ispravno.

Kris je sve zvao jednim imenom, „tajna“, ali u stvari to nisu bile samo tajne. To su bile laži, obmane i još gore. Korin Prajs je slagala muža kad je lažirala trudnoću. Kimberli Dan je lagala roditelje, koji su naporno radili, kako zarađuje za studije. Keni Molino je varao koristeći steroide. Markus, Mikejlin verenik, učinio je još gore kada je iz osвете smestio i cimeru i budućoj

supruzi. Tajne su bile tumori, Kris je verovao u to. Tajne su se gnojile. Tajne su vam izjedale utrobu, ostavljajući za sobom samo oronulu ljušturu. Kris se lično uverio u štetu koju tajne mogu da naprave. Kad je imao šesnaest godina, njegov voljeni otac, čovek koji ga je naučio da vozi bicikl, pratio ga u školu, trenirao s njim, saznao je užasnu tajnu što je dugo gnjila.

Nije bio Krisov biološki otac.

Nekoliko nedelja pre nego što će se venčati, Krisova majka je imala avanturu s bivšim dečkom i zatrudnela je. Sama je oduvek sumnjala, ali istina nije izašla na videlo sve dok Kris nije završio u bolnici posle jedne saobraćajke, a njegov otac, njegov voljeni otac nije pokušao da za njega da krv.

„Čitav moj život“, rekao mu je otac, „bio je jedna velika laž.“

Krisov otac je tada hteo da učini „pravu stvar“. Podsećao se da otac nije samo davalac sperme. Pravi otac je tu da se nađe detetu, da ga izdržava, voli i brine o njemu, da ga odgaja. Ali ipak je, na kraju, laž suviše dugo gnjila.

Kris ga nije video već tri godine. Eto kako tajne utiču na ljude, porodice, živote.

Kada je završio fakultet, Kris je počeo da radi u jednoj tek otvorenoj internet kompaniji pod imenom *Dauning Plejs*. Tamo mu se dopalo. Mislio je da je pronašao dom. No uprkos svoj nakićenju priči kompanije, ona je u stvari samo bila moderator najgorih laži. Kris je zapravo radio za jednu određenu veb-stranicu koja se zvala Fake-A-Pregnancy.com. Kompanija je čak i samu sebe lagala, pretvarajući se da ljudi kupuju silikonske stomake kao šaljive poklone, za maskenbale ili sa nekim drugim zabavnim obrazloženjima. Ali svi su oni znali istinu. U teoriji je bilo moguće da se neko maskira u trudnicu. Ali lažni snimci ultrazvuka? Lažni testovi za trudnoću? Koga su oni zavaravali?

To je bilo pogrešno.

Kris je odmah uvideo da ne bi imalo smisla raskrinkati kompaniju. Jednostavno je to bio preveliki poduhvat i, mada to zvuči čudno, veb-stranica je imala konkurenciju. Sve ovakve stranice su je imale. Uništite li jednu, ostale bi samo ojačale. Kris se vodio poukom kojoj ga je, baš ironično, još u detinjstvu otac naučio: učini ono što možeš. Spašavaj svet tako što ćeš spasti čoveka po čoveka.

Pronašao je u srodnim firmama nekoliko istomišljenika, koji su poput njega imali pristup tajnama. Neki su bili više zainteresovani za finansijsku stranu ovog poduhvata. Drugi su smatrali da je to što rade ispravno i pravično. Iako Kris nije želeo od ovoga da pravi nekakav duhovni pohod, postojao je moralni aspekt njegovog novog posla.

Na kraju, jezgro grupe je činilo njih petoro - Edvardo, Gabrijela, Merton, Ingrid i Kris. Edvardo je želeo da sve rade preko interneta. Da priprete nekom preko intemeta. Da razotkriju tajne preko imejla kome je nemoguće ući u trag. Da rade sasvim anonimno. Međutim, Kris se nije slagao. Hteli da

priznaju ili ne, ono što su radili uništavalo je ljude. U trenutku im je uništavalo živote. Možete ulepšavati koliko god želite, ali njegove posete su iz korena menjale ljude. Tako nešto je potrebno raditi oči u oči. Bilo je potrebno saosećanje i ličniji pristup. Čuvari tajni su bile bezlične veb-stranice, mašine i roboti.

Oni će biti drugačiji.

Kris je opet pročitao vizitkartu Adama Prajsa i Gabrijelinu kratku poruku:

ON ZNA.

Na izvestan način, uloge su zamenjene. Sada je Kris imao tajnu, zar ne? Ali ne, on je bio drugačiji. Njegova tajna nije služila za obmanu, već za zaštitu - ili je on sam sebe u to uveravao? Da li je, poput mnogih ljudi na koje je nailazio, jednostavno racionalizovao tajnu?

Kris je znao da je ono što rade opasno, da stvaraju neprijatelje, da neki neće razumeti ispravnost toga i da će želeti ili osvetu ili da nastave da se obmanjuju.

Sada je Ingrid bila mrtva. Ubijena.

ON ZNA

Odgovor je bio očigledan: njega moraju da zaustave.

ČETRDESET ŠESTO POGLAVLJE

STUDENTSKA SOBA Kimberli Dan bila je u izuzetno popularnom delu njujorškog Grinič vilidža. Doduše, ni Bičvud nije bio baš selendra. Mnogi njegovi stanovnici su se preselili iz Njujorka, želeći da pobegnu od gužve i buke, da žive opuštenijim životom u finansijskom smislu, u mestu s nižim porezima i cenama nekretnina. Ali Bičvud svakako nije bio ni Menhetn. Džoana je dovoljno putovala - ovo je šesti put da ide tamo - kako bi znala da nema mesta poput ovog ostrvceta. Grad je zapravo ipak i spavao, i odmarao se, i sve to, ali kad si u njemu, sva čula su ti uvek budna. Kao da si uključen u struju. Sve vreme osećaš napon i pucketanje.

Vrata su se širom otvorila istog trenutka kada je Džoana pokucala, kao da je Kimberli čekala s rukom na kvači.

„O, tetka Džoana!“

Niz Kimberlino lice su lile suze. Srušila se na Džoanu jecajući. Džoana ju je prihvatila i pustila je da se isplače. Gladila joj je kosu kao što je mnogo puta videla da Hajdi radi, kao kad je Kimberli pala i izgrebala koleno u zoološkom vrtu ili kada je kreten iz ulice, Frenk Vele, zbog druge devojke nije izveo na matursko veče.

Grleći prijateljičinu ćerku, Džoana je osetila kako joj se srce iznova slama. Zatvorila je oči i ćutke je pokušala da je uteši. Nije rekla: „Sve će biti u redu“, niti joj je nudila reči lažne utehe. Samo ju je grlila i čekala da se isplače. Zatim se i sama rasplakala. Zašto da ne? Zašto bi se, dovraga, pretvarala da i ona nije slomljena?

Ima vremena za ono što je Džoana morala da obavi. U međuvremenu, obe će se isplakati.

Posle izvesnog vremena Kimberli ju je pustila i odmakla se. „Spremila sam torbu“, rekla je. „Kada imamo let?“

„Hajde prvo da sednemo da porazgovaramo, važi?“

Nisu baš imale gde da sednu, jer je to bila studentska soba, pa je Džoana zauzela ugao kreveta a Kimberli se srušila na nešto što je izgledalo kao prefinjeni ležibeg. Istina je da je Džoana na svoju ruku ispitivala Adama Prajsa, ali ovde je bilo u pitanju nešto više. Obećala je Martiju da će dopratiti Kimberli kad se bude vratila kući na Hajdinu sahranu. „Kimi je tako potresena“, rekao je Marti. „Ne želim da putuje sama, znaš?“

Džoana je znala.

„Moram nešto da te pitam“, rekla je Džoana.

Kimberli je još uvek brisala lice. „Dobro.“

„One noći pre nego što je tvoja mama ubijena, vas dve ste pričale telefonom, zar ne?“

Kimberli je ponovo zaplakala.

„Kimberli?“

„Toliko mi nedostaje.“

„Znam da ti nedostaje, dušo. Svima nam nedostaje. Ali moraš nakratko da se koncentrišeš, važi?“

Kimberli je kroz suze klimnula glavom.

„O čemu ste pričale?“

„Kakve to veze ima?“

„Istražujem ko ju je ubio.“

Kimberli se opet rasplakala.

„Kimberli?“

„Zar mama nije stradala za vreme pljačke?“

To je bila teorija jednog od okružnih momaka. Zavisnici od droge, očajnički tražeći novac, provalili su u kuću, a pre nego što su našli išta vredno, Hajdi ih je omela i zbog toga je ubijena.

„Nije, dušo, nije se to desilo.“

„Nego šta?“

„To i pokušavam da saznam. Kimberli, slušaj me. Isti počinilac ubio je još jednu ženu.“

Kimberli je zatreptala kao da ju je neko udario daskom po glavi. „Šta?“

„Moraš mi reći o čemu si razgovarala s mamom.“

Kimberli je pogledom šarala po sobi. „Ni o čemu bitnom.“

„Ne verujem u to, Kimberli.“

Kimberli je iznova zaplakala.

„Proverila sam listu poziva. Za vreme ovog semestra vas dve ste razmenile gomilu poruka, ali ste telefonom razgovarale samo tri puta. Prvi razgovor je trajao šest minuta. Drugi samo četiri. Ali u noći pre nego što je ubijena, razgovarale ste više od dva sata. O čemu ste pričale?“

„Molim te, tetka Džoana, to više nije važno.“

„Kako da nije.“ Džoana je sad govorila oštrije. „Reci mi.“

„Ne mogu...“

Džoana se spustila s kreveta i kleknula ispred Kimberli. Uzela je devojčinu glavu u ruke i prisilila je da gleda pravo u nju. „Pogledaj me.“

Potrajalo je, ali ju je ipak pogledala.

„Šta god da se dogodilo tvojoj majci, nisi ti kriva. Čuješ li me? Volela te je i želela bi da nastaviš da živiš najbolje što možeš. Biću uz tebe. Uvek. Zato što bi to želela tvoja majka. Čuješ li me?“

Devojka je klimnula glavom.

„Zato sada moraš da mi prepričaš taj poslednji telefonski razgovor.“

ČETRDESET SEDMO POGLAVLJE

ADAM JE NADZIRAO sa sigurne udaljenosti kako Gabrijela Danbar užurbano stavlja kofer u prtljažnik automobila.

Pola sata ranije, na putu ka poslu, Adam je odlučio da još jednom skokne do Gabrijele. Međutim, samo što je skrenuo u njenu ulicu, ugledao je Gabrijelu Danbar kako ubacuje kofer u prtljažnik. Njeno dvoje dece - za koje je Adam procenio da imaju otprilike dvanaest i deset godina - vukli su manje torbe. Parkirao je uz ivičnjak i posmatrao dovoljno udaljen.

I šta sad?

Prethodne noći Adam se potrudio da dospe do preostalih troje sa fotografije na Gabrijelinoj stranici, koje je Gribel identifikovao i locirao. Niko od njih mu nije pružio bilo kakvu korisnu informaciju u vezi sa neznancem. To ga i nije iznenadilo. Kakvu god gomilu gluposti im servirao, svi su bili očekivano podozrivi prema „neznancu“ - da, eto opet ironije - koji ih je na ovaj ili onaj način pitao da identifikuju osobu, moguće prijatelja ili kolegu, sa grupne fotografije. Niko od njih nije živeo dovoljno blizu Adama da bi on okušao sreću, kao sa Gabrijelom, suočivši se sa njima.

Tako da se vratio na razmišljanje o Gabrijeli Danbar.

Ona je nešto krila. To mu je još prethodnog dana bilo očigledno, i evo je sad, trči iz kuće sa već trećim koferom.

Slučajnost?

Nije verovao u to. Ostao je u kolima i posmatrao. Gabrijela je strpala torbu u prtljažnik i s mukom ga zatvorila. Poterala je decu u auto, na zadnje sedište, pa proverila jesu li im dobro vezani pojasevi. Otvorila je prednja vrata, zaustavila se i pogledala duž ulice, pravo u njega.

Dođavola.

Adam se brzo spustio u sedištu. Da li ga je videla? Verovatno nije. Ako jeste, da li bi s te udaljenosti mogla da zna da je to on? Stani malo, šta i da zna? Otišao je tamo da se suoči s njom, je li tako? Polako se pridigao, ali Gabrijela više nije gledala na tu stranu. Ušla je u auto i krenula.

Čoveče, nije bio stvoren za to.

Gabrijelin auto je išao ulicom, Adam je kratko razmatrao šta bi sledeće trebalo da preduzme. Odlučio je da ide do kraja. Ubacio je u brzinu i pošao za njom.

Nije bio siguran na kom odstojanju da je prati - da je ne izgubi, a opet i da ga ona ne primeti. Sve što je znao na tu temu bilo je ono što je video na

televiziji. Da li bi iko znao šta podrazumeva praćenje da nije gledao televiziju? Gabrijela je skrenula. Adam za njom. Išli su putem 208, a zatim međudržavnim 287. Proverio je rezervoar. Skoro je pun. Dobro je. Koliko je uopšte i planirao da je prati? Šta je tačno nameravao da uradi kad je sustigne?

Idemo korak po korak.

Zazvonio mu je mobilni. Pogledao je i video da se pojavilo Džoanino ime.

Posle njene sinoćne posete upisao je njen broj u svoj smartfon. Da li joj je u potpunosti verovao? Jeste, uglavnom. Njen plan je bio jednostavan: pronaćiubicu svoje prijateljice. Sve dok to nije bila Korin, ona bi mu mogla biti, kako je mislio, od koristi, pa čak i saveznik. Ukoliko je Korin ubica, onda je imao veće probleme od toga treba li verovati policajcu iz Ohaja.

„Halo?“

„Samo što se nisam ukrcala u avion“, rekla je Džoana.

„Vraćaš se kući?“

„Već sam kod kuće.“

„U Ohaju?“

„Da, na aerodromu u Klivlendu. Morala sam da odvedeni kući Hajdinu ćerku, ali uskoro krećem opet za Njuark. Šta ti smerаш?“

„Pratim Gabrijelu Danbar.“

„Pratiš?“

„Zar nije to izraz koji vi panduri koristite?“

Ukratko je objasnio kako je došao do njene kuće i video kako se pakuje.

„Pa kakav ti je plan, Adame?“

„Ne znam. Ne mogu samo da sedim i ništa ne preduzmem.“

„To je tačno.“

„Što si me zvala?“

„Sinoć sam nešto saznala.“

„Slušam te.“

„Šta god da se ovde dešava“, rekla je, „nije u pitanju samo jedna veb-stranica.“

„Ne razumem.“

„Taj tip, neznanac, ne govori ljudima samo da njihove žene lažu za trudnoću. Ima pristup i drugim stranicama. Ili barem još jednoj.“

„Kako si to saznala?“

„Razgovarala sam sa Hajdinom ćerkom.“

„Pa šta je bila tajna?“

„Obećala sam da neću reći - i nema potrebe da znaš, veruj mi. Ključna stvar je u tome da tvoj neznanac možda ucenjuje čitavu hrpu ljudi iz raznih razloga, ne samo zbog lažne trudnoće.“

„Pa šta se onda ovde tačno dešava?“, pitao je Adam. „Taj neznanac i Ingrid su ucenjivali ljude zbog onoga što su radili preko interneta?“

„Jeste, tako nešto.“

„Ali zašto je moja žena nestala?“

„Ne znam.“

„I ko je ubio tvoju prijateljicu? I Ingrid?“

„Ne znam ni jedno ni drugo. Možda je ucena krenula po zlu. Hajdi je bila jaka. Možda im se suprotstavila. Možda su se neznanac i Ingrid posvađali.“

Ispred njega je Gabriijela izašla s međuržavnog i pošla putem 23. Adam je dao migavac i nastavio za njom.

„A koja je veza između tvoje prijateljice i moje žene?“

„Osim neznanca, ne vidim ništa drugo.“

„Stani malo“, rekao je Adam.

„Šta je?“

„Gabrijela pristaje na prilazu nekoj kući.“

„Gde?“

„U Aveniju Lokvud u Pekvanoku.“

„To je u Nju Džersiju.“

„Jeste.“

Adam se dvoumio da li da ostane iza ili da prođe pored pa da pronade mesto gde bi stao. Izabrao je ovo drugo, vozeći pored žute kuće na dva nivoa, prekrivene aluminijumom i sa crvenim kopcima. Ulazna vrata je otvorio muškarac, nasmešio se i krenuo prema Gabriijelinim kolima. Adam ga nije prepoznao. Vrata kola su se otvorila. Prvo je iz njih izašla devojčica. Muškarac ju je nespretno zagrlio.

„Pa šta se dešava?“, upitala je Džoana.

„Lažna uzbuna, pretpostavljam. Izgleda da ostavlja decu kod bivšeg muža.“

„Dobro, evo pozivaju za moj let. Zvaću te kada sletim. Nemoj da u međuvremenu napraviš neku glupost.“

Džoana je prekinula vezu. Sada je Gabriijelin sin izašao iz kola. Još jedan nespretnan zagrljaj. Mahnuo joj je muškarac, moguće njen bivši muž. Možda je i ona njemu mahнула, ali Adam to nije mogao da vidi. U do vratku se pojavila ženska osoba. Mlađa žena. *Prilično* mlađa žena. Poznata priča, pomislio je Adam. Gabriijela je ostala u kolima dok je njen navodno bivši otvorio prtljažnik. Izvadio je jedan od kofera i opet zatvorio. Krenuo je ka prednjem delu auta, izgledajući zbunjeno.

Gabriijela je ubacila u rikverc i isparkirala se pre nego što joj je prišao. Odvezla se. A u kolima joj je ostalo još dosta prtljaga.

Kuda se, dakle, uputila?

Kad je već krenuo... Adam nije video razloga da ne nastavi da je prati.

ČETRDESET OSMO POGLAVLJE

GABRIJELA JE VOZILA uz Skajlajn drajv prema Ramapu.

Taj put je na samo četrdeset pet minuta udaljenosti od Menhetna, ali delovao je kao da pripada nekom drugom svetu. Postojale su legende o plemenima koja još žive u toj oblasti. Zvali su ih Indijanci sa planine Ramapo, narod Lenejp ili delaverski narod Lanapi. Neki su verovali da su oni domoroci. Drugi su smatrali da su tu od vremena holandskih doseljenika. Mislilo se i da su oni bili hesenski vojnici koji su se borili na britanskoj strani za vreme Američke revolucije ili su bili oslobođeni robovi koji su se naselili u neplodnim šumama severnog Nju Džersija. Baš dosta ljudi ih je mešalo sa, možda ponižavajuće, plemenom Džekson Vajts. Poreklo imena je takođe ostalo misterija, ali je verovatno imalo veze sa njihovim izgledom, u kome se videla mešavina rasa.¹⁴

Kao što je to obično slučaj, takve narode su uvek okruživale strašne priče. Tinejdžeri su vozili Skajlajn drajvom i plašili jedni druge pričama o otmicama, odvlačenjem u šumu ili o duhovima željnim osвете. To su, naravno, sve bile legende, ali legenda ume da bude moćna.

Kuda se, dovraga, to uputila?

Prilazili su šumovitim predelima planine. Zbog nadmorske visine Adamu su se zapušile uši. Gabrijela se vratila na put 23. Adam ju je pratio skoro sat, dok nije prešla uzani Dingmanski ponton za Pensilvaniju. Sada je na tim putevima bilo manje saobraćaja. Adam se ponovo zapitao koliko treba da se udalji kako bi ostao neprimećen. Bio je manje obazriv jer je shvatio da je i bolje da bude primećen, možda i da se suoči s njom nego da je u potpunosti izgubi.

Proverio je mobilni. Baterija je bila pri kraju. Adam je prikačio telefon na punjač u kaseti. Kilometar i po dalje uzbrdo Gabrijela je skrenula desno. Šuma je bila sve gušća. Usporila je i skrenula na nešto što je izgledalo kao zemljani put. Na izbledelom kamenom znaku pisalo je JEZERO SARMEJN - PRIVATAN POSED. Adam je skrenuo udesno i zaustavio se iza zimzelenog drveta. Nije mogao da se parkira na prilazu, ukoliko je to zaista i bio prilaz.

Šta je trebalo dalje da radi?

Otvorio je kasetu i proverio telefon. Baterija nije imala mnogo vremena da se dopuni, ali je i dalje opstajala na oko deset procenata. To bi moglo da bude dovoljno. Ubacio je telefon u džep i izašao je iz kola. Šta sada? Da se

samo odšeta do te kuće i pozvoni na vrata?

Pronašao je zaraslu stazu u šumi koja je išla paralelno sa zemljanim putem. Ovo će poslužiti. Nebo iznad njega je bilo predivne plave boje crvendaćevog jajeta. Grane su štrcale po stazi, ali se Adam probijao kroz njih. Šuma je bila tiha, čuli su se samo šumovi koje je Adam pravio. Svaki čas bi zastao da oslušne... da čuje bilo šta, ali kako je sad već zašao dublje u šumu, više nije mogao čuti ni automobile koji prolaze putem.

Kada je izbio na čistinu, video je srndaća kako gricka lišće. Srndać ga je spazio, ali je shvatio da mu Adam neće nauditi, pa je nastavio da brsti. Adam je išao dalje i uskoro se ispred njega ukazalo jezero. Da su okolnosti drugačije, bio bi oduševljen što se tamo našao. Jezero je bilo mirno poput ogledala i odražavalo je zelenu boju drveća i plavetnilo neba. Prizor je omamljivao i smirivao, tako vraški miroljubiv. Bilo bi predivno samo nakratko sestiti i zuriti u jezero. Korin je volela jezera. Okeana se malo plašila. Talasi su, kako je smatrala, često bili siloviti i nepredvidivi. Ali jezera su bila pravi raj. Pre nego što su se dečaci rodili, on i Korin su iznajmili kuću na jezeru na severu okruga Pasejek. Prisetio se dana lenstvovanja kada su delili jednu veliku ljuljašku, on čitajući novine, ona knjigu. Sećao se kako je posmatrao Korin dok čita, kako bi žmirila dok je prelazila stranicu, sa onim pogledom čiste koncentracije na njenom licu - i zatim bi dizala pogled sa knjige. Nasmešila bi mu se, on bi joj uzvratio osmehom i onda bi im pogled odlutao prema jezeru.

Jezeru poput ovog.

Prisetio je kuću s desne strane. Delovala je napušteno, osim što je ispred nje bio jedan auto.

Gabrijelin.

Kuća je ili bila brvnara ili jedna od onih montažnih. Bilo je teško reći s te udaljenosti. Adam je obazrivo pošao nizbrdo, skrivajući se iza drveća i žbunja. Osećao se budalasto kao dete koje se igralo vojske ili pejtbola. Pokušao je da se seti slične situacije u životu kada je ovo radio, kada je morao da se prikrada nekome i u mislima se vratio čak do letnjeg kampa kada je imao osam godina.

Adam i dalje nije bio siguran šta će raditi kada se približi kući, ali u deliću sekunde je poželeo da je naoružan. Nije posedovao ni pištolj niti išta slično. Možda je to bila greška. Ujak Greg ga je vodio na gađanje par puta kada je bio u ranim dvadesetim godinama. Dopadalo mu se i znao je da bi mogao da barata oružjem. Sad, kad se zamislio, shvatio je da bi mu to bio pametan potez. Imao je posla s opasnim ljudima. Čak i s ubicama. Posegnuo je u džep i napipao telefon. Da li da pozove nekog? Nije znao ni koga da zove ni šta bi rekao. Džoana je i dalje bila u avionu. Mogao je da pozove ili pošalje poruku Endiju Gribelu ili starom Rinskom, ali šta bi im kazao?

Za početak, gde se nalaziš.

Samo što nije zgrabio telefon i pozvao ih kada je primetio nešto zbog čega se sledio.

Gabrijela Danbar je stajala sama na proplanku. Piljila je pravo u njega. Osećao je kako ga prožima gnev. Prišao je korak bliže, očekujući da će ona pobeći ili reći nešto. Ali nije.

Samo je stajala i posmatrala ga.

„Gde mi je žena?“, doviknuo je.

Gabrijela je nastavila da ga gleda.

Adam je kročio bliže proplanku. „Rekao sam...“

Nešto ga je tako jako tresnulo u potiljak da je prosto osetio kako mu mozak izleće iz ravnoteže. Pao je na kolena a pred očima su mu se pojavile zvezde. Potpuno instinktivno je uspeo da se okrene i pogleda naviše. Prema vrhu glave mu se spuštala palica za bejzbol kao sekira. Pokušao je da se sagne ili okrene, da bar podigne ruku kako bi se zaklonio.

Međutim, bilo je prekasno.

Palica se spustila uz tup udarac, a njemu se sve smrklo.

ČETRDESET DEVETO POGLAVLJE

DŽOANA GRIFIN je po prirodi bila od onih koji prate pravila, tako da nije isključila avionski režim na smartfonu sve dok se avion nije zaustavio na pisti. Dok je stjuardesa recitovala uobičajeno obaveštenje: „Dobrodošli u Njuark, temperatura je...“, Džoani su se učitavale poruke i imejlovi.

Ništa joj nije stiglo od Adama Prajsa.

Poslednjih dvadeset četiri sata su joj bili iscrpljujući. Kimberli je bila histerična. Izvlačenje one užasne priče iz nje bilo je bolno i dugotrajno. Džoana se trudila da ima razumevanja, ali o čemu li je to dete uopšte razmišljalo? Sirota Hajdi. Kako li je reagovala na vest o povezanosti njene ćerke s onom groznom veb-stranicom? Džoana se prisetila snimka Hajdi na parkingu *Crvenog jastoga*. Govor njenog tela sada je u potpunosti imao smisla. Na izvestan način kao da je Džoana pratila napad na tom snimku. Taj tip, taj prokleti neznanac, rečima je premlatio njenu prijateljicu, slomio joj je srce time što joj je otkrio.

Da li je on uopšte bio svestan stepena štete koju je nanosio?

Znači, Hajdi je posle toga otišla kući. Pozvala je Kimberli i naterala je da joj kaže istinu. Ostala je racionalna i smirena, iako je iznutra venula. Ili možda Hajdi i nije venula. Možda, zato što je ona bila poslednja žena koja bi nekoga osuđivala, već bi se hvatala ukoštac s lošim vestima i bila spremna da uzvрати udarac. Ko zna? Hajdi se suočila sa ćerkom. Onda je pokušala da smisli način da je izvuče iz užasne zbrke u koju se ova uvalila.

Možda je upravo zbog toga ubijena.

Džoana i dalje nije znala šta se dogodilo Hajdi, ali je jasno da je bilo na neki način povezano s otkrićem da joj je ćerka postala kurva - zaboravite na termine koji se bolje prodaju, kao što je „pilence“ - za tri različita muškarca. Džoana je počela to da istražuje, ali trebalo je vremena. Kimberli nije znala prava imena muškaraca, što i nije čudilo, jer postoji razlog zašto ih zovu samo mušterije. Džoana je razgovarala s direktorkom veb-stranice FindYourSugarBaby, odslušala njena opravdanja i posle tog razgovora poželela da se dugo zadrži pod vrelin tušem. Direktorica je - da, kao mali feministički dodatak, stranicu je vodila žena - branila „poslovne aranžmane“ kompanije, „pravo na privatnost“ klijenata i da nema te sile zbog koje bi otkrila ikakav podatak bez sudskog naloga.

Budući da se kompanija nalazila u Masačusetsu, za tako nešto je bilo

potrebno vremena.

Zatim, samo što je završila s tim gadostima, od Džoane su iznervirani policajci okružnog odeljenja za krvne delikte tražili potpun izveštaj o njenom odmetničkom putu u Nju Džersi. Za nju više nije bilo govora o sujeti. Želela je da gad koji je ubio njenu prijateljicu bude uhvaćen. Tačka. Tako da im je sve ispričala, uključujući i ono što joj je Kimberli upravo rekla, pa su sada ti momci nabavljali sudski nalog, pokretali ljudstvo da se otkrije ko je neznamac i kakva je njegova povezanost sa ubistvima.

Sve je to bilo dobro. Ali to nije značilo i da je Džoana sebe skinula sa slučaja.

Zazvonio joj je mobilni. Nije prepoznala broj, ali je pozivni bio 216, što je značilo da je poziv od nekoga blizu kuće. Javila se.

„Ovde Darou Fontera.“

„Ko?“

„Ja sam šef obezbeđenja u *Crvenom jastogu*. Upoznali smo se kada ste tražili snimak bezbednosne kamere.“

„Da, tačno. Kako mogu da vam pomognem?“

„Zamolio sam vas da vratite di-vi-di kada završite.“

Da li se on to šali? Džoana je zaustila da ga otera dođavola, ali se onda predomisli. „Još nismo završili istragu.“

„Možete li onda da narežete kopiju, a nama vratite originalni di-vi-di?“

„Čemu tolika žurba?“

„Takav je protokol.“ Govorio je čisto birokratskim tonom. „Mi obezbeđujemo samo jedan primerak di-vi-dija. Ako su drugi potrebni...“

„Uzela sam samo jedan primerak.“

„Ne, ne, vi ste bili drugi.“

„Izvinite?“

„Drugi policajac je uzeo primerak pre vas.“

„Stanite, koji drugi policajac?“

„Skenirali smo njegove isprave. Penzionisao se u Njujorku, ali je rekao... sačekajte, evo ga. Njegovo ime je Kune. Džon Kune.“

PEDESETO POGLAVLJE

PRVO JE OSEĆAO BOL.

Nekoliko trenutaka bolje blokirao sve ostalo. Svega ga je obuzeo, izbio mu svest o tome gde se nalazi ili šta mu se dogodilo. Osećao je kao da mu je lobanja bila smrskana na delove i da su nazubljeni delići kostiju plutali okolo i cepali moždano tkivo. Adam je žmurio i trudio se da istrpi.

Onda je začuo glasove.

„Kada će se probuditi?“ ... „Nisi morao tako jako da udariš.“ ... „Nisam hteo da rizikujem.“ ... „Imaš pištolj, zar ne?“ ... „Šta će biti ako se ne osvesti?“ ... „Hej, došao je ovamo da nas ubije, jeste li zaboravili?“ ... „Stani, mislim da se pomera...“

Adamu se svest polako vraćala, probijala se kroz bol i utrnulost. Ležao je na hladnom podu, desni obraz mu je bio naslonjen na grubu, čvrstu podlogu. Možda na beton. Pokušao je da otvori oči, ali je imao utisak da su mu pauci ispleli mreže preko njih. Kad je zatreptao novi talas bola, skoro ga je naterao da naglas jekne.

Pošto je najzad otvorio oči, ugledao je par adidas patika. Pokušao je da dokuči šta se desilo. Pratio je Gabrijelu. Toga se sad setio. Pratio ju je do jezera i onda...

„Adame?“

Znao je taj glas. Samo ga je jednom ranije čuo, ali mu je on otad uporno odzvanjao u glavi. S obrazom i dalje na betonu, prisilio se da pogleda naviše.

Neznanac.

„Zašto si to uradio?“, neznanac ga je pitao. „Zašto si ubio Ingrid?“

TRILKINDOWNLOAD

TOMAS PRAJS je polagao test iz engleskog jezika kada je u učionici zazvonio telefon. Njegov nastavnik, gospodin Ronkovic, podigao je slušalicu, slušao nekoliko trenutaka i onda rekao: „Tomase Prajse, molim te, idi u direktorovu kancelariju.“

Njegov razred je, kao što to u milion prilika rade milioni drugih razreda širom sveta, zagraktao u stilu „uuu, nagrabusio si“ dok je on pakovao knjige, nabio ih u ranac, pa se uputio napolje. Hodnik je sada bio prazan. To je uvek Tomasu bilo čudno, prazan hodnik srednje škole ličio mu je na grad duhova

ili ukletu kuću. Koraci su odzvanjali dok je žurio prema direktorovoj kancelariji. Nije imao pojma šta to može da znači, da li je dobro ili loše, ali retko se bez razloga ide kod direktora, a još kad tvoja mama odluči da pobjegne, a tata počne da se gubi, u glavi ti se stvaraju raznorazni zastrašujući scenariji.

Tomas još uvek nije shvatao šta se to događa s njegovim roditeljima, ali je slutio da je nešto loše. Prilično loše. Osim toga, znao je i to da mu tata još nije rekao pravu istinu.

Roditelji uvek smatraju da je najbolje da te „čuvaju“, čak i kad to „čuvaju“ znači „lažu“. Misle da pomažu štiteći te, ali na kraju time prave još veću štetu. To je kao Deda Mraz. Kad je Tomas prvi put uvideo da Deda Mraz ne postoji, nije pomislio „odrastam“, „to je priča za malu decu“ niti išta slično. Prva misao je bila jednostavna: „Roditelji su me lagali. Moji mama i tata su me dugi niz godina gledali u oči i lagali.“

Kako to može da utiče na poverenje?

Tomas je inače mrzeo čitavu tu priču o Deda Mrazu. U čemu je svrha? Zašto govorite deci da ih neki debeli čudak sa Severnog pola nadgleda sve vreme? Izvinite, ali to je baš jezivo. Još kao dete, sedeći u tržnom centru u krilu Deda Mrazu (a taj je pomalo smrdeo na pišačku), Tomas je pomislio: „Zar je ovo tip koji mi donosi igračke?“ I zašto bi se to uopšte govorilo deci? Zar ne bi bilo lepše da se misli da ti roditelji, koji su naporno radili, daju te poklone, umesto nekog jezivog neznanca?

Šta god da se sada događalo, Tomas je samo želeo da mu otac sve ispriča. Ne može biti gore od onoga što su Tomas i Rajan već zamišljali. I on i brat nisu glupi. Tomas je primetio da je njegov tata napet čak i pre nego što je mama pobjegla. Nije imao pojma zašto, ali otkad se mama vratila s te nastavničke konferencije, nešto je ozbiljno krenulo naopako. Njihova kuća je bila kao živi organizam, kao neki od onih osetljivih ekosistema u biologiji, i sada je u njoj nešto strano remetilo ravnotežu.

Čim je Tomas otvorio vrata kancelarije, ugledao je onu ženu policajca, Džoanu, kako stoji sa direktorom, gospodinom Gormanom. Gospodin Gorman je rekao: „Tomase, poznaješ li ovu ženu?“

Tomas je klimnuo. „Ona je prijateljica mog tate. Uz to je i policajac.“

„Jeste, pokazala mi je isprave. Ali ne mogu da te ostavim nasamo s njom.“

Džoana je priskočila: „U redu je.“ Prišla mu je. „Tomase, imaš li ikakvu predstavu o tome gde ti je otac?“

„Pretpostavljam da je na poslu.“

„Danas se nije pojavio. Zvala sam ga na mobilni. Prebacuje direktno na glasovnu poštu.“

Ona mala strepnja u njegovim grudima sad je počela da buja. „To se dešava samo kada neko isključi telefon“, rekao je Tomas. „Tata ga nikad ne isključuje.“

Džoana Griffin mu je prišla. Video joj je zabrinutost u očima. To ga je prestravilo, ali zar nije upravo to i želeo? Iskrenost umesto zaštite? „Tomase, tvoj tata mi je ispričao za tragač koji mu je mama stavila u telefon.“

„On ne radi ako je telefon ugašen.“

„Ali pokazuje gde se nalazio pre nego što je telefon isključen, je li tako?“

Tomas je sad shvatio. „Jeste.“

„Da li ti treba računar da pristupiš...“

Odmahnuo je glavom i zavukao ruku u džep. „Mogu da potražim preko telefona. Samo mi dajte dva minuta.“

PEDESET PRVO POGLAVLJE

ZAŠTO SI UBIO Ingrid?“

Kad je Adam pokušao da sedne, čak i kad je pokušao da odvoji lice od betona - uostalom, gde li je on to, u onoj brvnari? - glava mu je bolno negodovala. Zbunjen, pokušao je još jednom i začuo zveckanje.

Ruke su mu bile vezane.

Pogledao je iza sebe. Lanac mu je bio omotan oko ručnih zglobova, pa provučen iza cevi koja je prolazila od poda do tavanice. Trudio se da shvati situaciju. Bio je u nekakvom podrumu. Tačno pred njim, i dalje s onim istim kačketom, bio je neznanac. Gabrijela je stajala desno od njega. Neki mladić, verovatno ne mnogo stariji od Tomasa, stajao je njemu sleva. Klinac je imao obrijanu glavu, tetovaže i mnogo pirsinga.

Držao je pištolj.

Iza njih troje stajao je još jedan muškarac, od tridesetak godina, s dugačkom kosom i kratkom bradom.

„Ko ste vi?“, pitao je Adam.

Neznanac je odgovorio: „Već sam ti rekao, zar ne?“

Adam je opet pokušao da sedne. Naleti bola su ga gotovo paralisali, ali ih je zanemario. Nikako nije mogao da ustane. Između bola u glavi i lanca na rukama nije imao prostora za micanje. Seo je i naslonio se na cev.

„Ti si neznanac“, rekao je Adam.

„Da.“

„Šta hoćeš od mene?“

Onaj klinac s pištoljem istupio je i nanišanio u Adama. Iskosio je pištolj, kao što je video da se radi u filmovima o gangsterima, pa rekao: „Ne počneš li da govoriš, razneću ti glavu.“

Neznanac ga je opomenuo: „Mertone.“

„Ma, čoveče, nemamo više vremena za ovo. Treba da počne da govori.“

Adam je pogledao u pištolj. Zatim je pogledao Mertonu u oči. Uradio bi to, pomislio je. Pucao bi bez premišljanja.

Tad je progovorila Gabrijela. „Skloni pištolj.“

Merton je nije poslušao. Zurio je u Adama. „Bila mi je prijateljica.“

Pištolj je uperio Adamu u glavu.

„Zašto si ubio Ingrid?“

„Nikog nisam ubio.“

„Koješta.“

Mertonu je zadrhtala ruka.

Gabrijela: „Mertone, nemoj.“

Pištolja i dalje uperenog u Adamovo lice, Merton je zamahnuo nogom i šutnuo ga kao da se trudi da postigne gol sa velike udaljenosti. Nosio je čizme sa čeličnim ojačanjem na prstima a udarac je uputio u meko tkivo u dnu Adamovih rebara. Ovaj je huknuo i srušio se.

„Prekini s tim“, prasnuo je neznanac.

„Mora nam reći šta zna!“

„Reći će nam.“

„Šta ćemo da radimo?“, pitala je Gabrijela uspaničeno. „Ovo je trebalo da bude lako zarađen novac.“

„I jeste. Sve je u redu. Samo se smirite.“

Oglasio se onaj s dugačkom kosom: „Ovo mi se ne dopada. Ovo mi se uopšte ne dopada.“

Gabrijela: „Nisam potpisala i za kidnapovanje.“

„Hoćete li se svi smiriti?“ Međutim, čak je i neznanac sad zvučao izbezumljeno. „Trebalo da saznamo šta se dogodilo s Ingrid.“

Adam je jeknuo i rekao: „Ne znam šta se dogodilo s Ingrid.“

Svi su ga pogledali.

„Lažeš“, kazao je Merton.

„Trebalo da saslušate...“

Merton ga je presekao još jednim udarcem nogom u rebra. Adam je opet pao licem na beton. Pokušao je da se skupi u loptu, da se zaštiti, pokušao je da oslobodi ruke i njima pokrije bolnu glavu.

„Prekini, Mertone!“

„Nikog nisam ubio“, uspeo je da izgovori Adam.

„Ma nemoj“, to je rekao Merton. Adam je pokušao da se što više savije za slučaj da ga ovaj još jednom šutne. „A hoćeš da kažeš i kako nisi pitao Gabrijelu za Krisa?“

Kris. Saznao je ime onog čoveka.

„Skloni se“, rekao je Kris - neznanac. Prišao je Adamu i pitao: „Počeo si da tragaš za Ingrid i za mnom, je li tako?“

Adam je klimnuo glavom.

„I prvo si našao Ingrid.“

„Samo njeno ime.“

„Šta?“

„Saznao sam samo njeno ime.“

„Kako?“

„Gde je moja žena?“

Kris se namrštitio. „Molim?“

„Rekao sam...“

„Ne, čuo sam te.“ Pogledao je u Gabrijelu. „Otkud mi znamo gde je tvoja

žena?“

„Vi ste ovo počeli“, kazao je Adam. S mukom je opet seo. Znao je da je u velikoj nevolji, da mu život visi o koncu, ali je znao i to da su ti ljudi amateri. Oko sebe je osećao zadah straha. Lanac je olabavio. Počeo je polako da oslobađa ruke. To bi mu pomoglo ako uspe da se domogne Mertona i njegovog pištolja. „Vi ste meni prvi prišli.“

„I šta onda, hteo si da se osvetiš? Da li je to ovde posredi?“

„Nije“, kazao je Adam. „Ali sad znam šta radite.“

„o?“

„Saznate nešto kompromitujuće o nekom. Zatim ga ucenjujete.“

„Grešiš“, rekao je Kris.

„Ucenjivali ste Suzan Houp zbog njene lažne trudnoće. Kad vam nije platila, rekao si njenom mužu, baš kao što si rekao i meni.“

„Otkud znaš za Suzan Houp?“

Merton, koji je bio najuplašeniji i stoga najopasniji od svih, povikao je: „Sve nas je uhodio!“

„Ona i moja žena su se poznavale“, rekao je Adam.

„A, trebalo je to da shvatim“, vajkao se Kris klimajući glavom. „Znači Suzan Houp je ukazala Korin na onu veb-stranicu?“

„Da.“

„Ono što je Suzan uradila - što je uradila tvoja žena - užasno je, zar ne misliš tako? Vidiš, internet olakšava prevare. Internet omogućava anonimnosti i laganje, čuvanje užasnih, razornih tajni od voljenih bića. Mi“ - raširio je šaku i pokazao na celu grupu - „samo donekle poravnavamo sve to.“

Adam se umalo nije nasmešio. „I vi ste ubeđeni u to?“

„To je istina. Uzmi svoju ženu za primer. Stranica Fake-A-Pregnancy, kao sve te stranice, uverava te da je diskrecija zagarantovana, a ona pomisli kako, budući da je ta stranica na internetu i da izdaje to blesavo uverenje, niko nikad neće saznati. Ali zar zaista veruješ da je ikad išta anonimno? Ne govorim ti sad o nekom sablasnom poduhvatu vladine bezbednosne agencije. Govorim ti o ljudskim bićima. Zar zaista misliš da je sve automatizovano, da ne postoje zaposleni koji mogu da pristupe podacima o tvojoj kreditnoj kartici ili istoriji tvojih pretraga na internetu?“ Osmehnuo se Adamu. „Zar zaista misliš da je išta istinski tajno?“

„Krise? To ti je ime, zar ne?“

„To je.“

„Nije me briga ni za šta od toga“, kazao je Adam. „Briga me je samo za moju ženu.“

„A ja sam ti rekao istinu o njoj. Otvorio sam ti oči. Trebalo bi da mi budeš zahvalan. Umesto toga, ti si ujurio nas. A kad si našao Ingrid...“

„Kazao sam ti. Nisam je našao. Tražio sam tebe, to je sve.“

„Zašto? Jesi li proverio link koji sam ti dao?“

„Jesam.“

„A onda si proverio račun na vizi. Znao si da je ono što sam ti rekao istina, je li tako?“

„Jeste.“

„Nje nema.“

„Koga?“, namrštio se Kris. „Tvoje žene?“

„Da.“

„Čekaj, kad kažeš da je nema, jesi li joj predočio ono što sam ti rekao?“

Adam je ćutao.

„I onda, šta, pobegla je ili tako nešto?“

„Korin nije jednostavno pobegla.“

Merton se umešao: „Gubimo vreme. On odugovlači.“

Kris ga je pogledao. „Sklonio si njegova kola?“

Merton je klimnuo glavom.

„I izvadili smo mu bateriju iz mobilnog. Opusti se. Ima vremena.“ Opet se okrenuo ka Adamu. „Zar ne vidiš, Adame? Žena te je prevarila. Imao si prava da saznaš.“

„Možda“, kazao je Adam. „Ali ne od tebe.“ Osetio je kako mu desna ruka polako klizi iz lanca. „Tvoja prijateljica Ingrid je stradala zbog tebe.“

„Ti si to uradio“, povikao je Merton.

„Nisam. Neko ju je ubio. I ne samo nju.“

„O čemu to pričaš?“

„Isti onaj ko je ubio vašu prijateljicu ubio je i Hajdi Dan.“

Na to su se svi ukočili. Gabrijele je izustila: „Zaboga.“

Kris je zažmirio. „Šta si rekao?“

„Za to nisi znao, jelda? Ingrid nije jedina žrtva. U Hajdi Dan je isto neko pucao i ubio je.“

Gabrijele je rekla: „Krise?“

„Čekaj da razmislim.“

„Hajdi je prva ubijena“, nastavio je Adam. „Zatim Ingrid. A povrh svega, moje žene nema. To je donelo vaše odavanje tajni.“

„Ućuti“, kazao je Kris. „Trebalo o ovome da promislimo.“

„Mislim da on govori istinu“, kazao je dugokosi.

„Ne govori“, urlao je Merton, pa digao pištolj i opet ga uperio u Adama. „Čak i ako govori istinu, za nas je on pretnja. Nemamo više izbora. Raspitivao se i tragao za nama.“

Adam se trudio da mu glas bude što je moguće mirniji, „Tražio sam svoju ženu.“

„Mi ne znamo gde je“, kazala je Gabrijele.

„Pa šta se onda dogodilo?“

Kris je i dalje stajao kao ukopan. „Hajdi Dan je mrtva?“

„Da. A možda je moja žena sledeća. Treba da mi kažeš šta ste joj uradili.“

„Mi joj ništa nismo uradili“, kazao je Kris.

Adam samo što nije oslobodio ruku. „Kao što si ranije kazao, počni od početka“, rekao je. „Kad si je ucenio, kako je moja žena reagovala? Da li je odbila da plati?“

Kris se okrenuo i pogledao dugokosog iza sebe. Zatim je kleknuo uz Adama. Ovaj se još trudio da oslobodi zglobov. Bio je blizu. Naravno, ostaje šta dalje da preduzme. Merton se povukao za korak. Ako uhvati Krisa, Merton će imati dovoljno vremena da nanišani.

„Adame?“

„Molim?“

„Nismo ucenjivali tvoju ženu. S njom uopšte nismo razgovarali.“

Adam nije razumeo. „Ucenjivali ste Suzan.“

„Da.“

„I Hajdi.“

„Da. Ali vaš slučaj je bio drugačiji.“

„Kako drugačiji?“

„Unajmljeni smo da to uradimo.“

Načas je bola iz glave nestalo, odagnala ga je zabezeknutost. „Neko vas je unajmio da mi ono kažete?“

„Unajmljeni smo da nađemo laži i tajne tvoje žene i zatim da ih otkrijemo.“

„Ko vas je unajmio?“

„Ne znam ime klijenta“, kazao je Kris, „ali nas je unajmila istražiteljska firma po imenu *CBW*.“

Adam je osetio da se nešto u njemu ruši.

„Šta je to?“, pitao je Kris.

„Odveži me.“

Merton je prišao. „Nikako. Nikud ti...“

Tad je prasak pištolja uzdrmao prostoriju. A Mertonu je glava eksplodirala u masi krvi.

PEDESET DRUGO POGLAVLJE

KUNC JE ADRESU EDVARDOVE garaže izvukao od Ingrid.

Sedeo je i čekao. Nije prošlo mnogo vremena. Edvardo se dovezao preko brda i prešao Dingmanski ponton. Kunc ga je pratio. Kad je Edvardo stigao, tamo je već bio onaj što izigrava skinheda. To bi bio Merton Suls. Zatim se pojavila žena. To bi bila ona po imenu Gabrijela Danbar.

Ostaje još jedan.

Kunc je ostao skriven. Krijući se, primetio je još jednog muškarca koji se šunja šumom. Nije imao pojma ko je taj čovek. Zar je Ingrid zaboravila da ga pomene? To nije verovatno. Pred kraj mu je sve rekla. Sve je rekla i preklinjala ga da je ubije.

Pa ko je onda taj čovek?

Kunc je ostao miran i posmatrao prizor. Video je kako se Merton krije iza drveta s palicom za bejzbol. Video je kako Gabrijela izlazi na proplanak i mami čoveka. Umalo ga nije upozorio kad je video da mu se Merton prikrada s dignutom palicom. Ipak nije. Morao je da čeka. Njemu je bilo potrebno da se svi okupe.

Tako je gledao kako je Merton zamahnuo i udario čoveka u glavu. Onaj se zateturio i pao. Merton ga je, verovatno nepotrebno, udario još jednom. Načas je Kunc pomislio da je Merton nameravao da ga ubije. To bi bilo čudno i zanimljivo. Njihova grupa, bar kako je Ingrid rekla, sasvim je nenasilna.

Tog čoveka mora da su osećali kao pretnju.

Ili... ili su pomislili da je taj čovek upravo Kunc?

Razmislio je o tome. Postoji li mogućnost da grupa z.na da je u opasnosti? Dotad su svakako saznali da je Ingrid ubijena. Na to je računao ne bi li ih sve okupio. Uspelo je. Računao je i na to da su čisti amateri, napumpani predstavom da pomažu svetu time što otkrivaju tajne ili već takvom nekom glupošću.

Samo što su s Ingridinom smrću spoznali da su u opasnosti.

Da li je stoga izveden ovaj napad?

Nije važno. Kunc je i dalje bio u prednosti. Treba samo da bude strpljiv, to je sve. Tako je čekao. Video je kako onog čoveka uvlače u kuću. Čekao je. Posle pet minuta pojavio se još jedan.

To je Kris Tejlora. Vođa.

Konačno su svi bili tu. Kunc je pomislio da odmah smakne Krisa Tejlora, ali to bi uzbunilo ostale. Treba da bude strpljiv. Treba da proveriti hoće li se još

neko pojaviti. Treba da shvati zbog čega su napali onog čoveka i šta nameravaju s njim.

Kunc je tiho obišao kuću vireći kroz prozore. Ništa. To je čudno. Unutra je bilo bar njih petoro. Jesu li se popeli na sprat ili su...?

Proverio je podrumski prozor pozadi.

Pogodak.

Napadnuti čovek je i dalje bio u nesvesti. Ležao je na podu. Neko mu je obavio lanac oko ručnog zgloba, pa ga provukao oko cevi, a onda mu obavio i drugu ruku. Ostali - Edvarado, Gabrijela, Merton i Kris - hodali su kao životinje u kavezu pred klanje, što su, u izvesnom smislu, zaista i bili.

Prošao je sat. Zatim i drugi.

Onaj čovek se uopšte nije micao. Kunc se zapitao da dobri Merton nije ubio sirotana, ali na kraju se ovaj pomerio. Kunc je proverio zig zauer P239. Koristio je devetomilimetarsku municiju, pa je pištolj primao osam metaka. Trebalo bi da je dovoljno. U džepu je imao još municije, za svaki slučaj.

S oružjem u ruci, Kunc se prišunjavao prednjoj strani brvnare. Spustio je ruku na kvaku i isprobao je. Nije bilo zaključano. Savršeno. Ušao je i na vrhovima prstiju pošao ka podrumu.

Zastao je na vrhu stepeništa i oslušnuo.

Uglavnom je sve ono što je čuo po njega bilo povoljno. Ukratko, Krist Tejlor i njegove kolege nisu imali pojma ko je ubio njihovu prijateljicu. Jedino negativno, mada tu nije bilo pomoći, bilo je to što je napadnuti čovek znao da postoji veza između Ingridinog i Hajdinog ubistva. Doduše, nije to ništa strašno. Kunc je znao da na kraju neko mora to da poveže, ali ga je pomalo brinulo što je nekome to uspelo tako brzo.

Svejedno. Moraće sve da ih poskida, pa i napadnutog čoveka. Obodrio se razmišljajući opet o Robiju u bolničkom krevetu. Za njega se zapravo sve svodilo na to. Hoće li dozvoliti onim ljudima da nastave da krše zakon i ucenjuju druge? Ili će učiniti ono što otac mora da uradi kako bi olakšao patnje svoje porodice?

Tu i nije bilo dvoumljenja.

Kunc je i dalje čučao na vrhu stepeništa, načas zadubljen u misli o Barb i Robiju, kad se Edvarado okrenuo i spazio ga.

Kunc nije oklevao.

Budući da je Merton držao pištolj, Kunc je smaknuo prvo njega metkom u glavu. Zatim je okrenuo oružje prema Edvardu. Ovaj je digao ruke, kao da bi time mogao da zaustavi metak.

Naravno da nije.

Gabrijela je zavrištala. Kunc je okrenuo pištolj prema njoj i opalio i treći put.

Vrištanje je utihnulo.

Troje je palo, još dvojica.

Kunc je požurio niz stepenice da dovrši posao.

TRILKIN DOWNLOAD

KORISTEĆI se aplikacijom za traganje, Tomas je shvatio da je njegov otac bio na jezeru Šarmejn u Dingmanu u Pensilvaniji kad se telefon isključio. Džoana ga je tad ubedila da se vrati na čas i da ne brine, a u tome je pomagao i direktor, koji joj i ne bi dozvolio da ga povede.

Pošto je obavila nekoliko telefonskih razgovora, Džoana je pozvala dispečera odeljenja šoholske policije. Dingman je bio u njihovoj nadležnosti. Poslala mu je koordinate s tragača i pokušala da objasni situaciju. Dispečer nije razumeo kako je stvar hitna i ozbiljna.

„U čemu je frka?“

„Samo pošaljite nekoga.“

„Dobro, šerif Louvel je rekao da će proći onuda.“

Džoana je skočila u kola i nagazila papučicu za gas. Spremila je značku za slučaj da neki saobraćajni policajac pokuša da je zaustavi. Tad će je podići pošto im da znak da voze uporedo s njom. Pola sata kasnije primila je poziv od onog dispečera. Adamovih kola nigde nije bilo. Tragač nije dovoljno precizan da pokaže tačnu kuću - a oko jezera ih ima nekoliko - a uostalom šta je tačno želela da oni urade? „Idite od vrata do vrata.“

„Žao mi je. Po čijem naređenju se to traži?“

„Po mom. Vašem. Nečijem. Dve žene su već ubijene. Supruga ovog čoveka je nestala. Pokušava da je pronađe.“

„Daćemo sve od sebe.“

PEDESET TREĆE POGLAVLJE

ZAPREPAŠĆUJUĆE JE šta sve može da se odigra u samo jednom trenu.

Kad je prasnuo prvi pucanj, Adamov um i telo kao da su pošli u desetak različitih pravaca. Već je izvukao desnu ruku iz lanca. Samo mu je to i bilo potrebno. Lanac obavijen samo oko leve ruke nije ga sputavao. Stoga se, kad se začuo prasak, Adam otkotrljao, zaboravljajući bol u glavi i rebrima, i potražio zaklon.

Nešto vlažno mu je poprskalo lice. Kroz izmaglicu je shvatio da je to Mertonov mozak.

Istovremeno mu je mislima prozujalo nekoliko mogućnosti kojima se može objasniti pucnjava. Prva je bila pozitivna: da nije neko poslat za njim da ga spase?

Ta mogućnost je uveliko uzdrmana kada se dugokosi srušio kao kamen. A zatim je i potpuno nestala kad je, sekund kasnije, Gabrijela pokošena.

Sve se pretvorilo u klanicu.

Samo se kreči...

Ali kuda? Za ime boga, bio je u podrumu. Nije bilo baš mnogo mesta za sakrivanje. Otpuzao je kao komandos udesno. Krajičkom oka ugledao je Krisa Tejlora kako skače prema prozoru. Onaj što je pucao silazio je niz stepenice i opalio. Kris je iznenađujuće brzo skočio i izvukao se kroz prozor, te nestao s vidika.

Ipak je Adam čuo da je kriknuo.

Da li je pogođen?

Moguće. Teško je bilo proceniti.

Čovek s pištoljem je požurio do dna stepeništa.

Adam je u klopci.

Pomislio je da se preda. Čovek s pištoljem bi mogao da, u izvesnom smislu, bude na njegovoj strani. Možda je i sam žrtva Krisove grupe. Međutim, to ne znači i da će ostaviti nekog očevica. Najverovatnije je taj tip onaj koji je ubio Ingrid i Hajdi. Sad je ubio Mertona i dugokosog. Gabrijela je, pomislio je, još živa. Čuo ju je kako ječi na podu.

Sad je onaj čovek bio u podnožju stepeništa.

Adam se još jednom otkotrljao udesno i našao pod istim tim stepenicama niz koje je onaj upravo sišao. Čovek je pošao prema prozoru, verovatno da proveriti šta je s Krisom, ali je zastao kad je Gabrijela jeknula. Spustio je pogled i gotovo da nije prestao da hoda.

Gabrijela je podigla krvavu ruku i zavapila: „Molim vas.“

Ubica ju je usmrtio.

Adam umalo nije glasno vrisnuo. Ubica nije oklevao. I dalje je išao prema prozoru kroz koji je Kris utekao.

Tad je Adam ugledao Mertonov pištolj.

Bio je na drugom kraju prostorije, nedaleko od prozora. Ubica mu je bio okrenut leđima. Adam je imao dve mogućnosti. Prva je da pokuša da pobegne uz stepenice. No tako bi bio previše i predugo izložen. Bio bi čista meta. Znači, ona druga mogućnost, da se baci na pištolj, samo kad bi stigao na vreme i dohvatio ga dok je onaj čovek zauzet...

Čekaj, postoji i treća mogućnost. Da jednostavno ostane gde je? Da se krije ispod stepeništa?

Da. To je dobro. Možda ga ubica nije video. Možda nije znao da je tamo.

Ne.

Onaj čovek je prvo ubio Mertona. Merton je stajao odmah do Adama. Nikako nije mogao da vidi Mertona a da ne vidi Adama. Ubica se starao da niko ne pobegne. Hteo je sve da ih pobije.

Adam je morao da se dokopa oružja.

Sva ta preračunavanja nisu trajala duže od nekoliko sekundi. Čak ni nanosekundi. Sve to - tri mogućnosti, računanje, odbacivanje, planiranje - dogodilo se u trenu, kao da je svet stao kako bi on mogao da se smisli.

Pištolj. Dođi do pištolja.

Znao je da mu je to jedina nada. Tako je, dok mu je onaj bio još okrenut leđima, Adam poleteo sa mesta na kome je stajao prema oružju. Držao se nisko, bacio se k njemu, prišao blizu. Ruka mu je bila samo pedalj ili dva daleko od njega, kad se niotkuda pojavila crna cipela i šutnula pištolj.

Adam je tresnuo na pod. Bespomoćno je gledao kako pištolj leti pod komodu u uglu.

Ubica je spustio pogled i, baš kao što je uradio s Gabrijelom, nanišanio.

Gotovo je.

Adam je sad to i znao. Opet su mu mozgom proletale razne mogućnosti - da se otkotrlja, da zgrabi čoveka za nogu, da pokuša da ga napadne - ali je shvatao da nema vremena. Sklopio je oči i skupio se.

A tad se kroz prozor pojavila noga i šutnulaubicu u glavu.

Noga Krisa Tejlora.

Ubica se zateturio, ali je brzo povratio ravnotežu. Naciljao je pištoljem u prozor i dvaput opalio. Nikako nije mogao znati da li je pogodio. Sad se ponovo okretao prema Adamu.

No Adam je bio spreman.

Skočio je na noge. Oko ruke mu je i dalje bio obmotan lanac. Sad ga je iskoristio tako što je naslepo zamahnuo kao bičem. Lanac je udarioubicu u lice. Ovaj je kriknuo od bola.

Sirene. Policijske sirene.

Adam nije odustajao. Privukao je prema sebi lanac a slobodnu ruku stegao u pesnicu. Njom je pogodio ubicu u lice. Iz ubičinog nosa je šiknula krv. Pokušao je da odgurne Adama, da se oslobodi.

Nije uspeo.

Adam se držao blizu. Stegao je ubici kragnu oko vrata i u naletu ga gurnuo. Pali su na tvrd beton, pa je Adam morao da ga pusti. Ubica je iskoristio taj trenutak. Udario je laktom Adama u glavu.

Ovaj je ponovo ugledao zvezde. Osetio je bol koji ga je gotovo paralisao.

Gotovo paralisao.

Ubica je pokušao da se otkotrlja, da napravi prostor između njih kako bi mogao da oslobodi ruku s pištoljem...

Pištolj, pomislio je Adam. Samo se usredsredi na pištolj.

Sirene su bile sve glasnije.

Ako ubica ne uspe da iskoristi pištolj, Adam će preživeti. Zaboravi na bol. Zaboravi na pucanj u telo ili glavu. Na sve tome slično. Imao je samo jedan zadatak: da uhvati ubicu za ruku i spreči ga da upotrebi pištolj.

Ovaj je pokušao da se oslobodi šutiranjem, ali ipak su bili još isprepleteni. Opet ga je šutnuo. Adamov stisak je olabavio. Ubica samo što se nije oslobodio. Ležao je potrbuške i migoljio se iz Adamovog stiska.

Samo mu dograbi ručni zglob.

Ubica je Adama udario snažno u bubreg. Od udarca je ostao bez vazduha. U nervnim završecima je osetio vreli bol. Ali nije se trgnuo. Onaj ga je opet udario, još jače. Adam je izdržao, ali je osetio kako se njegovo telo predaje.

Još jedan udarac i više neće moći da ga steže oko vrata.

Više nije bilo izbora. Moraće da se više aktivira.

Spustio je usta do ubičine ruke u kojoj je držao pištolj. Zinuo je i ugrizao ga za unutrašnju stranu ruke kao pobesneli pas. Ubica je zaurlao. Adam ga je držao zubima i cimao, kidajući tanku kožu.

Ubici je pištolj ispao iz ruke.

Adam se bacio za njim kao davljenik što se hvata za slamku. Samo što je zgrabio pištolj, osetio je nov udarac.

Međutim, udarac je stigao prekasno. Sad je Adam držao pištolj.

Ubica mu je skočio na leđa. Adam se unazad dokotrljao do njega i široko zamahnuo pištoljem. Udario ga je kundakom zig zauera u već slomljeni nos.

Zatim se podigao, uperio pištolj u njega i rekao: „Šta si uradio sa mojom ženom?“

PEDESET ČETVRTO POGLAVLJE

POLICAJCI SU STIGLI trideset sekundi kasnije.

Bili su lokalci. Džoana nije bila daleko iza njih.

Ona ih je pozvala kad joj je Tomas dao lokaciju. Adam se ponosio sinom. Kasnije će ga pozvati i sve mu objasniti.

Samo neće još.

Adama je ispitivala policija. To je potrajalo. Ipak je bilo u redu. Mogao je da planira dok im je odgovarao. Glas mu je bio ravan. Odgovorio je na sva njihova pitanja. Odgovarao im je ubedljivim advokatskim tonom. Poslušao je vlastiti advokatski savet: odgovaraj samo na ono što te pitaju.

Ništa više, ništa manje.

Džoana mu je rekla da se ubica zove Džon Kune. Bio je policajac primoran da podnese ostavku. Još je i sama sastavljala sliku, ali je znala da Kunc sad radi kao obezbeđenje za opet jednu novu firmu na internetu koja će uskoro postati javna. Izgleda da su njegovi motivi bili finansijske prirode i povezani s bolesnim detetom.

Adam je klimao glavom dok je govorila. Prihvatio je da ga pregleda i previje član ekipe hitne pomoći, ali je odbio da ide u bolnicu. To se medicinskom tehničaru nije dopalo, ali ništa nije mogao. Dok su se spuštali s planine, Džoana mu je spustila ruku na rame.

„Treba da ideš lekaru.“

„Dobro mi je. Zaista.“

„Policija će te još ispitivati ujutro.“

„Znam.“

„Biće i gomila novinara“, kazala je Džoana. „Tri lesa.“

„Da, znam i to.“ Adam je pogledao na sat. „Bolje da krenem. Zvao sam sinove, ali dok ne stignem kući oni će biti unezvereni.“

„Povešću te, osim ako ne želiš da te voze policijskim kolima.“

„Ne, u redu je“, kazao je Adam. „Kola su mi tu.“

„Neće ti dozvoliti da ih voziš. Ona su dokazni materijal.“

Na to nije pomislio.

„Uskači“, kazala je. „Ja ću voziti.“

Neko vreme su ćutali. Adam je petljao oko telefona i kuckao imejl. Zatim se zavalio na sedištu. Medicinski tehničar mu je dao nešto protiv bolova, od toga se osećao smlaćeno. Sklopio je oči.

„Samo se odmaraj“, kazala je Džoana.

Odmarao bi se, ali je znao da još dugo neće spavati. „Kad letiš nazad?“, pitao ju je.

„Ne znam. Možda ću ostati još koji dan.“

„Zašto?“ S mukom je otvorio oči, gledajući u njen profil. „Imaš tipa koji je ubio tvoju prijateljicu, je l' tako?“

„Tako je.“

„To nije dovoljno?“

„Možda nije, ali“ - Džoana je nakrenula glavu - „još nije sve gotovo, zar ne, Adame?“

„O, mislim da jeste.“

„Još nisu svi konci povezani.“

„Kao što si rekla, to je sad velika vest. Uhvatiće neznanca.“

„Ne govorim o njemu.“

Shvatio je to i sam. „Zabrinuta si za Korin.“

„Zar ti nisi?“

„Nisam mnogo“, rekao je.

„Hoćeš li mi reći otkud to?“

Adam je odgovorio polako, dobro promislivši svaku reč. „Kao što si rekla, sad će biti gomila novinara. Svi će je tražiti, tako da će ona verovatno prosto doći kući. Ali što više mislim o tome, sve sam ubeđeniji da je odgovor od početka sasvim očigledan.“

Džoana je izvila obrvu. „Reci mi.“

„Znaš, uporno sam hteo da ne budem krivac za sve. Njeno bežanje je moralo da bude nešto više nego što izgleda na prvi pogled. Moralo je da ima veze s nekom velikom zaverom u koju je upletena grupa Krisa Tejlora ili tako nešto.“

„Više ne misliš tako?“

„Ne, ne mislim.“

„Pa šta onda misliš?“

„Kris Tejlor je otkrio najčuvaniju i najbolniju tajnu moje žene. Svi znamo kako se to odrazi na nekog.“

„To ga potpuno poremeti“, rekla je Džoana.

„Tačno. Ali još ima tu nešto mnogo veće - tako veliko otkriće te sasvim ogoli. Ono te šatre i uništi tvoj stav prema životu.“ Adam je opet zažmurio. „Trebalo ti vremena posle tako nečeg. Da se sabereš. Da smisliš šta ćeš dalje.“

„Znači, misliš da Korin...?“

„Okamova oštrica“, ¹⁵ rekao je Adam. „Najjednostavniji odgovor je obično tačan. Korin je poslala poruku da joj treba vremena. Tek je prošlo nekoliko dana. Vратиće se kad bude spremna.“

„Zvučiš vrlo uvereno.“

Adam nije odgovorio.

Džoana je dala migavac i nastavila da vozi. „Hoćeš li da stanemo da se

malo opereš pre nego što stigneš kući? Na sebi još imaš krvi.“

„U redu je.“

„Uplašićeš sinove.“

„Ne“, kazao je Adam. „Otporniji su oni nego što ti se čini.“

Nekoliko minuta kasnije, Džoana ga je ostavila pred njegovim ulaznim vratima. Adam joj je mahnuo i pričekao da se odveze. Nije ušao u kuću. Momci ionako nisu bili tamo. U trenutku kad je ostao sam na jezeru, pozvao je Kristin Oj. Zamolio ju je da pokupi momke iz škole i da ih zadrži preko noći kod sebe.

„Naravno“, rekla je Kristin. „Da li si dobro, Adame?“

„Odlično mi je. Hvala ti na usluzi.“

Korinin minivan, ostavljen na hotelskom parkiralištu, stajao je na prilazu. Adam je ušao u njega. Čak je i vozačko sedište divno mirisalo na Korin. Lek je polako lapeo, pa mu se bol vraćao. Međutim, morao je da bude pribran. Držao je ajfon u ruci. Policajci su mu dozvolili da ga ponese s mesta zločina. Rekao im je kako misli da ga je Kris Tejlor bacio pod staru komodu. Dozvolili su mu da ga dohvati, ali naravno, telefona tamo nije bilo.

Zato je tamo bio Mertonov pištolj.

Drugi policajac je doviknuo da je Adamov telefon na spratu. Baterija mu je izvađena. Adam je vratio bateriju i zahvalio mu se. Mertonov pištolj je sakrio za pojas. Policajci ga nisu ponovo pretraživali. Zašto bi?

Pištolj mu se zario u bok za vreme vožnje sa Džoanom, ali nije se usuđivao da ga pomeri.

Bio mu je potreban.

Poslao je Endiju Gribelu imejl koji je sačinio u vožnji. Kao predmet je napisao:

NE ČITAJ DO UJUTRO.

Ako nešto krene naopako - što je moguće - Gribel će ujutro pročitati imejl i preneti ga Džoani Grifin i starom Rinskom. Razmišljao je da li odmah da im sam kaže, pre onoga što je naumio, ali oni bi ga sprečili. Obavestili bi snage zakona, a sumnjivci bi se skupili i ućutali. Unajmili bi advokate kakav je on i istina nikad ne bi izašla na videlo.

Morao je da to obavi na svoj način.

Odvezao se do luteranske crkve u Betu. Parkirao je uz izlaz fiskulturne sale i čekao. Mislio je da sad razume šta se dogodilo, ali nešto ga je i dalje kopkalo. Nešto još nije bilo kako treba - od samog početka nije bilo tako.

Otvorio je Korininu poruku na telefonu i ponovo je pročitao:

MOŽDA JE POTREBNO DA PROVEDEMO NEKO VREME RAZDVOJENI. VODI

RAČUNA O DECI. NE POKUŠAVAJ DA STUPIŠ U VEZU SA MNOM. SVE ĆE BITI U REDU.

Taman je hteo da je pročita još jednom, kad se Bob Bejm, zvani Gaston, izgegao iz sale. S ostalim momcima se pozdravio udaranjem dlanom o dlan i u zglavke pesnice. Šorts mu je bio prekratak. Oko vrata je prebacio peškir. Adam je strpljivo čekao da se Bob približi svom autu. Zatim je izašao i rekao: „Zdravo, Bobe.“

Bob se okrenuo prema njemu. „Zdravo, Adame. Opa, prepao si me. Šta...?“

Adam ga je snažno udario pesnicom u usta i srušio na vozačko sedište. Bob je zabezeknuto iskolačio oči. Adam mu je prišao i pred lice mu poturio pištolj.

„Ne mrdaj.“

Bob je držao šaku na ustima da zadrži mlaz krvi. Adam je otvorio vrata iza njega i seo na zadnje sedište. Pritisnuo je pištolj Bobu uz vrat.

„Šta to, dođavola, radiš, Adame?“

„Reci mi gde je moja žena.“

„Šta?“

Adam mu je gurnuo u vrat cev pištolja. „Samo me izazovi.“

„Ne znam gde je tvoja žena.“

„*CBW* ine., Bobe.“

Muk.

„Ti si ih unajmio, zar ne?“

„Ne znam o čemu...“

Adam ga je udario kundakom po koščatom delu ramena.

„Jao!“

„Pričaj mi o *CBW-u*.“

„Idi bestraga. To boli. To mnogo boli.“

„*CBW* je istražiteljska firma tvog rođaka Daza. Unajmio si ga da iskopa Korinin prljav veš.“

Bob je sklopio oči i zaječao.

„Jesi li?“

Adam ga je opet udario pištoljem.

„Reci mi istinu ili ti se kunem da ću te ubiti.“

Bob je spustio glavu. „Izvini, Adame.“

„Pričaj šta se dogodilo.“

„Nisam hteo. Bilo je to samo... Trebalo mi je nešto, znaš?“ Adam mu je pritisnuo pištolj uz vrat. „Šta ti je trebalo?“

„Nešto o Korin.“

„Zašto?“

Krupni čovek se ućutao.

„Zašto ti je trebalo nešto o mojoj ženi?“

„Samo napred, Adame.“

„Šta?“

Bob se okrenuo prema njemu. „Povuci obarač. Hoću da to uradiš. Više ništa ne mogu da izgubim. Ne mogu da nađem posao. Za kuću nam je poništeno pravo na oslobađanje od hipoteke. Melani će me ostaviti. Samo napred. Molim te. Kupio sam odličnu polisu osiguranja od Kala. Dečacima će biti bolje.“

Tad je Adama opet zakopkalo nešto.

Dečaci..

Adam se sledio setivši se Korininog teksta.

Dečaci..

„Uradi to, Adame. Povuci obarač.“

Adam je zavrteo glavom. „Zašto si povredio moju ženu?“

„Zato što je ona htela mene da povredi.“

„O čemu to pričaš?“

„O ukradenom novcu, Adame.“

„Šta je s njim?“

„Korin. Ona bi mene optužila. A u tom slučaju, kakve bih ja izgleda imao protiv nje? Mislím, hajde. Korin je fina nastavnica. Svi je vole. A ja, nemam posao i kuća će mi otići na doboš. Ko bi meni poverovao pored nje?“

„Pa si smislio, šta, da središ nju pre nego što ona sredi tebe?“

„Morao sam da se borim. Tako sam rekao Dazu. Zamolio sam ga da malo pročepka o njoj. To je sve. Ništa nije našao. Naravno da nije, zar ne? Korin je prava svetica. Zato mi je Daz rekao da je njeno ime dao nekim od njegovih“ - digao je ruke i napravio znak navodnika - „‘netradicionalnih’ izvora. Na kraju je imao sreće s jednom čudnom grupom. Ali oni su imali vlastita pravila. Morali su sami da otkriju prljav veš.“

„Jesi li ukrao onaj novac, Bobe?“

„Nisam. Ali ko bi mi poverovao? A onda mi je Trip poverio šta Korin radi - da pokušava svim silama to meni da prikači.“

Tad je kopkanje u Adamovoj glavi prestalo.

Dečaci..

Adamu se osušilo grlo. „Trip?“

„Da.“

„Trip ti je rekao kako Korin pokušava da ti prikači?“

„Tako je. Rekao je samo da nam nešto treba.“

Trip Evans. Koji ima petoro dece. Tri dečaka. Dve devojčice.

Deca..

Dečaci..

Još jednom se setio poruke:

MOŽDA JE POTREBNO DA PROVEDEMO NEKO VREME RAZDVOJENI. VODI

RAČUNA O DECI.

Korin nikad nije govorila o Tomasu i Rajanu kao o „deci“.
Uvek je govorila „dečaci“.

PEDESET PETO POGLAVLJE

BOL U ADAMOVOJ GLAVI je postao čudovišan, groteskan.

Pri svakom koraku nova munja mu je sevnula u glavi. Onaj medicinski tehničar mu je dao nekoliko pilula da mu se nađe. Pao je u iskušenje da ih popije, kud puklo da puklo.

Međutim, morao je da izdrži.

Baš kao i dva dana ranije odvezao se pored stadiona *Metlajfa* i stao na parkiralište jeftine poslovne zgrade. Onaj užasni džersijski močvarni smrad ga je ponovo udario u lice. Gumena podna podloga mu je škripala pod nogama. Kucnuo je na ista vrata kancelarije u prizemlju.

I opet je Trip otvorio vrata i kazao: „Adame?“

I opet je Adam pitao: „Zašto te je onog jutra zvala moja žena?“

„Šta? Gospode, izgledaš grozno. Šta se dogodilo?“

„Zašto te je Korin zvala?“

„Već sam ti rekao.“ Trip se povukao. „Uđi i sedi. Da li ti je to krv na košulji?“

Adam je ušao u kancelariju. Dotad nikad u njoj nije bio. Trip se svojski trudio da ga ne pušta unutra. Nije ni čudo. Kancelarija je bila rupčaga. Jedna prostorija. Izlizan tepih. Oljuštene tapete. Zastareli računar.

Život u varoši kakva je Sidarfeld mnogo košta. Kako Adam ranije nije shvatio istinu?

„Znam, Tripe.“

„Šta znaš?“ Proučavao je Adamovo lice. „Trebalo da odeš lekaru.“

„Ti si ukrao novac od lakrosa, a ne Korin.“

„Gospode, sav si umrljan krvlju.“

„Sve je bilo suprotno od onoga što si mi ispričao. Ti si tražio da ti Korin da vremena, a ne obrnuto. A to vreme si iskoristio da joj smestiš. Ne znam kako si to tačno uspeo. Pretpostavljam da si ispravio knjige. Sakrio ukraden novac, tako nešto. Sve ostale iz odbora si okrenuo protiv nje. Čak si rekao Bobu da će ona to njemu prišiti.“

„Saslušaj me, Adame. Hajde, sedi. Da popričamo o tome.“

„Stalno razmišljam o Korininom reakciji kad sam joj predočio da znam za lažnu trudnoću. Uopšte se nije trudila da je porekne. U stvari, htela je da sazna kako sam to otkrio. Shvatila je nekako da ti stojiš iza toga. Da je upozoravaš. Zato te je zvala. Da ti kaže kako joj je dosta. Šta si joj ti odgovorio, Tripe?“

Ovaj se nije potrudio da odgovori.

„Jesi li je preklinjao da ti pruži još jednu priliku? Jesi li je zamolio da se nađete kako bi joj objasnio?“

„Adame, imaš bujnu maštu.“

Adam je zavrteo glavom, trudeći se da ostane pribran. „Sve ono filozofiranje o tome kako slatka bakica ili član sportskog odbora pravda proneveru fondova. Kako to počne od malog. Novac za gorivo, rekao si. Kafa u restoranu.“ Adam je koraknuo prema njemu. „Da li je tako bilo s tobom?“

„Zaista ne znam o čemu govoriš.“

Adam je progutao pljuvačku i osetio da mu naviru suze. „Mrtva je, zar ne?“

Tajac.

„Ubio si moju ženu.“

„Ne misliš valjda to stvarno?“

Međutim, Adam je osećao da mu istina potresa telo. „Živimo u snu, je li tako? Zar nisi ti, Tripe, to uvek govorio? Kako svi imamo sreće, kako treba da smo zahvalni. Oženio si Beki, ljubav iz gimnazije. Imaš petoro divne dece. Učinio bi sve da ih zašitiš, zar ne? Šta bi se dogodilo s tvojim dragocenim snom da izbije na videlo da si običan lopov?“

Trip Evans se ispravio i pokazao na vrata. „Izlazi iz moje kancelarije.“

„Sve se svelo na ili ti ili Korin. Tako si ti to video. Ili će biti uništena tvoja porodica ili moja. Za tipa kao što si ti, izbor je bio lak.“

Trip je sad rekao hladnije: „Napolje!“

„Ona poruka koju si poslao pretvarajući se da si ona. Trebalo je odmah da vidim.“

„O čemu to pričaš?“

„Ubio si je. A zatim, da bi dobio na vremenu, poslao si poruku. Trebalo je da je pročitam i shvatim kako ona sebi daje oduška - pa ako i ne poverujem u to, ako pomislim da joj se nešto dogodilo, policija neće obraćati pažnju. Videće poruku. Saznaće da smo se upravo stravično posvađali. Čak se neće baktati ni s ispunjavanjem izveštaja. Znao si sve to.“

Trip je vrteo glavom. „Sve si pogrešno shvatio.“

„Kamo sreće da jesam.“

„Ne možeš to da dokažeš. Ne možeš ništa da dokažeš.“

„Da dokažem? Možda ne mogu. Ali znam.“ Adam je podigao mobilni telefon. „Vodi računa o deci.“

„Šta?“

„Tako piše u poruci. ‘Vodi računa o deci.’“

„Pa?“

„Pa, Korin nikad nije zvala Tomasa i Rajana decom.“ Smešio se, iako mu se srce cepalo. „Uvek je govorila ‘dečaci’. To su oni. Ne njena deca. Korin nije pisala tu poruku. Ti si. Ubio si je i onda poslao poruku tako da niko ne počne odmah da je traži.“

„To ti je dokaz?“ Trip se skoro nasmejao. „Zaista misliš da će neko da poveruje u tu tvoju ludu priču?“

„Sumnjam.“

Adam je izvadio pištolj iz džepa i nanišanio.

Trip je razrogačio oči. „Opa, samo se smiri i saslušaj me načas.“

„Zaista mi ne treba više laži, Tripe.“

„Samo... Beki treba da se nađe sa mnom za nekoliko minuta.“

„O, baš dobro.“ Adam je pomerio pištolj bliže njegovom licu. „Šta bi ti u svojoj bednoj filozofiji rekao za to? Oko za oko, možda?“

Prvi put je Tripu Evansu spala maska i Adam je video sav mrak iza nje. „Ne bi je ti povredio.“

Adam je samo zurio u njega. Trip se upiljio u Adama. Na sekund ni jedan ni drugi nisu se micali. Zatim se nešto u Tripu promenilo. Adam je to primetio. Trip je klimao glavom za sebe. Nagnuo se i dohvatio ključeve od kola.

„Hajdemo“, rekao je.

„Šta?“

„Ne želim da budeš tu kad stigne Beki. Hajdemo.“

„Kuda ćemo?“

„Hteo si istinu, je li tako?“

„Ako je ovo neki trik...“

„Nije. Adame, i sam ćeš se uveriti u istinu. Tad možeš da uradiš šta god hoćeš. To tražim. Samo moramo odmah da krenemo. Ne želim da Beki bude povređena, razumeš li?“

Krenuli su napolje. Adam je išao korak iza Tripa. Nekoliko sekundi je držao pištolj uperen u njega, ali onda je shvatio kako bi to izgledalo ako neko naiđe, pa ga je stavio u džep sakoa. Kroz džep ga je i dalje držao uperenog u Tripa, kao u lošim filmovima kad neki tip drži prste i glumi da je to oružje.

Kad su izašli, poznati dodž durango je nailazio. Oba muškarca su se ukočila kad se Beki približila. Trip je šapnuo: „Padne li joj vlas s glave...“

„Samo je se otarasi“, kazao je Adam.

Beki Evans se veselo smešila. Mahnula im je preterano oduševljeno i stala pored njih.

„Zdravo, Adame“, doviknula je.

Uporno je bila prokleta vesela.

„Zdravo, Beki.“

„Otkud ti ovde?“

Adam je pogledao Tripa. Ovaj je rekao: „Nešto je iskrslo na utakmici šestaka.“

„Mislila sam da je to sutra uveče.“

„E, pa tako je. Mogli bi da nas izbace s turnira zbog nekog problema s registracijom. Adam i ja smo pošli onamo da vidimo može li nešto da se

sredi.“

„O, baš šteta. Nameravali smo da odemo na večeru.“

„Otići ćemo, dušo. Neće trajati duže od sat-dva. Kad se vratim kući, idemo u *Bomgart*, važi? Samo nas dvoje.“

Beki je klimnula glavom, ali joj je prvi put osmeh zamro. „Naravno.“ Okrenula se prema Adamu. „Čuvaj se, Adame.“

„I ti.“

„Pozdravi Korin. Zaista treba nekud da izađemo uskoro, nas četvoro.“

Adam je uspeo da izgovori: „To bih voleo.“

Još jednom veselo mahnuvši, Beki se odvezla. Trip ju je pratio pogledom. Oči su mu bile vlažne. Kad je ona otišla, krenuo je dalje. Adam za njim. Trip je izvadio ključeve i otključao auto. Seo je za volan. Adam je seo pored njega. Izvadio je pištolj iz džepa i opet ga uperio u Tripa. Ovaj je sad izgledao smirenije. Dao je gas i krenuo putem broj 3.

„Kuda idemo?“, pitao je Adam.

„U rezervat Malon Dikerson.“

„Blizu jezera Hopatkonga?“

„Da.“

„Korinina porodica je tamo imala kuću“, primetio je Adam. „Kad je bila mala.“

„Znam. Beki je išla s njom tamo kad su bile u trećem razredu. Zato sam to izabrao.“

Adamu je adrenalin opadao. Tupo kuckanje u glavi vratilo se obnovljene snage. Iscedili su ga vrtoglavica i iscrpljenost. Trip je skrenuo na međudržavni put broj 80. Adam je treptao i čvršće stezao pištolj. Znao je taj put i sračunao je da su na pola sata do rezervata. Sunce je počelo da zalazi, ali je verovatno ostalo još sat obdanice.

Zazvonio mu je mobilni telefon. Proverio je broj na ekranu i video da je Džoana Griffin. Nije se javio. Vozili su se još malo bez reči. Kad su stigli do izlaza na put 15, Trip je rekao: „Adame?“

„Da.“

„Nemoj to više da radiš.“

„Šta da ne radim?“

„Nikad više nemoj da pretiš mojoj porodici.“

„Baš ironično“, kazao je Adam, „kad ti to kažeš.“

Trip se okrenuo, pogledao ga u oči i ponovio: „Nikad više nemoj da pretiš mojoj porodici.“

Od njegovog tona je Adama podišla jeza.

Trip je ponovo skrenuo pažnju na put. Obema rukama je držao volan. Krenuo je putem za Veldon, pa skrenuo na zemljani put u šumu. Parkirao je uz drveće i isključio motor. Adam je držao pištolj na gotovs.

„Hajde“, kazao je Trip i otvorio vrata auta. „Hajde da završimo s ovim.“

4-

Izašao je iz auta. Adam je uradio isto, starajući se da pištolj drži uperen u Tripa. Ako je nameravao nešto da pokuša, dok su sami u šumi, to mu je bila najbolja prilika. Međutim, Trip nije zastao. Zašao je u šumu. Nije bilo staze, ali je bilo prohodno. Trip je išao uporno, odlučno. Adam se trudio da ga prati, ali u stanju u kom je bio, teško je uspevao. Zapitao se da li je to Tripov veliki naum - da se sve više udaljava od Adama i onda pobegne, možda i da ga zaskoči kad se smrkne.

„Uspori“, kazao je Adam.

„Želiš istinu, zar ne?“ Trip je gotovo raspevano rekao. „Drži korak.“

„Tvoja kancelarija“, kazao je Adam.

„Šta je s njom? O, rupa je, to misliš?“

„Mislio sam da ti je dobro išlo u nekoj velikoj firmi s Avenije Medison.“

„Tamo sam proveo otprilike pet minuta pre nego što su me šutnuli. Znaš, mislio sam da ću za čitav život imati posao u tatinoj prodavnici sportske opreme. Sve nade sam polagao u to. Kad se to izjalovilo, sve sam izgubio. Da, pokušao sam da radim samostalno, ali upravo si video kako je to ispalo.“

„Propao si.“

„Aha.“

„A u sefu lakrosa je bilo dovoljno novca?“

„Daleko više nego. dovoljno. Znaš Sidnija Galonda? Bogataša s kojim sam išao u gimnaziju u Sidarfildu? Bio je jadan u lakrosu. Grejao je klupu. Dao nam je sto hiljada zato što sam ga pustio u igru. Ja. Bilo je i drugih donatora. Kad sam se priključio, organizacija jedva da je imala za stativu. Sad imamo travnate terene, dresove i...“ Trip je stao. „Pretpostavljam da misliš kako se opet pravdam.“

„To radiš.“

„Možda, Adame. Samo što ti nisi tako naivan da misliš da je svet crno-beo.“

„Teško.“

„Uvek smo mi protiv njih. U tome je srž života. Ratujemo iz tog razloga. Svakodnevno donosimo odluke da zaštitimo naše voljene, čak i ako to podrazumeva okrutnost prema drugima. Kupiš sinu kopačke za lakros. Možda si tim novcem mogao da nahraniš gladno dete u Africi. Ali ti pustiš da to dete umre od gladi. Mi protiv njih. Svi to radimo.“

„Tripe?“

„Šta?“

„Ovo zaista nije trenutak za tvoja sranja.“

„Da, u pravu si.“ Trip je stao usred šume, kleknuo i počeo da pipa po zemlji. Rukom je otro granje i lišće. Adam je nategao pištolj i odmakao se dva koraka.

„Neću te napasti, Adame. Nema potrebe.“

„Šta to radiš?“

„Tražim nešto... A, evo ga.“

Uspravio se.

U ruci je držao lopatu.

Adamu su noge postale kao od gume. „O, ne...“

Trip je samo stajao. „U pravu si. Na kraju, sve se svodi na to, ili moja porodica ili tvoja. Samo jedna može preživeti. Zato ću te pitati nešto, Adame. Šta bi ti uradio?“

Adam je samo tresao glavom. „Ne...“

„Uglavnom si sve ukapirao. Zaista sam uzeo novac, ali sam nameravao da ga vratim. Neću ponovo da se pravdam. Korin je to otkrila. Preklinjao sam je da ništa ne kaže, da bi mi to uništilo život. Pokušavao sam da dobijem na vremenu. Ali, zapravo, nikako nisam mogao da vratim taj novac. Ne još. I tako, da, imam iskustva s knjigovodstvom. Godinama sam to radio u tatinoj prodavnici. Počeo sam da prepravljam knjige tako da sve više ukazuje na nju. Korin za to, naravno, nije znala. Zapravo me je poslušala i ćutala. Čak nije ni tebi rekla, zar ne?“

„Ne“, kazao je Adam. „Nije.“

„Zato sam otišao kod Boba i Kala, i uz ogromno lažno žaljenje, kod Lena. Svima sam rekao da je Korin pokrala fondove lakrosa. Za pravo čudo, Bob nije stvarno to progutao. Stoga sam mu rekao da je Korin, kad sam je optužio, rekla da je on to uradio.“

„I tad je Bob otišao rođaku.“

„Nisam na to računao.“

„Gde je sad Korin?“

„Stojiš baš na mestu na kom sam je zakopao.“

Tek tako.

Adam se naterao da pogleda dole. Obuzela ga je vrtoglavica. Nije se trudio da se pribere. Primetio je da je zemlja pod njegovim stopalima nedavno kopana. Zaneo se ustranu, naslonio na drvo, a dah mu je zastao u grudima.

„Je l' ti dobro, Adame?“

Ovaj je progutao knedlu i digao pištolj. *Saberi se, saberi se, saberi se...*

„Poeni da kopaš“, kazao je.

„To ništa dobro neće doneti. Već sam ti rekao da je ovde.“

I dalje pomućene svesti, Adam se zateturao prema njemu i stavio mu pištolj pred lice. „Smesta počni da kopaš.“

Trip je slegnuo ramenima i prošao pored njega. Adam je držao pištolj uperen u njega, trudeći se da i ne trepće. Trip je ubo lopatu u zemlju, skupio je i bacio ustranu.

„Ispričaj mi i ostalo“, kazao je Adam.

„Zar ne znaš ostalo? Kad si je optužio za lažnu trudnoću, Korin je pobesnula. Bilo joj je dosta. Nameravala je da ispriča šta sam uradio. Zato

sam joj rekao: u redu, pošteno je, sam ću istupiti. Rekao sam joj da se samo nađemo na pauzi za ručak i sve proradimo tako da budemo usklađeni. Dvoumila se, ali hej, umem da budem ubedljiv.“

Opet je zario lopatu u zemlju. I opet.

„Gde ste se našli?“, pitao je Adam.

Trip je bacio zemlju ustranu. „Kod tebe. Ušao sam kroz garažu. Korin je izašla i dočekala me. Znaš, nije želela da zapravo uđem u kuću. Kao da je to mesto samo za njenu porodicu.“

„I šta si ti uradio?“

Trip je pogledao u zemlju i osmehnuo se. Zatim se odmakao da Adam može da vidi.

„Pucao sam u nju.“

Adam je pogledao pored njega u zemlju. Srce mu se smrvilo u prah. U zemlji je ležala Korin.

„A ne...“

Noge su ga izdale. Srušio se pored Korin i počeo da joj briše zemlju s lica. „O, ne...“ Sklopio je oči, a ona je bila i dalje tako vraški lepa. „Ne... Korin... O, bože, molim te...“

Tad se izgubio. Prislonio je obraz uz njen hladan, beživotan obraz i zajecao.

Nekim mutnim delom mozga setio se Tripa, setio se da on stoji s lopatom i možda se sprema da ga napadne. Digao je pogled i pištolj.

Međutim, Trip se nije ni mrdnuo.

Stajao je tamo, malo se smešeći.

„Jesi li sad spreman da kreneš, Adame?“

„Šta?“

„Jesi li spreman da ideš kući?“

„O čemu ti to govoriš?“

„Kao što sam ti obećao u kancelariji. Sad znaš istinu. Gotovo je. Moramo opet da je zakopamo.“

Adamu se opet zavrte u glavi. „Jesi li poludeo?“

„Ne, prijatelju, ali možda ti jesi.“

„O čemu ti to govoriš?“

„Žao mi je što sam je ubio. Stvarno mi je žao. Ali nisam video drugi izlaz. Ozbiljno. Kao što rekoh, za svoje ćemo i ubiti, zar ne? Tvoja žena je pretila mojoj porodici. Šta bi ti uradio?“

„Ne bih ukrao novac.“

„To je urađeno, Adame.“ Glas mu je zvučao kao kad se čelična vrata zalupe. „Sad i ti i ja treba da krenemo dalje.“

„Ti nisi normalan.“

„A ti nisi dobro o svemu razmislio.“ Opet mu se javio osmeh. „Knjige lakrosa su u haosu. Niko nikad neće moći da ih raspetlja. Šta će onda policija

shvatiti? Otkrio si da te je Korin prevarila da je trudna. Strašno ste se zbog toga posvađali. Sutradan je ona ubijena metkom u tvojoj garaži. Donekle sam očistio krv, ali kakve to veze ima? Policija će naći tragove preostale krvi. Koristio sam sredstvo za čišćenje što stoji ispod tvoje česme. Krvave krpe sam bacio u tvoju kantu za đubre. Počinješ li da uviđaš, Adame?”

Ovaj je pogledao Korinino prelepo lice.

„Njeno telo sam stavio u gepek njenih kola. Lopata koju držim - zar ti se ne čini poznato? Trebalo bi. Uzeo sam je iz tvoje garaže.“

Adam je samo zurio u svoju lepu ženu.

„A ako to nije dovoljno, bezbednosne kamere u hodniku pred mojom kancelarijom pokazaće da si me pištoljem primorao da sednem u auto. Ako se neko moje vlakno ili DNK nađu sad na lešu, e pa, naterao si me da je otkopam. Ubio si je, sahranio je ovde, ostavio njen auto blizu nekog aerodroma, ali nisi ušao baš na aerodromsko parkiralište, jer svi znaju da oni imaju gomile kamera. Zatim si obezbedio dodatno vreme, poslavši sam sebi poruke o njenom bekstvu. Zatim si, kako bi sve još više zapetljao, verovatno, šta ja znam, bacio njen mobilni u dostavno vozilo kod, recimo, prodavnice *Best baj*. Potraži li ga iko, pomisliće da se vozila nekud, bar dok je trajala baterija. To bi izazvalo još zabune.“

Adam je samo vrteo glavom. „To niko neće progutati.“

Ponovo se okrenuo i pogledao ženu. Usne su joj bile ljubičaste. Korin nije izgledala smireno u smrti. Izgledala je izgubljeno, uplašeno i usamljeno. Pomilovao joj je lice. U jednom je Trip bio u pravu. Sve je gotovo, bez obzira na to šta će dalje biti. Korin je mrtva. Zauvek mu je oduzeta životna saputnica. Njegovi sinovi Rajan i Tomas više neće biti isti. Njegovi dečaci - ne, *njeni* dečaci - nikad više neće imati majčinsku utehu i ljubav.

„Šta je bilo, bilo je, Adame. Sad napetost popušta. Nemoj da pogoršavaš.“

Tad je Adam primetio još jednu pojedinost koja mu je dodatno smrvila srce.

Njene ušne resice.

Njene ušne resice... bile su prazne. Setio se one zlatare u Četrdeset sedmoj ulici, kineskog restorana, konobara koji ih donosi na tacni, njenog osmeha, pažljivog pokreta njene ruke kad ih je skidala i spuštala na noćni stočić pre spavanja.

Trip je nije samo ubio. Ukrao joj je i dijamantske minđuše s tela.

„I još nešto“, kazao je Trip.

Adam ga je pogledao.

„Priđeš li ikad mojoj porodici ili im zapretili“, kazao je on, „e, pa već sam ti pokazao šta ću uraditi.“

„Da, pokazao si mi.“

Adam je podigao pištolj, naciljao Tripu usred grudi i triput stisnuo okidač.

PEDESET ŠESTO POGLAVLJE

ŠEST MESECI KASNIJE

UTAKMICA LAKROSA je odigrana u optimistički nazvanoj Super kupoli, sportskom balonu napravljenom od nekakvog savitljivog materijala. Tomas je zimsku sezonu igrao u zatvorenom. Rajan je pošao da gleda. Donekle je pratio brata, a zapravo se dobacivao loptom s drugom decom. Često je gledao i oca. Sad je to mnogo radio, tražio je oca pogledom, kao da bi Adam mogao iznenada da nestane. Adam je to, naravno, razumeo. Trudio se da ga umiri, ali šta je zapravo mogao da kaže?

Nije želeo da laže dečake. Želeo je da se osećaju srećno i bezbedno.

Svaki roditelj mora da odmeri ta dva. To se nije promenilo od Korinine smrti, ali čovek možda nauči da je sreća zasnovana na neistini u najboljem slučaju prolazna.

Adam je gledao kako Džoana Griffin ulazi na staklena vrata. Prošla je iza gola i stala pored njega, okrenuta prema terenu.

„Tomas je broj jedanaest, je li tako?“

„Tako je“, kazao je Adam.

„Kako igra?“

„Sjajno. Trener iz Boudena želi da ga primi.“

„Opa, dobra škola. Hoće li stvarno?“

Adam je slegnuo ramenima. „To je šest sati vožnje. Pre svega ovoga, da. Ali sad...“

„Želi da bude bliže kući.“

„Da. Naravno, mogli bismo svi da se preselimo. U ovoj varoši nema ničeg više za nas.“

„Zašto ostajete?“

„Ne znam. Dečaci su već mnogo izgubili. Ovde su odrasli. Tu im je škola, drugovi.“ Na terenu je Tomas pokupio izgublenu loptu i krenuo u napad. „I njihova mama je ovde. U onoj kući. U ovom gradu.“

Džoana je klimnula glavom.

Adam se okrenuo prema njoj. „Drago mi je što te vidim.“

„I meni.“

„Kad si stigla?“

„Pre nekoliko sati“, kazala je Džoana. „Sutra Kuncu izriču presudu.“

„Već znaš da dobija doživotnu.“

„Da“, kazala je. „Ali želim da vidim to. A htela sam i da se uverim da si ti zvanično oslobođen.“

„Oslobođen sam. Javljeno mi je prošle nedelje.“

„Znam. Ali svejedno sam htela da se sama uverim.“

Adam je klimnuo glavom. Džoana je pogledala tamo gde su sedeli Bob Bejm i ostali roditelji.

„Uvek stojiš sam iza terena?“

„Sad da“, kazao je Adam. „To ne primam lično. Znaš šta sam ti ispričao o onome kako živimo u snu?“

„Da.“

„Ja sam živi dokaz da je san nešto klimavo. Svi oni, naravno, znaju da je klimavo, ali niko ne želi da se druži sa stalnim podsetnikom.“

Gledali su još malo utakmicu.

„Nema ničeg novog o Krisu Tejloru“, rekla je. „Još je u bekstvu. Doduše, nije baš najveći narodni neprijatelj. Jedino je ucenjivao neke ljude koji ne žele da ga tuže zato što će njihove tajne biti otkrivene. Čak i ako ga uhvate, sumnjam da će dobiti više od uslovne. Hoće li tebi to smetati?“

Adam je slegnuo ramenima. „Stalno se vrtim ukrug.“

„Kako to?“

„Da je pustio Korin da sačuva tajnu, možda se ovo nikad ne bi dogodilo. Zato se pitam: da li je neznamac ubio moju ženu? Ili je to učinila samo njena odluka da glumi trudnoću? A možda sam ja, jer nisam shvatio kako sam je naveo da bude nesigurna? Takvim razmišljanjem možeš da se izludiš. Možeš stalno da se vraćaš na isto. No na kraju samo jednog čoveka treba kriviti. A taj čovek je mrtav. Ubio sam ga.“

Tomas je dodao loptu i otrčao u prostor iza gola koji se u žargonu lakrosa zove iks. Prema izveštaju sudskog veštaka, prvi metak je bio dovoljan. Probio je srce Tripa Evansa i usmrtio ga na mestu. Adam je još osećao pištolj u ruci. Još je osećao povratni trzaj kad je povukao okidač. Još je video kako se telo Tripa Evansa ruši i čuo duge odjeke pucnjeva u tihoj šumi.

Nekoliko sekundi posle pucanja, Adam ništa nije radio. Sedeo je tamo, sav obamro. Nije razmišljao o posledicama. Samo je želeo da ostane sa svojom ženom. Spustio je glavu pored Korin. Poljubio joj je obraz i, sklopivši oči, prepustio se suzama.

Samo trenutak kasnije začuo je Džoanin glas: „Adame, treba brzo da radimo.“

Ona ga je pratila. Polako je uzela pištolj iz Adamove ruke, pa ga stavila u Tripovu. Uvukla je prst preko njegovog i ispalila tri hica, kako bi ostao trag pucanja na Tripovoj šaci. Zatim je dohvatila njegovu drugu ruku i njome izgrebala Adama, postaravši se da Adamov DNK ostane pod njegovim noktima. Adam je u magnovenju pratio njene naredbe. Smislili su priču o

samoodbrani. Nije bila baš savršena. U njoj je bilo rupa i mnogo sumnjivih pojedinosti, ali na kraju, fizički dokazi, uz Džoanino svedočenje kako je čula ispovest Tripa Evansa, onemogućila je osudu.

Adam je bio slobodan.

Ipak, čovek živi s onim što je uradio. Adam je ubio čoveka. Za to se ne dobija propusnica. To ga je noću proganjalo, lišavalo ga sna. Shvatao je da nije imao izbora. Dokle god je Trip Evans bio živ, predstavljao je pretnju njegovoj porodici. A nešto primitivno u njemu čak je bilo zadovoljno onim što je uradio, što je osvetio ženu, što je zaštitio dečake.

„Mogu li nešto da te pitam?“, upitao ju je.

„Naravno.“

„Spavaš li mirno?“

Džoana Griffin se nasmešila. „Ne baš.“

„Žao mi je.“

Slegnula je ramenima. „Možda ne spavam dobro, ali spavala bih mnogo gore da ti ostatak života provodiš u zatvoru. Kad sam te ugledala u šumi, izabrala sam. Tako mogu najmirnije da spavam.“

„Hvala ti“, rekao je.

„Nema na čemu.“

Još nešto je oduvek mučilo Adama, ali nikad nije o tome pričao. O Tripu Evansu na kraju - zar je zaista mislio da će mu uspeti plan? Zar je zaista mislio da će ga Adam jednostavno pustiti da se izvuče pošto je ubio njegovu ženu? Zar je zaista mislio da je mudro tek tako pretiti Adamovoj porodici kad ovaj kleči pored mrtve žene i drži pištolj?

Kad je Trip umro, njegova porodica je dobila veliku isplatu osiguranja. Porodica Evans je ostala u gradu. Imali su podršku. Svi u Sidarfildu, čak i oni koji su verovali da je Trip ubica, vrteli su se oko Beki i dece.

Da li je Trip znao da će se to dogoditi? Da li je Trip, na kraju, želeo da ga Adam ubije?

Minut pred kraj utakmice, rezultat je bio nerešen.

Džoana je kazala: „Ipak je čudno.“

„Šta?“

„Sve se vrtelo oko tajni. To je bila svrha Krisa Tejlora i njegove grupe. Želeli su da svet oslobode tajni. A ti i ja smo primorani da čuvamo najveću tajnu od svih.“

Stajali su i gledali kako vreme ističe. Trideset sekundi do kraja Tomas je postigao gol i doneo vodstvo. Gledalište je eksplodiralo. Adam nije skakao od radosti. Ipak se smešio. Okrenuo se prema Rajanu. Rajan se i sam smešio. Adam je bio ubeđen da se pod šlemom i Tomas smeška.

„Možda je ovo upravo ono zbog čega sam zaista došla“, kazala je Džoana.

„Šta to?“

„Da vas sve vidim nasmejane.“

Adam je klimnuo glavom. „Možda.“

„Adame, jesi li religiozan?“

„Ne baš.“

„Nema veze. Ne moraš da veruješ kako ona zapravo vidi da joj se dečaci smeše.“ Džoana ga je poljubila u obraz i pošla napolje. „Treba samo da veruješ kako bi ona to želela.“

IZJAVE ZAHVALNOSTI

Pisac želi da zahvali bez nekog posebnog reda zato što ne može da se seti ko mu je u čemu pomogao: Entoni Delapele, Tom Gorman, Kristi Sudio, Džo i Nensi Skanlon, Ben Sevijer, Brajan Tart, Kristin Bol, Džejmi Knap, Dajan Discepolo, Lajsa Erbah Vans i Rita Vilson. Kao i uvek, ima li grešaka, njihove su. Hej, pa oni su stručnjaci. Zašto bih ja vadio sve kestenje iz vatre?

Takođe bih želeo da uskliknem i Džonu Boneru, Ferdiju Fridnašu, Lionardu Gilmanu, Endiju Gribelu, Džoani Grifin, Riku Gušerovskom, Heder i Čarlsu Hauelu III, Kristin Oj, Džonu Kuncu, Norbertu Pendergastu, Sali Periman i Polu Vilijamsu JR. Ti ljudi (ili njihovi bližnji) izdašno su doprineli dobrotvornim ustanovama po mom izboru u zamenu za to da upotrebim njihova imena u romanu. Ako i vi želite da ubuduće učestvujete, posetite stranicu Harlan.Coben.com ili imejl giving@harlancoben.com da saznate pojedinosti.

O AUTORU

Harlan Koben je prvi pisac trilera i kriminalističkih romana koji osvojio sve tri najprestižnije nagrade u okviru žanra: *Edgar*, *Šejmus* i *Entoni*. Povodom jednog od Kobenovih romana list *Čikago tribjun* je autora opisao slikovitom frazom „Rejmond Čendler sreće Bridžet Džons“, ciljajući na Kobenov dar da unese crtu duhovitog u trilerske zaplete.

Godine 2000. je objavio roman *Nikom ni reci*, jedan od svojih najuspešnijih trilera, koji mu je doneo i nominaciju za nagradu *Edgar*, da bi se godinu dana kasnije pojavio *Nestao zauvek*, roman za koji Koben kaže: „Želim da vam se svaka knjiga, a posebno ova, prišunja iza leđa, i na kraju vas udari po potiljku kad se tome ne nadate.“

Dosad je u svetu prodato preko šezdeset miliona primeraka Kobenovih knjiga.

PDFKINDDOWNLOAD

Živi sa ženom i četvoro dece u Ridžvudu, Nju Džersi. Potencijalnim piscima poručuje sledeće: „Pišite. Ne uzimajte časove pisanja. Ne slušajte me. Samo pišite. I brišite, puno brišite. Verovatno ne brišete dovoljno. Onda pišite ponovo. Onda opet. I opet.“

[1](#) Prevod Raše Livade i Davida Albaharija u: T. S. Eliot, *Pesme*, Srpska književna zadruga, Beograd, 1998.

[2](#) Organizacija američkih veterana iz Drugog svetskog rata i ratova nakon toga. (Prim, prev.)

[3](#) Seksualno privlačna starija žena. (Prim, prev.)

[4](#) Engl.: *World Beauty Fitness and Fashion*, lepota, dobra forma i svetska moda. (Prim, prev.)

[5](#) Engl.: lažiraj trudnoću. (Prim, prev.)

[6](#) Engl.: pronadi sebi pilence. (Prim, prev.)

[7](#) Reči pesme *Novi Kolos* Eme Lazarus, urezane na bronzanoj ploči koja stoji na postolju Kipa slobode. (Prim, prev.)

[8](#) Lik iz lutkarske emisije za decu *Ulica Sezam*. (Prim, prev.)

[8](#) Engl.: novac. (Prim, prev.)

[9](#) *Footlocker* - jedan od najpoznatijih severnoameričkih lanaca sportske obuće; *GameSpot* - lanac prodavnica video-igrice, igračkih konzola i IT opreme. (Prim, prev.)

[10](#) Engl.: put svile; internet crna berza, mračni veb, deo svetske mreže za koji je potreban poseban softver za pristup skrivenim stranicama na kojima su razvijena tržišta uglavnom oružja, droge i druge nelegalne robe, s plaćanjem bitkoinom - digitalnom valutom. (Prim, prev.)

[11](#) Tomas Džonatan Džekson, zvani Stounvol (Kameni Zid), general Konfederacije u Američkom građanskom ratu. (Prim, prev.)

[12](#) Alfred Šarpton, američki baptistički sveštenik, borac za ljudska prava, radio i televizijski voditelj i pouzdan savetnik Bele kuće. (Prim, prev.)

[13](#) Američka porodična serija o porodici Brejdi sa šestoro dece. Emitovala se od 1969. do 1974. (Prim, prev.)

[14](#) Engl.: *Jackson Whites*, nastalo sažimanjem od *Jacks and Whites* - oslobođeni robovi i belci. (Prim, prev.)

[15](#) Popularni filozofski stav nazvan po engleskom franjevačkom fratra Vilijamu od Okama (1285-1349), prema kojem, kad imamo dva ili više objašnjenja za neku pojavu, treba napraviti oštar rez između najjednostavnijeg i svih ostalih. (Prim, prev.)